படேல் பாலால்—முதல்தர வைர வியாபாரிகள்.
Regd. No. M. 916. 216, சைனாபஜார் ரோட், சென்னை.

ஸ்ரீ

வேதாந்த தீபிகை.

ஸம்புடம் 18] பிரபவஞு—மாசிமீ [ஸஞ்சிகை 5.

OF THE REGIS
14MAR1928
MADRA

பத்ராதிபர்:—ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.
வருஷசந்தா ரூ. 3.] ***February 1928.*** [ஸஞ்சிகை 1-க்கு அணா 6.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—வங்கீபுரம் ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 18] ப்ரபவ ஸ்ரீ, மாசி மீ [ஸஞ்சிகை 5

[illegible]
[illegible]

['ஸ்ரீ பாகவதம். 1-9-23]

ஆழ்வாருடைய அநுபவ ப்ரகாரம்

(ஸ்ரீ. உ.வே. வித்வான் காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி.)

ஆழ்வாருடைய பெருமைக்கு ஹேதுக்களான அநுபவ ப்ரகாரங்கள் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. கர்ஷகனானவன் தன்னுடைய க்ஷேத்ரத்தில் அஸாரமான அம்சத்தைப் போக்கி, எரு முதலான உரங்களை இட்டு, நீரைப் பாய்ச்சித் தகுந்த காலங்களில் தகுந்த விதைகளை விதைத்துப் பயிரை உண்டாக்கி, நாள்தோறும் உண்டாகிற அதன் செழுமையை 'ஸாயம் ப்ராத: க்ஷேத்ரமபீக்ஷேத' என்கிறபடியே இருபோதும் பார்த்துகந்து, பயிர்த்தலையில் குடில் கட்டிக்கொண்டு ரக்ஷித்துப் பல காலத்தை ப்ரதீக்ஷித்து, பலித்தவாறே பதர் போக்கித் தாந்யத்தை ஸங்க்ரஹித்துத் தண்டுலமாக்கிப் பாகம் பண்ணி, ஷட்ரஸயுக்தமாக்கித் தானும் தன்னுடைய பரிகரமும் புஜித்து த்ருப்தனுமாப்போலே, 'பத்தி யுழவ' னென்றும், 'தம் க்ஷேத்ரக்ருஷீவலம்' என்றும், 'ப்ரஹ்மைவைஷ க்ருஷீவலோ பிபோதி' என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வேச்வரனாகிற க்ருஷீவலன், 'நெஞ்சைப் பெருஞ் செய்யுள்' என்கிறபடியே ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளமாகிற க்ஷேத்ரத்தில், 'என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்' என்கிறபடியே அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி, 'ஊர வர் கவ்வை எருவிட்டு அன்னை

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
14 MAR 1928
MADRAS

186781
18487

ஸ்ரீ:

விஷய ஸூசிகை.

ஆழ்வாருடைய அநுபவ ப்ரகாரம்—ஸ்ரீ. உப: வித்வான் காரப்பங்காடு ஸிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி	121
காயத்ரியின் மஹிமையும் ப்ராஹ்மண்யமும்—ஸ்ரீ உபய. வித்வான் தட்டை ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்	126
மநுஸ்ம்ருதி:—ஸ்ரீ உப. நடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் பி. ஏ., பி. எல்.,	133
கம்பர்—திரு. அ. ராமக்ருஷ்ண சடகோப தாஸர்	137
கடிதங்கள்—	144
பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்:—	150
ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்:—ஸ்ரீ உப. வாஸுதேவாச்சார்யர்	121
ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம்:—ஸ்ரீ: உப. வித்வான் புத்தங்கோட்டஹம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்	25

ஸ்ரீ வை. ஸி. சபை சந்தா வரவு.

உ. வே.	டி. ரங்கசாமி ஐயங்கார், மலையாங்குளம்	3	0	0
,,	ஆர். க்ருஷ்ணஸ்வாமி சாஸ்திரியார் திருத்தருப்பூண்டி	3	0	0
,,	டி. ஜி. பழனியாண்டி பிள்ளை, திருச்சி	3	0	0
,,	வைகுண்டாசார் திருவனந்தபுரம்	3	0	0
,,	வி. ஆர். குப்புஸாமி அய்யங்கார் புலிப்பாக்கம்	3	0	0
,,	ஜி. ஸௌந்தரராஜன் ஊர்காம்	3	0	0
,,	எஸ். எ. க்ருஷ்ணஸாமி அய்யங்கார், புதுக்கோட்டை	3	0	0
,,	எஸ் ரங்கஸ்வாமி அய்யங்கார், ஜியார்ஜ்டவுன்	7	0	0
,,	ராவ்ஸாஹிப் டி. ராமாநுஜ அய்யங்கார், திருவல்லிக்கேணி	3	8	0
,,	எஸ். கோபால அய்யங்கார், திண்டிவனம்	5	0	0
,,	டி. ஆர். ராஜகோபாலாச்சாரியர், புரசைவாக்கம்	5	0	0
,,	எம். என். ராமாநுஜய்யங்கார், காரைக்குடி	3	0	0
,,	எம். ஆர். க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், மன்னார்குடி	3	0	0
,,	டி. எம். எஸ். வி. செட்டியார், செவ்வாய்ப்பேட்டை	3	0	0
,,	வி. எஸ். ராமஸ்வாமி அய்யங்கார், திருவல்லிக்கேணி	3	0	0
ஸ்ரீமதி	ஸுப்பலக்ஷ்மி, பம்பாய்	3	0	0
உ. வே.	ஸுதர்சனசர்மா, பன்னத்தூர்	3	0	0
,,	எஸ். ராமாநுஜய்யங்கார், மைலாப்பூர்	3	0	0
,,	வி. க்ருஷ்ணமாச்சாரியார், மைலாப்பூர்	5	0	0
,,	வி. ராகவய்யங்கார், கரூர்	3	0	0
,,	டி. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார், சேலம்	2	0	0
,,	கே. ஆர். கோபாலய்யங்கார், ஹைதராபாத்	3	0	0
,,	ப. சாரங்கபாணி அய்யங்கார், மைலாப்பூர்	3	0	0
,,	எம். கே. க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், பஸவங்குடி	1	8	0
,,	கே. ஸ்ரீநிவாஸராகவ அய்யங்கார், பட்டுக்கோட்டை	3	0	0
,,	ராமஸ்வாமி அய்யங்கார், கடம்பூர்	3	0	0
,,	ராஜபகதூர் ஜீ. க்ருஷ்ணமாச் சாரியார், ஸ்ரீரங்கம்	5	12	0
,,	எஸ். ரங்காசாரியார், சுவாமிமலை	3	0	0
,,	சக்ரவர்த்தி வெங்கடாசாரியர், புதுக்கோட்டை	3	0	0
,,	கெ. வீ. ராமஸாமி அய்யங்கார், திருவடந்தை	3	0	0
,,	ஆர். ராஜகோபாலாச் சாரியர், மான்பம்	3	0	0
,,	வி. க்ருஷ்ண அய்யங்கார், ராசிபுரம்	3	0	0

(இதன் தொடர்ச்சி கடைசிப்பக்கம் பார்க்க.)

சொல் நீர்படுத்தி' என்கிற பாசுரத்தின்படி ஆழ்வாருக்கு உண்டான அதிசயித பகவத் ப்ராவண்யத்தைக் கண்டு பழியாகப் பேசுகிற ஊரார்களுடைய உக்தியைப் பகவத் விஷயஸ்மாரகதயா வர்த்தகமாகையாலே எருவாக இட்டு, தாயாராகிற உபாயாத்யவஸாயத்தினுடைய தசையில் பேசும் பேச்சை நீராகப் பாய்ச்சி, ஸங்கமாகிற விதையை விதைத்து, அது காமமாகிற அங்குராவஸ்தையைப் பஜித்தபின், 'காரமர் மேனி' என்கிறபடியே தன்னுடைய திருமேனியாகிற காளமேகத்தினுடைய ஸௌந்தர்யமாகிற அம்ருதத்தை வர்ஷித்து, அதனால் விளையும் பரபக்தி முதலான அவஸ்தைகளைக் கண்டு த்ருப்தனாய் 'வ்ருக்ஷ இவ ஸ்தப்த:' என்கிறபடியே உந்நத ஸ்தலமான பரன்போலேயிருக்கிற திருமலை முதலான திவ்ய தேசங்களில், 'நின்றிருந்துங் கிடந்தும் திரிதந்தும்' என்கிறபடியே பஹுப்ரகார விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு ரக்ஷித்துப் பல காலத்தை ப்ரதீக்ஷித்துப் பலித்தவாறே பலபூத பக்தி விசிஷ்டரான ஆழ்வாரைத் துஷஸ்தாநீயமான சரீரத்தைப் போக்கி, 'ஸுஹ்ருதம்' என்கிறபடியே அங்கமாக்கி, ஷட்குணங்களாகிற ஷட்ரஸங்களோடு சேர்த்துத் தானும் அநுபவித்து, 'அடியார்க் கென்னை யாட்படுத்த விமலன்' என்கிறபடியே தன்னடியார்களையும் அநுபவிப்பித்து த்ருப்தனாகும் படியைக் கண்டு 'வாரிக்கொண் டுன்னை விழுங்குவன் காணில்' என்கிற பாசுரத்தின்படி ஸர்வேச்வரனைக் காணில் முற்றூட்டாக அநுபவிப்பன் என்று இவர் பாரிக்க, பூர்வஜனாகையாலே இவர்க்கு முந்தியே அத்யபிநிவேசத்தோடே அநுபவிப்பதாகப் பாரிக்கிற அவனுடைய படியைக் கண்டு, 'இதொரு நீர்மை யிருந்தபடி என்?' என்று ஈடுபட்டு நீர்ப் பண்டமாக உருக, அந்த அவஸ்தா விசிஷ்டமான இவரை, 'தானென்னை முற்றப் பருகினான்' என்கிறபடியே அநுபவித்து க்ருதார்த்தனாகிறான். அங்ஙனன்றிக்கே காமுகனானவன் தனக்கு அபிமத விஷயமான காமிநிக்கு அநேக அலங்காரங்களைப் பண்ணி அந்த அலங்காரங்களோடே கூடின அவளை யதா மநோரதம் அநுபவித்து க்ருதார்த்தனாக, அதைக் கண்டு காமிநீ உகக்குமாப்போலே, ஈச்வரன் தன்னை அநுபவிக்கக்கண்டு தானுகக்கும்படியும் உண்டு. இந்த விஷயத்தை 'ப்ராஜ்ஞேநாத்மநா ஸம்பரிஷ்வக்த:' என்றும் 'மாஜாரம்ஸம்ருஜ்யதே யோஷா ஜாரமிவ ப்ரியம்' என்றும் ச்ருதி சொல்லிற்று. 'ஸம்பரிஷ்வக்த:' என்று பரிஷ்வங்கத்தைச் சொல்லிய ச்ருதிக்குக் காமுக காமிநீ பாவ த்ருஷ்டாந்தத்தில் நோக்கு.

இப்படி யிருந்துள்ள அதிசயிதமான பக்தி ரூபாபந்ந ஜ்ஞாநம் 'வேம்பின்புழு வேம்பன்றி உண்ணாது' என்கிறபடியே ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமா யிருக்கும். ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனான ஸர்வேச்வரனை விஷயீகரித்திருப்பதால் அது குணக்ருதமாயுமிருக்கும். இந்த [illegible] வெஷ ஸவெசு ஹதா' என்கிற விடத்திலும், 'ம[illegible]மத:' என்கிற

விடத்திலும் வ்யக்தம். இப்படி யிருந்துள்ள பக்தியானது கரை புரண்டிருப்பதால், கரை புரண்ட ஆறானது பல ஆறுகளாயும் பல வாய்த்தலைகளாயும் ப்ரவஹித்துத் தானுங் குறையாமல் கடலில் புகுமாப்போலே, மகள் தாய் தோழி என்கிற பல அவஸ்தைகளை அடைந்து கடலிடங்கொண்ட கடல் வண்ணனை அவகாஹிக்கும். அன்றிக்கே 'அச்சேத்யோயமதாஹ்யோயம்' என்கிற ஆத்ம வஸ்துவை 'ஈரும் வேமெனதாருயிர்' என்கிறபடியே சேத்யமாகவும் தாஹ்யமாகவும் பண்ணும். 'உடலம் நின்பாலன்பாயே' என்கிறபடியே அசேதநமான சரீரத்துக்குச் சேதந தர்மமான அன்பையுண்டாக்கியும், கரணங்களைச் சேதந ஸமாதியை அடைந்து விடாய்த்துக் கரணாந்தரத்தினுடைய வ்யாபாரத்தை விரும்பப் பண்ணியும், கரணியான தன்னைக் கரணங்களுடைய வ்யாபாரத்தை அடைய விரும்பப்பண்ணியும், க்ஷாம காலத்தில் தரித்ரனாய் பஹு ப்ரஜனான குடும்பி தானும் தன்னுடைய ப்ரஜைகளும் பசியால் நொந்து விடாய்க்குமாப் போல் பகவதநுபவாலாபத்தாலே தம்மையும் கரணங்களையும் விடாய்க்கும்படி பண்ணியும், நியத ஸ்வபாவங்களான காற்று கடல் சுழி முதலானவைகளைப் பகவதநுபவாலாபத்தால் நோவுபடுகிறவையாகக் கொண்டு அவைகளோடு தம்மைக் கட்டி யழும்படி பண்ணியும் போருகையாலே இவருடைய பெருங்காதலான பக்தி நித்ய முக்த முமுக்ஷுக்களில் ஒருவருக்குமில்லாமையாலே அத்யந்தம் விலக்ஷணமா யிருக்கும். இப்படி இருந்துள்ள ஆழ்வார், பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹித்த எல்லார் படியுமுடையரா யிருப்பர். இதில் அவாந்தர நிரூபணத்தை விஸ்தர பயத்தாலே நிறுத்தினேன்.

இனி, ஆழ்வாருடைய அநுபவ விசேஷங்களில் சில அநுபவங்கள் திங்மாத்ரம் நிரூபிக்கப் படுகின்றன. திருவாய்மொழியில் ஒவ்வொரு தசகத்திலும் ஒவ்வொரு குணங்களும் அநுபூதங்களாய், அந்த அநுபவ பரீவாஹ ரூபமாகப் பாசுரங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் முதல் திருவாய்மொழியில் பகவானுடைய பரத்வத்தை அநுபவித்தார். இரண்டாவது திருவாய்மொழியில் அவன் பஜநீயனென்றார். மூன்றும் திருவாய்மொழியில் அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்தார். அவதாரங்களில் க்ருஷ்ணாவதாரம் ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லை நிலம். அது தன்னிலும் தூத்ய ஸாரத்யங்கள் பரத்வமென்னலாம்படி வெண்ணெயைக் களவுகண்டு மறைக்க முடியாமலும், யசோதையாலே உரலோடு சேர்த்துக் கட்டுண்டு ப்ரதிக்ரியை பண்ண முடியாமலும் ஏங்கிப் படும் எளிவரவை அநுஸந்தித்து மிகவும் ஈடுபட்டு இளமணல் பாய்ந்து ஆறு மாஸம் மோஹித்தார். இப்படியே சுக ப்ரஹ்மர்ஷி 'தேஹம் விஸம்ஜ்ஞோ ந ஹவ:' என்று ஈடுபட்டார். குந்தீ, 'கோப்யாததே த்வயி க்ருதாகஸி தாம தாவத்' என்று ஈடுபட்

டாள். ஆழ்வானும், அதிமாநுஷ ஸ்தவத்தில், 'ஸாக்ஷாத்தமேவ புருஷம் அவதூதவக்ஷம் யஶோதா' என்று தொடங்கி, 'தாமோதரேதி அபிதமவந்தி ஜடார வல்லிஹம்ஸே' என்று ஈடுபட்டார்.

'அஞ்சிறைய மடநாரை'யில், கிழ்க்கிடைத்த அநுபவம் ஸாத்மிக்கைக்காக அவன் வரவு தாழ்க்க, அத்தால் விடாய்த்துத் தாமான தன்மை மாறி, நாயிகாவஸ்தையைப் பஜித்து, கடகர்களான ஆசார்யர்களை நாரை முதலான பக்ஷிகளாக அத்யவஸித்துத் தம்முடைய அபராதத்தைப் பார்த்து வாராதிருந்தானத்தனை. அவனுடைய அபராத ஸஹத்வ குணத்தை உணர்த்தவே வருவன் என்று 'என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக் கென்றொருவாய் சொல் என்பிழைக்கு மிளங்கிளியே நான்வளர்த்த நீயலையே' என்று ஸ்வாமியான தம்முடைய க்ஷமைக்குத் தக்கபடி, 'என்ன பிழை செய்தாளென்று சொல்லுங்கோ' ளென்று தூது விட்டாள். மால்யவானில் பெருமாள் பிராட்டியினுடைய விச்லேஷத்தாலே வர்ஷா காலத்தில் மிகவும் நொந்து, மஹாராஜர் குறிப்பிட்ட காலத்தில் வாராதிருந்தபடியால் சீற்றத்துடன் இளையபெருமாளைப் போகவிட, அவர் கிஷ்கிந்தா த்வாரத்தில் ஜ்யாகோஷத்தைப் பண்ண, அதைக் கேட்டு மஹாராஜர் பீதராய் இளைய பெருமாளுடைய சீற்றத்தை மாற்றுவதற்காகத் தாரையைப் போகவிட, அவள், 'கிம் கோபமூலம் மநுஜேந்த்ரபுத்ர' என்று பெருமாளுடைய க்ஷமாகுணத்தை நினைத்துப் பேசினளிறே.

'பிறவித் துயரற' என்கிற திருவாய்மொழியில், 'எப்பால் எவர்க்கும் நலத்தா லுயர்ந்துயர்ந் தப்பாலவன்' என்று ஸர்வேச்வரன் எல்லா அவஸ்தையிலும் யாருக்கும் போக்யனாய் இருக்கு மிருப்பை அநுஸந்தித்தார் ஸ்ரீபீஷ்மர் 'ஹ்ருதிமம் வஹாய' என்கிறபடியே திருவாழியைக் கையிலேந்திக்கொண்டு தம்மைக் கொல்ல வருகிற தசையில் அவன் போக்யதையை அநுஸந்தித்து, 'ய்ருதாயதாரணோர ஹயாக்ஷ அருஷிமா:' என்றும், 'ஏஹ்யேஹி புல்லாம்புஜ பத்ரநேத்ர' என்றும் ஈடுபட்டாரிறே. ராவணனும் 'ஶத்ரோ: ப்ரக்யாதவீர்யஸ்ய ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:' என்று பெருமாளிடம் ஈடுபட்டானிறே. இவரும்

'கடியன் கொடியன் நெடியமால் உலகங்கொண்ட
வடியன் அறிவருமேனி மாயத்தன் ஆகிலும்
கொடிய வென்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்குமெல்லே'

என்று அவனிடத்தில் தோஷாநுஸந்தாநத்தைப் பண்ணியிருக்கச் செய்தேயும் அவனுடைய போக்யதையிலே ஈடுபட்டு 'அவனென்றே கிடக்கு' மென்றார்.

'மண்ணையிருந் துழாவி'யில், கிழ், 'கோவை வாயா'ளில் 'பூசுஞ் சாந்தென்னெஞ்சம்' என்கிறபடியே தம்முடைய கரணங்களைப் போக்யங்களாகக் கொண்ட ப்ரணயித்வ குணத்தை அநுஸந்தித்துக் காதல் மையலேறிக் கிழிச்சிரையோடு யர்த்தத்தை யிழந்தவன் அந்த கிழிச் சீரைக்கு ஸத்ருசங்களான கிழிச்சீரைகளை அவிழ்த்தவிழ்த்துப் பார்க்குமாப்போலே ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் பார்த்துப் பிச்சேறினர்.

'கடல் ஞால'த்தில், ப்ரஹ்மாத்மகத்வாநுஸந்தாந ப்ரகர்ஷத்தாலே வாமதேவர் 'அஹம் மநுரபவம் ஸூர்யஶ்ச' என்றாப்போலும், ப்ரஹ்லாதர், 'ஸ ஏவாஹமவஸ்தித:' என்று பேசினாப்போலவும், ஆழ்வாரும் ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதி சேஷ்டிதங்களைத் தாமே செய்ததாகப் பேசினதை அர்யாபதேசத்தில் விச்லேஷ வ்யஸநத்தாலே தாமான தன்மை மாறி நாயிகாவஸ்தையைப் பஜித்துக் கோபிமார் க்ருஷ்ண விச்லேஷத்தில் 'து:ஷ்டகாளிய திஷ்டாத்ர க்ருஷ்ணோ'ஹமிதி சாபரா' என்று அநுகரித்துத் தரித்தாப்போலே இவளும் அநுகரித்துத் தரிக்கிறாளென்று தாயார் பேசும் பேச்சாலே பேசினர்.

'உருகுமால்' என்கிற திருவாய்மொழியில், இவருக்குப் பிறந்த விச்லேஷ வ்யஸநத்தை மாற்றுவதற்காக ஈச்வரன் சேஷியான முறை மாறிச் சேஷபூதனாய் நின்று பரிமாறின பரிமாற்றத்தை ஸ்மரிப்பிக்க, அத்தாலே தளர்ந்து 'ஆருயிர் பட்டது எனதுயிர்பட்ட' தென்று 'இங்கு எனதுயிர் பட்ட பாட்டை அங்கு நித்யஸூரிகள் தான் பட்டார்களோ?' என்று நவோடையானவள் பர்த்தாவோ டுண்டான ப்ரதம ஸம்ச்லேஷத்தில் பர்த்தா தலைதடுமாறாகப் பரிமாறின பரிமாற்றத்தைக் கண்டு வேர்ப்பதுவிடுவதாகிற அநுபவம் தமக்கு உண்டானதைப் பேசினர்.

'மல்லிகை கமழ்' என்கிற திருவாய்மொழியில் பத்தாவஸ்தைக்கும் முக்தாவஸ்தைக்கும் ஸந்தியான முமுக்ஷுத்வாவஸ்தையில் பலப்ராப்தி விளம்பிக்க தமக்குண்டான வ்யஸநத்தை ஸாயம் ஸந்த்யையில் க்ருஷ்ணன் பசு மேய்த்து வருகிற காலத்தில் அவன் பிற்குழையில் வர முற்குழையில் காணப் பெறுமையாலே தளர்ந்த கோபிமார் மல்லிகை தென்றல் முதலான பாதக பதார்த்தங்களுக்கு நோவுபட்டுப் பேசின பாசுரத்தாலே பேசினர்.

'வேய்மரு தோளிணை'யில் ஸர்வேச்வரன் பரமபத ப்ராப்தியைச் சடக்கெனச் செய்யாமல் லீலாவிபூதியில் வைத்திருப்பதை அநுஸந்தித்து 'இப்படியே லீலாவிபூதியிலேயே வைக்குமோ?' வெனச் சங்கித்து நோவுபட, ஈச்வரன் தெளியவைத்த ப்ரகாரத்தைத் திருவாய்ப்பாடியில் காலையில் கோபிகளோடு ஸம்ச்லிஷ்டனான க்ருஷ்ணனைப் பார்த்து, 'நீ பசு மேய்க்குங்காலம் வந்தபடியால் நீ பசு மேய்க்கப் போகை தவிராய்; போவுதியாகில் நாங்கள்

ஆற்றமாட்டோம். ஆனதுபற்றி நீ மேய்க்கப்போகை தவிரவேணும்' என்று நிர்ப்பந்திக்க, அவன் தவிர்ந்தமையைப் பேசின பாசுரத்தாலே பேசினார்.

இவர் ப்ரக்ருதியைச் சொல்கிற 'துவளில் மாமணி' என்கிற திருவாய்மொழியில், இரங்கி;நாடொறும் வாய்வெரீஇ—'கண்ணநீர் மல்க' 'மரங்களுமிரங்கும் வகை மணிவண்ணவோ என்று கூவும்', 'பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல் பிறந்திட்டாள் என்ன மாயங்கொலோ?' என்று இவர் அநுபவம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படியே அநேகாநுபவங்கள் அந்தந்தத் திருவாய்மொழிகளில் ஏற்பட்டிருக்கும். அவைகள் விஸ்தர பயத்தாலே நிரூபிக்கப்படவில்லை. ஈச்வரன் ஆழ்வாருக்கு மயர்வற மதிநல மருள, அந்தப் பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநமானது ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாலே அபிவ்ருத்தமாய் முந்திக் கடல் போலப் பெருகிற்று. பிந்தி 'மண்திணி ஞாலமும் ஏழ்கடலும் நீள் விசும்பும் கழியப் பெரிதால்' என்கிறபடியே லீலா விபூதி முழுவதையும் விளாக்கொலை கொண்டது. பின்பு, 'முனியே நான்முக'னில், 'சூழ்ந்தகன் றாழ்ந்துயர்ந்த' என்கிற பாசுரத்தின்படி தத்வ த்ரயத்தையும் விளாக்கொலை கொண்டு பரம பக்தி தசாபந்நமாய்ப் பேராவாவாக ஏற்பட்டது. ஸர்வேச்வரனும் இவருடைய பேராவிலும் பெரிய அவாவை யுடையவனாய் 'அவாவற்று வீடுபெற்ற' என்கிறபடியே இவர்க்குப் பரமபத ப்ராப்தியைப் பண்ணிக் கொடுத்தான்.

ஸ்ரீ:

காயத்ரியின் மஹிமையும் ப்ராஹ்மண்யமும்.

(ஸ்ரீ. உபய. வித்வான் தட்டை ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி.)

ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டியில் அடங்கியிருக்கிற எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் அவர்ஜநீயமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினால் அஜ்ஞாநமே மேலிட்டிருக்கிறது. அவரவர்கள் முற்பிறப்பில் செய்திருக்கிற கர்மாக்களுக்குத் தக்கபடி ஸுக துக்கங்களும், ஜ்ஞாந அஜ்ஞாநங்களும், நல்லறிவும், அவிவேகமும், செல்வமும், வறுமையும், ஆரோக்யமும், பிணியும் எங்கும் உலகில் நிலைபெற்றிருப்பதை நாம் கண்ணுற்று வருகிறோம். பரம புருஷனுடைய லீலாவிபூதியிலுள்ள எல்லா ஜந்துக்களுக்கும் தத்தம் வினைகளே ஸம்ஸாரத்

திற்குக் காரணமாக இருக்கின்றன. அந்தக் கர்மாக்கள் ஸஞ்சிதம் ஆகாமி ப்ராரப்தம் என மூன்று வகைப்பட்டிருக்கின்றன. ஸஞ்சிதமாவது, பலோந்முகமாக இராமல் சேர்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கிற கர்மவிசேஷம். ஆகாமியாவது, வருங் காலத்தில் நம்முடைய செய்கையினால் ஸம்பவிக்கக் கூடியது. ப்ராரப்தமாவது, தத்காலத்தில் சரீரத்தைக் கொடுத்து ஸுகதுக்கங்களை அநுபவிக்கச் செய்வித்துக்கொண்டு பலனைக் கொடுத்துக்கொண்டே இருக்கிற கர்ம விசேஷம். இந்தக் கர்மாக்கள் புண்யம் பாபம் என இருவகைப்பட்டிருக்கின்றன. ஜீவ வர்க்கங்களுக்கும் கர்மாக்களுக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் தொன்று தொட்டுள்ளது. ஒரு காலத்தில் கர்ம ஸம்பந்தமில்லாத ஜீவராசிகள் கர்மாக்களோடு சேர்க்கை பெற்றனவென்று சொல்ல முடியாது. இவைகள் இரண்டும் பீஜாங்குர ந்யாயத்தை அநுஸரித்து ஒன்றுக்கொன்று காரணமாக இருந்துகொண்டு வருகின்றன. வித்திலிருந்துதான் அங்குரம் கிளம்பிப் பயிர் உண்டாகிறது; பயிரால்தான் வித்து உண்டாகிறது. அவ்வண்ணமே கர்மாவினால்தான் ஜீவன் ஸம்ஸரிக்கிறான்; ஜீவன் ஸம்ஸரிப்பதால்தான் கர்மா விளைகிறது. இந்தக் கர்மாவை ஒப்புக்கொண்டாலொழிய ஈச்வரனுக்கு ஏற்படக்கூடிய வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்கள் பரிஹரிக்க முடியாதவைகளென்று வேதாந்தர்க்கதங்களான மதங்களைச் சார்ந்தவர்கள் எல்லோரும் விப்ரதிபத்தி யின்றிப் பகர்கின்றனர். ஜந்மாந்தரங்களையும் கர்மாக்களையும் ஒப்புக்கொள்ளாத புறச் சமயத்தவர்கள், ராகத்வேஷம் முதலிய ஹேய குணங்களில்லாமல் தயாநிதியாகவும் தூய குணங்கள் நிறைந்தவனாகவு மிருக்கிற பரம புருஷன் ஏன் இம்மண்ணுலகில் ஸுகம், துக்கம், ஆரோக்யம், பிணி, செல்வம், வறுமை, ஜ்ஞாநம், என்னும் இப்படிப்பட்ட விருத்த குணங்களை ஒரே ஸமயத்தில் அநுபவிக்கிற ஜந்துக்களைப் படைத்தானென்று கேட்டால், அதற்கு அவர்கள் ஒருவித யுக்தியும் சொல்ல முடியாமல் தத்தளிக்கின்றனர். கருணாநிதியான அந்தப் பரம புருஷன் எல்லா ப்ராணிகளையும் பரம ஸுகிகளாக வன்றோ படைக்க வேண்டும்? வைஷம்ய நைர்க்ருண்ய குணங்களில்லாத ஜகதீச்வரன் எல்லோரையும் பேதமின்றி உயர்ந்த ஒரே நிலைமையிலன்றோ வைத்திருக்க வேண்டும்? கர்மாக்களை ஒப்புக்கொள்ளுகிற ஸித்தாந்திகளோவென்றால், 'அவனவன் செய்த வினைக்குத் தக்கபடி ஈச்வரன் பல ப்ரதாநம் செய்கிறான். எல்லா விஷயங்களிலும் ஈச்வரன் ஸாமாந்ய காரணமாக இருக்கிறான். ஜீவனுடைய ப்ரதம ப்ரவ்ருத்தியில் ஜீவனுக்கே ஸ்வாதந்த்ர்யம். ஸர்வேச்வரன் கொடுத்த அறிவையும் கர்த்ருத்வத்தையும் கரண களேபரங்களையுங்கொண்டு ஜீவன் ப்ரதம க்ஷணத்தில் தானே ப்ரவர்த்திக்கிறான். ப்ரவர்த்தித்த பிறகு இரண்டாவது க்ஷணம் தொடங்கி அவன் அநுமதி செய்பவனாக இருக்கிறான்' என்

கின்றனர். இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீநிகமாந்த மஹா தேசிகன், ஸங்கல்ப ஸூர்யோதய நாடகத்தில்,

> "ச்ருதிஷு ஸ்வயமந்யதா நியமய ஜாவ்ய: கதம் கல்பித:
> ஸாமஸ்ரீவஸதேஸ்திதோ வ்ருஜினே ஸிஷ்டாநிவ்ருத்தி: கதம் ।
> ப்ரஹ்மாவிதஸ்ஸ்ரூதவத்ஸ கதம் நஸ்ஸவ்யம் வாதித:
> ஸ்வவத்த்ரே காதித்ரவிஹதி: கல்பேஷாவயௌ ஸாவயௌ:"

என்கிற இந்த ச்லோகத்தினால் அநுக்ரஹித்தார். கர்மாநுகுணமாக பல ப்ரதாநம் செய்துகொண்டு ஸர்வாந்தர்யாமியாகவும் ஸர்வ ஸாக்ஷியாகவும் ஸர்வ கர்ம ஸமாராத்யனாகவு மிருக்கிற அந்தப் பரம புருஷன் மந்த்ராதீனனாக இருக்கிறான். "தைவாதீநம் ஜகத் ஸர்வம் மந்த்ராதீநந்து தைவதம் । தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம் ப்ராஹ்மணா மம தேவதா: ।" என்கிற பகவத் வசநமே இந்த விஷயத்தில் ப்ரமாணம். நிஸ்ஸமாப்யதிகனான அந்தப் பரம புருஷன், மந்த்ரத்துக்கு உடன் பட்டிருப்பானே யாகில், மந்த்ரத்தின் மஹிமை எவர்களால் வர்ணிக்க முடியும்? அப்படிப்பட்ட மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநமாக இருக்குமேயானால் ப்ராஹ்மணர்களின் மஹிமை வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் எட்டாததன்றோ? இதைக் கணிசித்தே பரம புருஷன், 'ப்ராஹ்மணர்கள் எனக்கு ஆராத்ய தேவதைகள்' என்று தானே புகழ்ந்திருக்கிறான்.

மநநம் செய்பவர்களை ரக்ஷிக்கிற சக்தியுள்ளதாக இருப்பதால் அதற்கு மந்த்ரமென்று பெயர். அவ்வித மந்த்ரங்களுக்குள் காயத்ரீ என்கிற மந்த்ரம் ஒன்றே சிறப்புற்றது. காயந்தம் த்ராயதே என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் ஸ்வர வர்ணாதி தோஷங்களில்லாமல் உள்ளபடி உச்சாரணம் செய்கிறவர்களை ரக்ஷிக்கிற தென்கிற பொருள் உள்ளது காயத்ரீ சப்தம். இந்த மந்த்ரமானது ஒவ்வொரு பாதத்திற்கும் எவ்வெட்டக்ஷரங்க ளுள்ள அநுஷ்டுப் சந்தஸ்ஸைச் சார்ந்தது. இந்தக் காயத்ரீ மஹா மந்த்ரத்தில் அநுஷ்டுப் சந்தஸ்ஸைச் சார்ந்த மூன்று பாதங்களே இருக்கின்றன. துரீய பாதமானது ஸாமாந்யமாக எல்லோருக்கும் உபதேச யோக்யமன்று; சில நல்ல வ்யக்திகளுக்கே ஸமயவிசேஷத்தில் ஸதாசார்யர்களால் உபதேசிக்கத் தக்கது. இம் மந்த்ரத்தில் அடங்கி யிருக்கிற (ண்ய) என்கிற ஸம்யுக்தாக்ஷரங்களைச் சேர்த்தும் தனித்துப் பிரித்தும் உச்சரிப்பதினால் முறையே காயத்ரீமந்த்ரம் 23 அல்லது 24 அக்ஷரங்கள் அடங்கியதென்று ஆசார்யர்கள் பகர்கின்றனர். இம் மந்த்ரத்திலுள்ள மூன்று பாதங்களும் முறையே ருக் யஜுஸ் ஸாம வேதங்களின் ஸாரங்கள். இந்த விஷயத்தில், "த்ரிப்ய ஏவ து வேதேப்ய: பாதம் பாதமதூதுஹத் । ததித்ய்ருசோஸ்யா: ஸாவித்ர்யா: பரமேஷ்டீ ப்ரஜாபதி:" என்கிற மநுவசநம் ப்ரமாணம். இப்படியே ஆபஸ்தம்ப தர்மத்தில் "ஸஹி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி ததச்ரேஷ்டம் ஜந்ம ஸரீரமேவ மாதாபிதரௌ ஜநயத:" ... என்று ஸூத்ரம். ப்ரஹ்ம க்ஷத்ரிய வைச்யர்கள் மாத்ரு குக்ஷியினின்று ஆவிர்ப்பவிக்கும் தருணத்தில் அஸம்ஸ்க்ருதமான ஒரு ஜந்மாவையும், உபநயந காலத்தில் ஸர்வ வேதஸாரமான காயத்ரீ மந்த்ரோபதேசத்தைப் பெற்றுச் சிறந்த மற்றொரு ஜந்மாவையும் பெறுவதால் த்விஜர்களென்று சொல்லப்படுகிறார்கள். இவற்றுள் முதலாவது பிறப்பு சிறப்பு வாய்ந்ததல்ல. அந்த ஜந்மாவானது, சாணைக் கல்லில் கொடுத்துக் கடைவதற்கு முன் ஒளிமங்கிய ஸாமாந்யமான கல் போலிருக்கும் ரத்நம் போன்றது. இரண்டாவதான ப்ரஹ்ம ஜந்மாவோ வென்றால் ஸர்வோத்தம மானது. இது காயத்ரீ என்கிற மாதாவினாலும், ஆசார்யன் என்கிற பிதாவினாலும் உண்டு பண்ணப்படுகிறது. ஸாமாந்யமான முந்தின ஜந்மாவைவிட, பிந்தினதான இந்த ஜந்மாவே உயர்ந்ததென்று மஹர்ஷிகளும் ஆசாரியர்களும் புகழ்ந்திருக்கின்றனர். இவ்விஷயம் ஆபஸ்தம்ப தர்மத்தில், "ஸ ஹி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி, தச்ச்ரேஷ்டம் ஜந்ம, ஸரீரமேவ மாதாபிதரௌ ஜநயத:" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸர்வவேத ஸாரமாக இருப்பதுபற்றி இதை, வேதபர்யாயமான ப்ரஹ்ம சப்தத்தால் வ்யவஹரிக்கிறார்கள். அக்காரணத்தினாலேயே உபநயந காலத்தில் முக்யதமமான இந்தக் காயத்ரீ மந்த்ரோபதேசத்தை ப்ரஹ்மோபதேசமென்று வழங்குகிறார்கள். இதை ஒருதடவை நியமத்தோடு ஜபித்தால் மூன்று வேதங்களையும் ஒருதடவை பாராயணம் செய்த பலன் உண்டாகிறது. இந்த மந்த்ரத்ரஷ்டா விச்வாமித்ர மஹர்ஷியாதலால் அந்த கோத்ரத்தில் அவதரித்த ஸ்ரீ நிகமாந்த தேசிகன் வேத மாதாவான ஸ்ரீ காயத்ரீ தேவியோடு தமக்குக் கிடைத்த ஸர்வோத்தமமான ஸஹோதர பாவத்தை, "அதைத்ருகம் ஸர்வத உத்ய நிருகம் வாகதம் க்ஷமே கவிராஜோசிய ஸேவயே । ஜநவிதீய ப்ருஷிபி: கதிதம் யதஸ்ய தேவீ விஸ்வஜநநீ யஜநஸ்யமோதா ।" என்று ஆநந்த பாரவச்யத்தால் வாய்விட்டு உத்கோஷித்திருக்கிறார் ஸ்ரீஸங்கல்பஸூர்யோதய நாடகத்தில். இந்த மஹாமந்த்ரமே எல்லோருக்கும் எல்லா அபீஷ்டங்களையும் கொடுப்பதில் ஸமர்த்தமானது. யஜ்ஞம் தாநம் தபஸ் இவை முதலிய தர்மாசரணங்களால் அடையத்தக்க ஸித்திகளை, இந்த காயத்ரீ மந்த்ரஜபம் ஒன்றினாலேயே ப்ராஹ்மணன் அடையத் திறமை வாய்ந்தவனாக ஆகிறான். இந்த விஷயத்தை "ஜப்யேநைவ து ஸம்ஸித்த்யேத் ப்ராஹ்மணோ நாத்ர ஸம்சய: । குர்யாதந்யந்ந வா குர்யாத் மைத்ரோ ப்ராஹ்மண உச்யதே" என்கிற ச்லோகத்தால் ஸ்வாயம்புவ மநு தெளிவாகப் பகர்ந்திருக்கிறார். மந்த்ர சாஸ்த்

ரங்களிலும் வேதவேதாந்தங்களிலும் எவ்வளவோ மந்த்ரங்கள் இருக்க, அவைகள் அனைத்தையும் பிற்படுத்தி, இந்த காயத்ரீ மந்த்ரத்தை மாத்ரம் எல்லா இடங்களிலும் எல்லா மஹர்ஷிகளும் எல்லா ஆசார்யர்களும் ஆதரித்ததற்குக் காரணம் இம்மந்த்ரத்தின் அஸாதாரணமான சக்தியினாலேயே. இது ஸர்வோத்தமமான ஸாத்விக மந்த்ரம். இதில் ப்ரதிபாத்ய தேவதை ஜகத்ப்ரஸவிதாவான ஸ்ரீய:பதி. காம்ய பலத்தைக் கருதாமல் பகவந் முகோல்லாஸார்த்தமாக இந்த மந்த்ர ஜபத்தைச் செய்பவனுக்கு அபவர்க்க பர்யந்தமான ஸர்வாபீஷ்டங்களும் ஸித்திக்கின்றன. இந்த மந்த்ரஜபம், உச்சம், உபாம்சு, மாநஸம் என்று மூன்று விதம். உரத்துச் சொல்வது உச்சமென்றும், அக்ஷரங்களை உதடு அசையும்படி உச்சரித்து மந்த்ராநுஸந்தாநம் செய்வது உபாம்சு என்றும், மனஸ்ஸினாலேயே த்யாநிப்பது மாநஸம் என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. இம்மூன்றினுள் மாநஸ ஜபமே சிறந்தது. உச்சத்தைக் காட்டிலும் உபாம்சு பத்து மடங்கு அதிகமான பலத்தைக் கொடுக்கிறது. மாநஸமோ உபாம்சுவைவிட நூறு மடங்கு அதிகமாக பலனை விளைவிக்கிறது. இதை க்ருஹத்தில் ஜபித்தால் எவ்வளவு தடவை ஜபித்தோமோ அவ்வளவுதான் பலன். நதீ முதலிய பரிசுத்த ஸ்தலங்களில் ஜபித்தால் ஒன்று இரண்டு மடங்காகவும், பசுக்கள் கட்டப்பட்டிருக்கும் இடத்தில் ஜபித்தால் ஒன்று பத்து மடங்காகவும், அக்நி க்ருஹத்தில் ஜபித்தால் ஒன்று நூறு மடங்காகவும், ஸித்தக்ஷேத்ரங்களிலும் தீர்த்தங்களிலும் தேவதா ஸந்நிதிகளிலும் ஜபித்தால் ஒன்று ஆயிரம் லக்ஷம் கோடி மடங்காகவும் இதன் பலம் வ்ருத்தியடைகிறது. இதை ப்ரணவ வ்யாஹ்ருதிகளை முன்னிட்டு ஐந்து இடங்களில் நிறுத்தி உச்சரித்து ஜபிக்கவேண்டும். இது நான்கு ஆச்ரமிகளுக்கும் அவச்யம் ஜபிக்கத் தக்க மந்த்ரமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை ஆயிரத்தெட்டு தடவை ஜபிப்பது உத்தம பக்ஷம்; நூற்றெட்டுத் தடவை ஜபிப்பது மத்யம பக்ஷம்; இருபத்தெட்டுத் தடவை ஜபிப்பது அதம பக்ஷம். ப்ராத: காலத்திலும் மத்யாஹ்நத்திலும் நின்றுகொண்டும்; ஸாயங்காலத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டும் இதை ஜபிக்கவேண்டும். ஸந்த்யா காலங்களில் இந்த காயத்ரீ மந்த்ரத்தை உச்சரித்து, ஸூர்யனை உத்தேசித்து ப்ராஹ்மணர்களால் விடப்படும் அர்க்ய தீர்த்தமானது வஜ்ராயுதமாகப் பரிணமித்து, ஸூர்ய கதியை முன்னிலையில் தோன்றி தடுக்கிற மந்தேஹாள் என்கிற ராக்ஷஸர்களை முறியடித்து, அவர்களை அருணத்வீபத்தில் தூக்கித் தள்ளிவிடுகிறது. வேதாத்மாவான ஸூர்யனுக்கு முன்னிலையில் வாலகில்ய ரிஷிகளால் பாராயணம் செய்யப்படும் உபநிஷத்தாகிற தநுஸ்ஸில் இந்த காயத்ரீ, மந்த்ரத்தால் அபிமந்த்ரணம் செய்யப்பட்டு ப்ராஹ்மணர்களால் விடப்படும் அர்க்ய தீர்த்தம் வஜ்ரநாராசமாக ஆகிறதென்று ச்ருதி வசநங்கள் சொல்லுகின்றன. இதை

ப்ரஹ்மசாரிகளும் க்ருஹஸ்தர்களும் ப்ரணவத்தை முன்னிட்டு ஜபம் செய்ய வேண்டும். வாநப்ரஸ்தர்களும் ஸந்யாஸிகளும் ஆறு ப்ரணவங்களைச் சேர்த்து ஸம்புட காயத்ரியாக இதை அநுஸந்திக்க வேண்டும். இந்த காயத்ரீ தேவதையை ப்ராத: காலத்தில் ஸூர்யமண்டல மத்யத்திலிருப்பவளாகவும், ருக்வேதத்தை உச்சரிப்பவளாகவும், சிவந்த நிறமுள்ளவளாகவும், பத்மாக்ஷமாலையைக் கையில் தரித்துக்கொண்டு குமாரிகா ஸ்வரூபிணியாக இருப்பவளாகவும், ஹம்ஸவாஹநாரூடையாகவும், ப்ரஹ்மாவை தேவதையாக உடையவளாகவும் த்யாநிக்கவேண்டும். மத்யாஹ்ந காலத்தில் காயத்ரீ தேவதையை ரவிமண்டல மத்யத்திலிருப்பவளாகவும், யஜுர்வேதத்தைப் பாராயணம் செய்து கொண்டிருப்பவளாகவும், வெண்ணிறத்துடன் சூலத்தைக் கையில் ஏந்தி யுவதி வேஷம் பூண்டு ருத்ரனைத்தேவதையாகக் கொண்டு வ்ருஷபவாஹநத்தில் வீற்றிருப்பவளாகவும் த்யாநிக்கவேண்டும். ஸாயங்காலத்தில் ஸரஸ்வதீ ரூபிணியாகவும், ரவிமண்டல மத்யஸ்தையாகவும், கறுத்த நிறமுள்ளவளாகவும், ஸாமவேதத்தை உச்சரித்துக் கொண்டிருப்பவளாகவும், சக்ராயுதத்தைத் தரித்திருப்பவளாகவும் த்யாநம் செய்து கொண்டு கருடவாஹநத்தில் இருப்பவளாகவும் மங்களகரியாகவும் வ்ருத்தையாகவும், விஷ்ணுவைத் தேவதையாகக் கொண்டவளாகவும், த்யாநிக்கவேண்டும். இந்த காயத்ரீயைச் சார்ந்த ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தையும் ஒவ்வொரு ஆயிரத்துக்கும் முதல் அக்ஷரமாக வைத்து வால்மீகி மஹர்ஷி இருபத்து நாலாயிரம் சுலோகங்களால் ஸ்ரீமத் ராமாயண மென்கிற சரணாகதி சாஸ்த்ரத்தைச் செய்து, ப்ரஹ்ம தேவன் நியமநத்தைத் தலைக் கட்டினார். அநேக ராமாயணங்களிருக்க, இந்த வால்மீகி ராமாயணத்துக்கு வந்த பெருமைக்குக் காரணம் யாதெனில், இந்த காயத்ரீ ஸம்பந்தமே. ஸர்வோத்தமமான ஸாத்விக தேவதையை த்யாநிக்கத்தக்க வஸ்துவாக ப்ரதிபாதிப்பதால் இந்த காயத்ரீமந்த்ரம் அவாங்மநஸ கோசரமான வைபவமுள்ளதாக உலகத்தில் ப்ரகாசிக்கிறது. இந்த மந்த்ரத்தினால் ப்ரஹ்மத்தை த்யாநிப்பவர்களுக்கு ஸ்ரீ பரமபதம் ஹஸ்தகதமாக இருக்கிறது. "வன காஞ்சந ஸ்பூர்வ ஹ்ருதயஸ்ரீ பிதொ யொமிதொ ஹி யெ। தெஷாம் தஸ் வரூபம் ஸூரதம் யதெ வபூஷி ஸாமாய:॥" என்கிற திவ்ய ஸூக்தி இந்த விஷயத்தில் ப்ரமாணம். ச்ரத்தையுடனும் பக்தியுடனும் இந்த காயத்ரீ மந்த்ரத்தினால் பரம புருஷனை த்யாநிப்பவர்கள் ஸாத்விகர்களேயாவர். "நாராயணைக நிஷ்டா யெ ஸாத்விகாஸ் தெ ஹி வெயத" என்கிற வசநம் இதில் அஸாதாரணமான ப்ரமாணம்.

இந்த காயத்ரியை ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் க்ஷத்ரிய வைச்யர்களுக்கும் உபதேசிக்கிற அதிகாரம் ப்ராஹ்மணர்களுக்கே அஸாதாரணம். ப்ராஹ்மண

னுக்குக் கர்ப்பாஷ்டம வர்ஷத்திலாவது ஜந்மாஷ்டம வர்ஷத்திலாவது உபநயந ஸம்ஸ்காரம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது; க்ஷத்ரியனுக்குப் பதினோராவது வயதிலும், வைச்யனுக்குப் பன்னிரண்டாவது வயதிலும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரஹ்ம வர்ச்சஸத்தில் காமனையுள்ளவனுக்கு ஐந்தாவது வர்ஷத்திலேயே உபநயநம் சாஸ்த்ர ஸம்மதம். ப்ராஹ்மணனுக்கு எட்டு வயதுக்கு மேல் பட்டு விட்டால் பதினாறு வயது வரையில் உபநயநகாலம் சாஸ்த்ரகாரர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இது முக்ய காலமன்று; கௌண காலமே. கௌணகாலமான 16-வது வயது தாண்டிவிட்டால் மாணவகனைக் கொண்டு த்ரைவித்யக ப்ரஹ்மசர்யத்தை அநுஷ்டிக்கச் செய்வித்து, பிறகு அவனுக்குக் காயத்ரியை உபதேசிக்கவேண்டு மென்று ஸூத்ரகாரர்கள் கூறுகின்றனர். வ்யாபகமந்த்ரங்களுக்குள் சிறந்ததான அஷ்டாக்ஷரத்தைப் போல ஸர்வவித ச்ரேயஸ்ஸுக்களுக்கும் நிதாநமான இந்த காயத்ரீ மந்த்ர ரத்நத்தை நிதிபோல் பாதுகாப்பவர்களாகிய ப்ராஹ்மணர்கள் ஐஹிகாமுஷ்மிக ச்ரேயஸ்ஸுக்களை உலகிலுள்ளோர் அனைவர்க்கும் கொடுப்பதில் காமதேநுபோல் ப்ரகாசிக்கின்றனர். இக்காரணத்தைக் கருதியே ப்ராஹ்மணர்களை ஸாக்ஷாத் மநுவே தமதுக்ரந்தத்தில் பின்வருமாறு புகழ்ந்திருக்கிறார்.

"𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌙𑍍𑌗𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌾𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯𑍈𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌤𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃 । 𑌤𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍𑌭𑍂𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍋𑌸𑍃𑌜𑌤𑍍 । 𑌹𑌵𑍍𑌯𑌕𑌵𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌵𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌗𑍁𑌪𑍍𑌤𑌯𑍇 । 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌦𑌾𑌶𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌦𑌿𑌵𑍌𑌕𑌸𑌃 । 𑌕𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌚𑍈𑌵 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌮𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌤𑌤𑌃 । 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑍀 । 𑌸 𑌹𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌯𑌾𑌯 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 ।"

அதிகமாக எழுதினால் வ்யாஸம் விரிவாக ஆய்விடுமென்று பயந்து இத்துடன் இந்த உபந்யாஸத்தை நிறுத்திக்கொள்ளுகிறேன்.

மநுஸ்ம்ருதி.

(ஸ்ரீ. உப. நடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் பி. ஏ. பி. எல்)

(தொடர்ச்சி—பக்கம் 112.)

மநு முதலிய ஸ்ம்ருதி கர்த்தாக்கள் தங்கள் காலத்தில் உலகத்தில் நிலாவிவந்த தர்மாநுஷ்டானங்களை ஆராய்ந்து அவற்றை ஒழுங்காகக் கோத்து உலக நடவடிக்கைகளில் விகற்பங்களாயும் தனிப் போக்குகளாயும் காணப்பட்ட விஷயங்களை ஸநாதந தர்மத்துடன் ஒரு பிரகாரமாகச் சேர்த்தும், அவ்விதம் இணைக்க முடியாதவற்றுக்கு ஒரு கதியைக் காட்டியும், பொதுவில் தர்மங்கள் ஸர்வ லோகஹிதமாக நடைபெற ஒரு நிலையை ஏற்படுத்தினார்களே யன்றி, சட்ட ஸபைகளில் ஆக்கப்படும் சட்டங்களைப்போலவும் ராஜாங்கத்தால் வெளியிடப்படும் அவஸர நிபந்தனைகளைப் போலவும், தமது அதிகாரத்தினுலாவது இச்சையினுலாவது எவ்வித நீதிகளையும் சாஸ்த்ரங்களையும் ஏற்படுத்தினார்கள் அல்லர். வேதத்தில் ஜாதி நிபந்தனைகளில்லை யென்றும் வேதகாலத்தில் எல்லாரும் ஸமமாக எதையும் செய்துவந்தன ரென்றும், பின்னர் ப்ராம்மணர் ஆதிக்யம் பெற்று ஸ்ம்ருதிகளைஏற்படுத்திக்கொண்டு மற்றவரையெல்லாம் தமது ஸௌகர்யத்துக்காக மூடர்களாயும் அடிமைகளாயும் வைத்து வந்தார்களென்றும், இப்படிப் பலவிதமான அவதூறுகளைச் சொல்லி வருவது ஸஹஜமாய் விட்டது. இது அறியாமையின் கார்யம். உலக நடப்பிலிருந்து தர்ம சாஸ்த்ரங்கள் கோக்கப்பட்டனவென்பதை அவற்றை ஆக்ரஹமில்லாமற் படிப்பவர் அறிவார்கள். தர்மம் ஆசாரத்திலிருந்து (நடக்கையிலிருந்து) உண்டானதென்றார் மநு: உதாரணமாய், மநுஸ்ம்ருதியிலேயே ப்ராம்மணர் நான்கு வகுப்பிலிருந்து பெண்ணை மணப்பதுண்டென்று சொல்லிவிட்டு, அத்தகைய மணங்களில் முறையே செய்யவேண்டிய சடங்குகளையும் விவரித்து அடுத்தாப்போல் 'சூத்ரஜாதிப் பெண்ணை மணக்கும் ப்ராம்மணன் அதோ கதியை படைவான்; அதற்கு அவன் ப்ராயச்சித்தமும் செய்ய முடியாது' என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. பிற்காலத்தில் யாஜ்ஞ்ய வல்க்ய ரிஷி, தமது ஸ்ம்ருதியில் 'சிலர், த்விஜர்கள் எல்லா ஜாதியிலிருந்தும் பெண் வாங்கலா மென்றார்கள். அது எனது மதமல்ல' என்று தெளிவாய் உரைத்துவிட்டார். இதனால் அநாதியாக இந்நாட்டில் ஸ்வஜாதிப் பெண்ணை மணப்பதுதான் அவிவாதமான தர்மமென்று ஏற்பட்டது. இவ்விவாஹத்தில்தான் பாணிக்ரஹ

ணம் (கைப்பிடித்தல்) என்னும் ஸம்ஸ்காரமுண்டு. இது எல்லா ஜாதிக்கும் பொது விதி. ஆனாலும் இதர ஜாதிகளில் பெண் வாங்குகிற வழக்கமும் சிற்சிலவிடங்களிற் காணப்பட்டதினால், அதற்குரித்தான விதிகளைச் சேர்த்தெடுக்கவும் வேண்டியிருந்தது; அவ்வழக்கம் ஸநாதந தர்மத்துக்குத் தகாததென்பதைச் சொல்லவும் அவச்யமிருந்தது. விபரீத ருசியுள்ளவர்கள் எக்காலத்திலும் உளராதலின், இப்படிச் சேர்த்தெழுதியதை அநுமதியாக எடுத்துக் காட்டி, வரம்பில்லாத இச்சையே காரணமாகப் பெண்ணை எங்கிருந்தும் வாங்குவதையும் தர்ம விவாஹமெனத் தலைப்படவே, அது கூடாதென்றார் யாஜ்ஞ்யவல்க்யர். தன் ஜாதிக்குள்ளேயே கொள்வினை கொடுப்பினை செய்வதுதான் எவ்விதத்திலும் மேலானதென்பதை இப்போதும் ஒருவரும் ஆக்ஷேபிப்பதில்லையே!

இப்படியே நான்கு வர்ணங்களிலும் அகப்படாமல் வெகு நீடித்த பூர்வகாலம் முதல், நாட்டில் பாடலாடல்களைத் தொழிலாய்க்கொண்ட வேசியர் விஷயத்தில் ஸ்ம்ருதி கர்த்தாக்கள் சொல்லியிருப்பதைப் பார்த்தால், இந்த ந்யாயம் விளங்கும். புருஷன் ஆதிக்யத்துக்குட்பட ப்ரியப்படாததாலோ, விரக்தியுடன் கந்நிகளாயிருந்து பின்னர் புருஷர் தாக்கினால் வழுவினதாலோ விவாஹ நிபந்தனைக்குட்படாமல் ஸ்வதந்த்ரமாய்க் காலங்கழித்த இவ்வேசி ஜாதிக்கு அவர்கள் பரம்பரையாய் அநுஷ்டித்து வந்த ஆசாரத்தைத் திரட்டி, சொத்து அடையும் வார்சு க்ரமங்களையும் ஸ்ம்ருதிகர்த்தர்கள் வரைந்தார்கள். வேசியருக்கும், மற்ற ஜாதியாருக்கும் ஹிதமான செயல் இதுதான் அவர்களுக்கு ஸாத்யமானது. நம்மவரிற் சிலர் முழங்குவதுபோல் வேசித்தனத்தை அடியோடு ஒழித்துவிடுவது அவர்களுக்கு ஸாத்யமாகத் தோன்றவில்லை.

இதேமாதிரி விவாஹமில்லாமல் போகத்துக்காக வைத்துக்கொள்ளும் ஸாமாந்ய ஸ்த்ரீயிடத்தில் பிறந்தவர்களுக்குத் தந்தை சொத்தில் பாத்யம் கிடையாதென்பது எத்தேசத்திலும் எக்காலத்திலும் உள்ள நீதி. ஆனால் நம்தேசத்தில் நான்காவது ஜாதியாருக்கு ஸாமாந்ய ஸ்த்ரீயிடத்தில் பிறக்கும் பிள்ளைக்கும் பாகமுண்டு. இது ஸ்ம்ருதிக்காரர்கள் ஏற்படுத்திய விதியென்னவொண்ணாது. சூத்ரஜாதியாருக்குள் தொன்றுதொட்டு இருந்து வந்த ஸம்ப்ரதாயத்தைத் தர்ம சாஸ்த்ரம் எழுதியவர்கள் தொடுத்தெடுத்ததுமட்டுமே.

தர்ம சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் முக்யமாய் முதல் மூன்று வர்ணத்தவர்களைப்பற்றியே பேசுகின்றன. மற்றவர்களைக்குறித்துச் சொல்லும் பாகங்கள் மிகக்குறைவே. அவர்களுடைய நடவடிக்கைகளும் ஸமயாசாரங்க

ளும் அவரவர்களுடைய தேசம் குலம் குடும்பம் முதலியவற்றில் பல பிரிவாய்ப் பரம்பரையாயிருந்து வந்த வழக்கங்களை அநுஸரித்தவையாதலின், ரிஷிகள் அவற்றில் தலையிடவில்லை. மற்ற ஜாதியாரோடு ஸம்பந்தப்படும் இடங்களில் மட்டும் வரையறை காட்டியிருக்கிறார்கள். மற்ற விஷயங்களில் இச்சாதியாருக்குத் தங்கள் பூர்வவழக்கமே (Custom) சட்டம். இக்காலத்தில் இத்தகைய வழக்கங்கள் சட்டரூபமாகவோ நீதிநூல் ரூபமாகவோ காணப்படவில்லை. அநுஷ்டானத்திலும் அவச்யமான இடங்களிலெல்லாம் மநுவும் யாஜ்ஞ்யவல்க்யரும் ப்ரவர்த்திப்பித்த ஸ்ம்ருதிகளையே ஆசாரத்துக்கும் வார்சு பாத்யம் முதலிய கோர்ட்டு நடவடிக்கைகளுக்கும் இவர்கள் அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள். இப்போது சூத்ரரெனப்படுவோர் பல வகுப்பினராயுளர். இப் பொதுவான ஸ்ம்ருதி தர்மங்களுடன், அந்தந்த வகுப்புகளில் அவரவர்களுக்கு உரித்தான தனிப்பட்ட வழக்க நிபந்தனைகளும் (Customary law) பல இருக்கின்றன. இத்யாதி காரணங்களை ஆலோசித்தால் மநு முதலிய ரிஷிகளிடத்தில் ஒருவரும் ஆக்ரோசப்படக் காரணமில்லை. தங்களுக்கென்று தனியாகத் தர்மசாஸ்த்ரங்களை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் வரையில் அவர்களை அநாதரிக்கவும் அவமதிக்கவும் அன்னாருக்கு இடமில்லை.

வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் சில ஜாதியாருக்கு ஏதோ சில உரிமைகளை விசேஷமாக ஏற்படுத்தியதென்று ஸாமாந்யமாய்ச் சொல்வதும் பிசகு. அந்தந்த வகுப்பாரின் கடமைகளை விதிப்பதே வர்ணாச்ரம தர்மங்களின் முக்ய நோக்கம். தர்மம் என்பதற்குக் கடமை அல்லது விதிக்கப்பட்ட காரியம் (duty) என்று அர்த்தம். பரலோக பலன்களுக்கு ஸாதகமாக சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களுக்கும் தர்மமெனப் பெயர். மநு ஸ்ம்ருதி ஆரம்பத்திலேயே, ரிஷிகள் ப்ருகுமநுவை க்ரமப்படி வணங்கி 'பகவானே எல்லா வர்ணங்களுடையவும், அவர்களுக்கு இடையிலுள்ள கலப்பு ஜாதியார்களுடையவும் தர்மங்களை வரிசையாகச் சொல்ல வேண்டும்' என்று ப்ரார்த்திக்க, மநுவும், ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டிப்ரகாரத்தைத் துடங்கி வர்ணித்துவிட்டு 'இந்த நாநாவித ஸ்ருஷ்டிகள் அடங்கிய ப்ரபஞ்சத்தின் ரக்ஷணத்தின்பொருட்டுத் தேஜோமயனாகிய ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய முகம் புஜம் துடை பாதங்கள் இவற்றிலிருந்துண்டான ப்ரஜைகளுக்கு அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி தர்மங்களை ஏற்படுத்தினார்' என்று ஆரம்பித்துப் பதில் அளித்தார். இத்தர்மங்களில் ப்ராஹ்மணருக்கு ஏற்பட்டவை மிகக் கடினமானவை. இவர்கள் பிறர்களுக்கு வழி காட்டிகளாய்த் தர்மத்தைத் தாமறிந்து பிறர்க்குப் போதித்துத் தாமும் நடத்திக் காட்டி, வரம்பு மீறுகிறவர்களைத் திருத்த வேண்டியவர்களாய் ஜந ஸமூஹத்துக்கே சிரஸ்ஸாக விளங்க வேண்டியவர்களாகையால், இவர்களுக்கு ஆஹார

நியமம், விவாஹ நியமம், பிழைப்புக் கேற்பட்ட வ்ருத்திகள், அநுஷ்டிக்க வேண்டிய வ்ரதங்கள் முதலியன கடுமையாக இருக்கவேண்டியதாயின. இவ்வளவு நிர்ப்பந்தத்தில் உலகவாழ்க்கையை நடத்தக் கட்டுப்பட்டவர்களை இதர ஜாதியார் வெகுமானத்துடன் பாராட்டுவது ந்யாயமும் அவசியமுமாகும். நெறி தவறின ப்ராஹ்மணன் விஷயத்தில் ஸ்ம்ருதிக்காரர்கள் சிறிதும் இரங்கியவரல்லர். இதுபோலவே க்ஷத்ரிய வைச்யர்களுடைய தர்மமும் அவரவர்கள் ஜோலிகளுக்குத் தக்கபடி அமைந்துளது. சூத்ரர்களுக்கு மேல் வர்ணத்தவருடைய சுச்ரூஷையினாலே எல்லாப் பலன்களும் கிடைத்து விடுவதால் அவர்கள் திறத்தில் தர்ம சாஸ்த்ரக்காரர்கள் ஒருவித நிர்ப்பந்தத்தையும் விதிக்கவில்லை. பிறர்பேற்றில் கூறு கொள்பவர் அவரிடத்துச் சற்றுத் தாழ்வது கௌரவ ஹாநியாகாது; ஆனால் ந்யாயமேயாகும். ஆகிலும், காலத்தின் நடவடிக்கைகளை அநுஸரித்தன்றோ விதிகளுண்டாயின. அக்காலங்களின் சூத்ரர்கள் நிலைமையில் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட தர்மங்கள் ஒத்தேயிருந்திருக்கக்கூடும். அது கொண்டே இப்போது அப் பெயரால் வழங்கப்படுவோரெல்லோரும் புத்தி குணம் முதலியவற்றால் குறைந்தவர்களென்ன வொண்ணாது. மஹா பாரதாதிகளில், சரீரத்தினால் ஏற்படும் ஜாதிபேதங்களும், அவற்றிற்குரிய தர்மங்களும், குண விசேஷங்களினால் உண்டாகக்கூடிய மனோ ஜாதி பேதங்கள் எப்பிறப்பு வர்ணங்களிலும் உண்டாவதும், அவற்றுக்கு ஏற்றபடி அவர்கள் விஷயத்தில் ப்ராஹ்மணரும் காட்டவேண்டிய மர்யாதைகளும் தனித்தனியே நமது அநுஷ்டானத்துக்காக உபதேசிக்கப்பட்டன. அவற்றை ஜந்ம ப்ராஹ்மணர் மறந்து செருக்கடையலாகாது; பிறரும் நோக்காமல் அஸூயாதிகளை வளர்க்கக் கூடாது. இதைக் கணிசித்தே பிற்பாடான யாஜ்ஞவல்க்யர், சூத்ரர்களும் பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்களை வேதமந்த்ரங்களில்லாமல் நமஸ்காரத்தினாலேயே த்விஜர்களைப்போலவே நடத்தக் கடவர் என்று எடுத்துக் காட்டினர்.

மநு ஸ்ம்ருதி நான்கு வித புருஷார்த்தங்களையும் சொல்ல ப்ரவர்த்தித்தது. ஆகையினால் ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியை ஆரம்பித்துப் பிறகு அதி நிலைக்காக ஏற்பட்ட வர்ணாச்ரம பேதங்கள், வர்ணாச்ரம தர்மங்கள், அவற்றில் ஐஹிக ஆமுஷ்மிக ப்ரயோஜநங்களைப் பெற ஸாதநங்களாக விதிக்கப்பட்ட தர்மாசாரங்கள் முதலானவற்றைப் பரக்கப் பேசி, கடைசி அத்யாயம் அவரவர்கள் தங்கள் தங்களுக்கமைந்த வர்ணாச்ரம தர்மங்களை வழுவாமல் நடத்துவதால் அடையும் பொதுவான உயர்ந்த பலன்களைச் சொல்ல, முன்னம் மனம் வாக்குக் காய மென்னும் த்ரிகாரணங்களுடையவும் ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களுடையவும் கார்யங்களையும் புண்ய பாபரூப

கர்மங்களின் கதிகளையும் விவரித்து, அத்தர்மாநுஷ்டானங்களினால் 'பரம புருஷார்த்தமாகிய வீடு (மோக்ஷம்) என்னும் பெரும்பதத்தைப் பெறும் ப்ரகாரத்தையும் விளக்கி இப்ரபந்தம் தலைக் கட்டிற்று.

எல்லா தர்ம சாஸ்த்ரங்களுக்கும் மநு ஸ்ம்ருதி தான் மூலக்ரந்தம். மற்றவையெல்லாம் இதையே அந்தந்தக் காலங்களில் விளக்கப் பிறந்தவை. மற்ற ஸ்ம்ருதிகளில் இதற்கு விரோதமாகக் காணப்படும் இடங்கள் கட்டுப்படுத்தக் கூடியவையல்ல; அல்லது ஆவச்யமாயிருந்த சில விஷயங்களை உத்தேசித்துச் சிறப்பாகச் சொல்லப்பட்டவையாம். ஓரிடத்திற் சொல்லப்படாத தர்மம் அதற்கு விரோதமில்லாத மற்றோரிடத்திலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளப்படுவதும் சாஸ்த்ரம் அநுமதிக்கும் விஷயம்.

ஸ்ரீ:

கம்பர்.

(திரு. அ. ராமகிருஷ்ண சடகோபதாஸர்.)

[தொடர்ச்சி 17-வது ஸம்புடம் 326 பக்கம்.]

இவ்வாறாகக் கம்பர் ஸ்ரீராமபிரானது அனந்த திவ்விய கல்யாண குணங்களில் ஈடுபட்டு இனிய பாடல்களை இடையிடையே பாடிச்சென்று, தமது இராமாயண கட்டிடத்தைக் கட்டி முடிக்கின்றார். ஆக இத்யாதிகளால், கம்பர், வேதவேதாந்தங்களில் நம்பிக்கை உடையோர் என்றும், அவைகளிற் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்ற நாராயணக் கடவுளே ஒப்புயர்வற்ற முழுமுதற்கடவுளாம் என்றும், அக்கடவுளே

† "சாவாது பிறவாது தனிமுதலா யிருந்தவனன்
ஆவாது உலகுபடு பழிதுயர்தீர்ப் பதற்காக
மேவாது நின்றேபென் மாயையினால் மெய்போல
ஓவாது பிறந்திடுவ னுகந்தோறு முகந்தோறும்"

என்றபடி, உலக நன்மையின் பொருட்டுத் தமது சுவேச்சையால் அவதாரங்கள் பல எடுக்கின்றார் என்றும், இவ்வவதார நுண்மை யறிந்தே, "பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமாயன்" என்றும்,

† பகவற்கீதை, 4-ம் அத். செ. 7. ஷை, சு: 6, 7, 8, இவைகளைப் பார்க்க,

"மனப்பரிப்போ டழுக்கு மானிட சாதியிற் றான்பிறந்து
தனக்கு வேண்டுருக் கொண்டுதான் றனசிற்றத்தினை முடிக்கும்
புனத்துழாய் முடிமாலை மார்பனென் னப்பன்றன் மாயங்களே
நினைக்கும் நெஞ்சுடை யேனெனக் கினியார் நிகர் நீணிலத்தே?"

என்றும், காரிமாறப் பிரான் அருளியதூஉ மென்றும், விதிசிவாதிகள் அக்கடவுளுக்கு அந்தர்ப்பூதர் என்றும், அக்கடவுள் உலகெல்லாம் உயிரெல்லாம் நிறைந்து நிற்பதாகலின், உயரிய நோக்குடையோராய், ஓரே மன நிலையுடையோராய், பிறமூர்த்தி பிறமதம் துவேஷங் கொள்ளாது, அக்கடவுளையே உபாசிப்போர் என்றும், அக்கடவுளது அம்சமாகிய ஸ்ரீராமன்பால், மாறுவேறில்லா வைராக்கிய பக்திமய சமரச நெஞ்சுடையோர் என்றும் அறிகின்றோம் அன்றோ?

இப்படிப் பரதேவதையான ஸ்ரீராமனது அளப்பரிய திவ்விய கல்யாண குணங்களை யாவரும் உணரும்படி செய்து, வைஷ்ணவ சமயத்து உயர்ந்த கருத்துக்களுக் கிணங்கவே, நமது சமூகத்திற்குக் கழி பேருதவியைச் செய்திருக்கின்றார். இதனால், தமிழ் மக்கள் புதிய உணர்ச்சி பெற்று, ஸ்ரீராம விக்கிரகத்தைத் தங்கள் தங்கள் இல்லந்தோறும் அமைத்து வழிபடலாயினர். படவே, சமய உணர்ச்சியும் தெய்வ உணர்ச்சியும் தமிழ்மக்க ளிடையே ஒருங்கு நிரம்பின. அப்படியானால் கம்பர்,

1. "பற்றவா வேரொடும் பசையறப் பிறவிபோய்
முற்றவா னுணர்வுமேல் முடுகினா ரறிவுசென்
றுற்றவா னவனிருந் தியோகுசெய் தனனெனிற்
சொற்றவா மளவதோ மற்றிதன் றூய்மையே" என்ற இடத்திலும்,

2. "கரந்தை மத்தமோ டெருக்கலர் கூவிளை கடுக்கை
நிரந்த பொற்சடை நின்மலக் கொழுந்தினைநினையா," என்றஇடத்திலும்,

3. "மூவராய் முதலாகி மூலமதாகி ஞாலமு மாகியத்
தேவதேவர் பிடித்த போர்வில் ஒடித்த சேவகர்," என்ற இடத்திலும்,

4. "உழுந்த யோகத் தொரு முதல் கோபத்தால்" என்ற இடத்திலும்,

‡ திருவாய்மொழி 6-ம் பத்து, 4-வது திருப்பதிகம், 7-ஞ் செய்யுள்.
1. பாலகாண்டம்: தாடகை வதைப்படலம். செ. 3
2. ஷை: அகலிகைப் படலம். செ. 52
3. அயோத்தியா காண்டம்: கைகேயி சூழ்வினைப் படலம். செ. 62
4. ஆரணிய காண்டம்: அயோமுகிப் படலம். செ. 26.

சிவபெருமானை மேம்படுத்திக் கூறியது என்பற்றியோ என்னில்: மேலே யாம் எடுத்துக் கூறியவாறு கம்பருக்கு மூர்த்தித் துவேஷம் இல்லை. சில சந்தர்ப்பங்கள் வருமாயின் அவரைத் துவேஷம் பாராட்டாது மதிக்கின்றார். சிவனும் விஷ்ணுவும் சமானர் ஆதலின், சமானம் என்பது உபசார வழக்கு. வேதங்களில் பிற கடவுளது வணக்கமும், மேன்மையும், உபசாரமாக ஆங்காங்கு பெறப்படினும், அவ்வேதப் பொருள் நாராயணனே என நிச்சயிக்கப் படுதலால், கம்பர், சிவபிரானையும் மதிப்பிட்டு உபசாரமாகக் கூறிய தத்தனையே யல்லது வேறில்லை யென்க. மேலும், விஷ்ணு பாரம்மியத்தைக் கம்பர் பல விடங்களிலும் சிறப்பித்துக் கூறியவாறுபோல், சிவபிரானைக்கூறினார் இல்லை. மேல், 'மூவராய்' என்ற செய்யுளில், சிவபிரானை உயர்த்திக் கூறினாரேனும், அவ் வுயர்ந்த சிவனது வில்லை மிக எளிதில்—ஒரு நொடியில்—ஒடித்த வீரன் என்று ஸ்ரீராமனையே சிவபிரானினும் மேம்படுத்தினமையை உய்த்துணர்க.

அதுவேயுமன்றி, இச் செய்யுள்களை, வெள்ளியம்பலத் தம்பிரான் என்ற ஒரு வீர சைவர், கம்பராமாயணத்தில் இடைச் செருகலாகச் சேர்த்தார் என்று சில வித்வாமிசர் ஒதுக்குகின்றனர். இது நிச்சயம் ஆயினும் ஆகுக; பொய்யாயினும் ஆகுக. சில சந்தர்ப்பங்களில், இரண்டோர் இடங்களில், உபசாரமாகக் கம்பர் இங்ஙனம் கூறியதினின்றும் உயர்ந்த அவரது உண்மைக் கருத்தைப் பிழைபடச் செய்யற்க என்பதே எமது வேண்டுகோள்.

இனியொரு சாரார்,* "அரனதிக னுலகளந்த அரியதிகன் என்றுரைக்கும் அறிவி லோர்க்கு" என்ற செய்யுளை எடுத்துக்கொண்டு, 'கம்பர் சைவரும் அன்று; வைஷ்ணவரும் அன்று; பொது நோக்குடையோரே;' என்பர். இச்செய்யுள், கம்பரது வாக்கு அன்று. இது ஒன்றற்கும் பொருந்தாத ஒருவகைச் செய்யுள். கம்பர் மிக உயர்ந்த தத்துவக் கொள்கையில் ஈடுபட்டவராதலின், ஓர் அற்ப விஷயத்திற்காக இதனைப் பெய்யமாட்டார். மற்று ஏதேனும் சிறந்த ஒரு உவமையைக் கொடுத்திருக்கலாம். காலக் கொடுமையால் அது மாறி யிருக்கலாம். சிலர் இச் செய்யுள் விஷயமாகப் பிரமாதப் படுத்துகின்றனர். அன்னோர், வைஷ்ணவ மதத்தின் உயர்ந்த கருத்தையும், அக் கருத்தை அநுசரித்து நடக்கின்ற கம்பரது அகப்புற வாழ்க்கையினையும், நன்கு உணர்வரேல் அங்ஙனம் பிரமாதப் படுத்தார். திருச்சிராப்பள்ளியில் எமக்குக் கிடைத்த ஓர் ஏட்டுப் பிரதியில் இந்தச் செய்யுளைக் காணேம்.

* இது கிஷ்கிந்தா காண்டம்: நாடவிட்ட படலத்தில் 24-ம் செய்யுளாக அச்சுப் பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது.

அது கிடக்க. இந்த ஒரு செய்யுளைக் கொண்டே கம்பரது உபரிய கருத்தைத் வழுப்படுத்தாமல் இருக்க யாம் பெரிதும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம்.

எனவே, கம்பர், சைவரும் அன்று; கேவலம் பொது நோக்குடையவரும் அன்று, மற்று அவர், சாந்த மனங் கொண்ட, தெய்வபக்தி உடைய, உயர்ந்த ஒழுக்கம் நிறைந்த, சமரசபாவ பாகவதோத்தமராகிய, சிறந்த ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவப் பெரும்புலவர் என்றே தெற்றென உணர்தற் பாற்று.

இனிக்கம்பர்,

1. "..
செங்கண்மால் நான்முகன் சிவனென்றே கொலோ
எங்கணு பகலையும் நினைந்த தேழைநீ" என்றும்,

2. "சொல்லிய அனைவரு மல்ல ஐசொன்னவப்
புல்லிய வலியினோர் ஏவல் பூண்டிலேன்:
...." என்றும்

3. "சிவனோ அல்லன்; நான்முகன் அல்லன்; திருமாலாம்
அவனோ அல்லன்;...
...." என்றும்,

ஸ்ரீராமனை மூவர்க்கும் அப்பாற் பட்டவராய்க் கூறி,

4. மூலமு நடுவு மீறு மில்லதோர் மும்மைத் தாய
காலமுங் கணக்கு நீத்த காரணன் கைவி லேந்திச்
சூலமுந் திகிரி சங்குங் காகமுந் துறந்து தொல்லை
ஆலமும் மலரும் வெள்ளிப் பொருப்பும்விட் டயோத்தி வந்தான்"

என்று மூவர்தம் ஆற்றலையும், ஓர் ஆற்றலாகக் கொண்டு அவதரித்தான் என்றாராலோ என்னில்: இறைவன் ஒருவனே; அவன்றான் வேதங்களில் பிரதி பாதிக்கப்படுகின்ற பரதேவதையான ஸ்ரீமந் நாராயணன். அவனுக்குப் படைத்தலும் அழித்தலும் பெரிதன்று; படைக்கப்பட்ட பொருள்களையே காப்பாற்றுவது தான் கடினம். அரசன், பல நாடுகளைத் தன் வலிமையால் எளிதில் ஜெயித்துக் கைப்பற்றிக் கொள்ளலாம், ஆனால், ஒவ்வொருவருடைய நோக்கமறிந்து பக்ஷபாதமின்றிக் காப்பாற்றுவது தான் கடினம் என்பது பிரத்யக்ஷாநுபவம். தன்னுடைய நுண்ணிய அறிவின் வன்மையால்தான், அவன் தேசத்தை ஒழுங்குபெறக் காப்பாற்றல் வேண்டும். அதுபோலவே, இறைவன், தான் படைத்திட்ட ஒவ்வோர் உலகையும், ஒவ்வோர் உயிரையும், அதனதன் தாரதம்யத்திற்கேற்ப,—அறிவாற்றலுக்கேற்ப—ஒழுங்கு பெறக் காப்பாற்றுதல் அவனது பெருங்கடமையாகும். ஆதலின் காத்தல் தொழிலே சிறந்ததாகும். இறைவனாகிய நாராயணனே, விஷ்ணு என்னும்பெயரால்,பிரம சிவர்களைத் தனது வலத்திலும் கொப்பூழ்த் தாமரையிலும் வைத்துக்கொண்டு உலகம் நடாத்துகின்றான். இங்கே,

"வலத்தனன் திரிபுர மெரித்தவ னிடம்பெறத் துந்தித்
தலத்தெழு திசைமுகன் படைத்தநல் லுலகமுந் தானும்
புலப்படப் பின்னுந்தன் னுலகத்தில் அகத்தனன் தானே
சொலப்புகி லிவைபினும் வயிற்றுள விவையவன் துயக்கே"

என்ற அருளிச்செயலையும் நோக்குக. எனவே விஷ்ணுவே எல்லாத் தொழில்களையும் நடாத்துபவன் ஆம். கம்பரும், மீட்சிப்படலத்திலே பிரமன் துதியில் இதனையே வற்புறுத்திக் கூறுகின்றார்.

இதுகொண்டு கம்பர், நாராயண அம்சமாகிய ஸ்ரீராமனையும் "நின்று பல்லுயிர் காத்தற்கு நேர்ந்த யான்" என்று அவனே கூறுமாறு, அவனது உயர்ந்த தொழிலாகிய காத்தலையும், விதந்தோதிச் செல்லுகையில், தொழின் முறைக்காகப் பிரித்தெண்ணப்பட்டவரும், அவனோடு சம்பந்தப்பட்டவருமான பிரமன், விஷ்ணு, சிவன் ஆகிய மூன்று தேவர்களும் அந்த ஒரே கடவுளின் கூற்றினர் ஆதலின், ஸ்ரீராமன் இவர்களை அதிஷ்டித்தே அப்பால் நிற்கும் தனிப்பெருங் கடவுள் என, அவரிடம் தமக்கிருக்கும் அபார அன்பினால், ஒரு சமயத்தில் தனித்தும், மற்றொரு சமயத்தில் இம்மூவர்களுடன் சம்பந்தப் படுத்தியும் கூறி, இந்த மூவரும் அவரே தான் என்று சூசிப்பித்து, பிறகு, முழுமுதற் பொருளாகிய நாராயணனோடு ஒன்றித் தெண்ணும்பொருட்டே இவ்வாறு மொழிந்தனர் என்க. நம்மாழ்வாரும்,

1. "திருமால்! நான்முகன் செஞ்சடையா னென்றிவர்களெம்
பெருமான் றன்மையை யாரறிகிற்பார்? பேசியென்

---

1. சுந்தர காண்டம். நிந்தனைப் படலம்: செ. 49.
2. ஷை பிணிவீட்டுப் படலம்: செ. 74.
3. உயுத்தகாண்டம்: இராவணன் வதைப்படலம்: செ. 135.
4. சுந்தரகாண்டம்: பிணி வீட்டுப்படலம். செ. 80.

‡ திருவாய்மொழி 1, 3, 9.
1 திருவாய்மொழி 8, 3, 9.

ஒருமா முதல்வா! ஊழிப்பிரான்! என்னையாளுடைக்
கருமாமேனிய னென்பனென் காதல் கலக்கவே"

என்று இறைவனை, இம்மூவர்க்கும் அப்பாற்பட்டவன் என்று கூறிப் பின்னர்,

‡ "ஒளிமணி வண்ண னென்கோ! ஒருவனென் றேத்த நின்ற
நளிர்மதிச் சடையனென்கோ! நான்முகக் கடவு ளென்கோ!" என்று
அவ்விறைவனை மூவருடன் உடன்படுத்தியும், பிறகு,

• "கண்ணன் கழலிணை
நண்ணும் மனமுடையீர்!
எண்ணுந் திருநாமம்
திண்ணம் நாரணமே."

என்று அப்பொருளைத் தனித்தும் அருளிச் சென்று, ஆங்காங்கே விஷ்ணு பாரம்யத்தை விடாது பெருமையாய் ஓதி, அவ்வாற்றான் இறை நிலையைத் தெரிக்கின்றார்.

இந்த ஒப்புமைகளைக் கண்டால், கம்பர் சைவரென்றும், பொது நோக்குடையோர் என்றும், இஷ்டப் பிரகாரம் பலபடியும் பேசவருமோ? நம்மாழ்வாரை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மத சித்தாந்த ஸ்தாபகர் அல்லர் என்போமா? நம்மாழ்வாரை எப்படி ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதத்திற்குப் பரமாசாரியர் என்கின்றோமோ, அப்படியே அவரை அந்தரங்க ஆசான் எனக் கொண்ட கம்பரையும், ஆசாரிய புருஷர் என்னாவிடினும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதத்திற்குப் பெரியதோர் உதவியைச் செய்த நற்பெரும் புலவர் என்றே கூறுதல் வேண்டும்.

இனிக் கம்பர், துவைத அத்துவைத விசிஷ்டாத்துவைதக் கொள்கையில் எதனை அநுசரித்தவர் என்றால், அவர் விசிஷ்டாத்துவைத தத்துவத்தையே அநுசரித்தவர் என்றும், அக்கொள்கைத் தெய்வம், விஷ்ணுவே என்றும் கூறுதற்கு, அவர் நூலில் வரும் அநேக செய்யுள்களே போந்த சாட்சியங்கள் ஆகும். "உலகம் யாவையும் தாமுள வாக்கலும்" என்றமையால், உலகங்கள் எப்போதும் உள்ளவைகளாகவே ஆக்கப்பட்டவை என்பதும், "உலகு தந்தானும் பல்வேறு உயிர்கள் தந்தானும்" என்றமைபால், உலகங்கள் இருப்பன போலவே உயிர்களும் உள வென்றும், அவை எண்ணிறந்தன என்பதும், இறைவர்க்கு வேறுபட்டவை என்பதும், இந்த உல

கங்களையும் உயிர்களையும் இயக்கும் ரக்ஷக கர்த்தா அலாதியான தனித்த ஒரு பெரும் முழு முதற்பொருள் என்பதும், அப்பொருளே ஸ்ரிய: பதியாகிய நாராயண னென்பதும் அந் நாராயணனை அடைவது தான் உயிர்க்குச் சிறந்தது என்பதும், அவன்றன் கல்யாண குணங்களை அநுபவித்து ஆழ்தலாகிய பேரன்பாம் பக்தியொன்றினால் தான் அவனை அடையலாம் என்பதும் எல்லாம் அப் புலவர் பெருமானாகிய கம்பருடைய கொள்கைகளே. நுண்மையறியாது இவரை அத்துவைதி என்று சிலர் கூறுவன வெல்லாம் பிதற்றுரைகளேயாம்.

மேற்கூறிய மூன்று மத சித்தாந்தங்களைப் பிரித்து உண்மை காணுமிடத்து, "உலகம், உயிர், இறைவன், என்னும் முத்திறப் பாகுபாட்டினைப் பிரித்துக் கூறும் விசிஷ்டாத்துவிதக் கொள்கையை ஒருவன் அநுசரித்து நடக்கும்போது, உயிர், (ஆத்மா) ஞான ஏதுவினால் உலக நிலையாமையை உணர்ந்து அதனை மறந்து, தானும் இறைவனுமாகத் துவைதமாய் (இரண்டாய்) நிற்கும்; பின்னர் இறைவன் திருவருள் நோக்கத்தால் அவ்விறைவனிடம் அன்பு மீதூரப்பெற்று, தன்னையும் மறந்துபோய் அவனுடைய ஞாபகத்தில் மட்டில் பொருந்தி, அவனோடு ஒன்றிய (ஐக்கியப்பட்ட) அத்வைதமான (ஏகமான) தன்மையில் விளங்கி நிற்கும்." என்று பொருள்படும். இம்மும்மத சாரங்களும் இதுவேயாகும். இங்ஙனம் உலகத்தை மறந்த இறைவனும் தானுமாகிய த்வைத உணர்ச்சியும், தன்னையும் மறந்த இறைவன் நினைவாகிய அத்துவைத உணர்ச்சியும், விசிஷ்டாத்துவிதத்திலேயே பெறப்படுகின்றன. பெறவே, விசிஷ்டாத்துவைத ஞானம் இல்லாத ஏனை த்வைத அத்வைத ஞானங்கள் பயன்படா; த்வைத அத்வைத விபரீதார்த்தங்களை யிட்டு இறைமைக் குணத்தைப் (பரமார்த்த ஸ்வரூபம்) பிழைபட வழங்குவதிலும் பயன் ஏதும் இல்லை. ஓர் உயிர், தான் சிறந்ததொரு பதத்தைப் (மோக்ஷத்தை) பெறவேண்டுமென்ற உணர்ச்சியை விரும்புமாயின், உலகியல் ஞானமும், உயிரியல் ஞானமும், இறை யியல் ஞானமும் அதற்கு அவசியம் வேண்டற்பாலனவே. அது, உலகியல் ஞானமின்றி, உயிரியல் ஞானத்தைப் பெறாது; உயிரியல் ஞானமின்றி, இறையியல் ஞானத்தை உணராது என்க. எனவே பிறர் கூறுமாறு, உலகம் வெறுந் தோற்றமாயின், உயிரும் அப்படியே முடியும். இவ்விரண்டும் பொய்த் தோற்றங்கள் என்னில் கடவுளும் பொய்த்துப்போம். கடவுளே உயிர் என்றும், அவ் வுயிர் ஏகமென்றும் கூறினால் 'அஞ்ஞானம்' என்றதையும், 'கடவுள்' என்றதையும் பற்றி அன்னோர் கூறலாகாது. ஏன்? கடவுளேஉயிர்; உயிரே கடவுள் என்னும் அவாது மதமாகிய 'மாயாவாத' உணர்ச்சி பெறப்படுதலால் என்க.

ஆதலாலே இறைவன் வேறு, உயிர் வேறு என்று பிரித்துக் கூறியும், உயிர்கள் பலவென்றும், அவ்வுயிர்கள் வாழும் உலகங்கள் பல வென்றும் கூறியும் நடை பெறுகின்ற விசிஷ்டாத்துவைத த்துவக் கொள்கையே சாலச் சிறந்ததாம். ஆகவே, உலகத்தை மறந்த உயிர், தானும் கடவுளும் வேறு வேறு பொருளனவா யிருப்பினும், ஆணும் பெண்ணும், தனித் தனி உடலாய்த் தனித் தனி உயிராய் இருந்தாலும், புணர்ச்சிக் காலத்து இன்பநுகர்ச்சி அளவில், இருவர் உணர்ச்சியும் ஒன்றுயமைந்தது போலவே, பேரின்பம் என்னும் தூயதோர் இன்பநுகர்ச்சியிலே இறையும் உயிரும் கலந்தும் கலவாத ஏகமாய்க் காணப்படும். காணவே, இவ்விரு பொருளும் ஒன்றுகா தென்ற நுண்பொருள் உணர்ச்சி ஏற்படும்.

(இன்னும் வரும்)

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்

ஸ்ரீ. வே. தீ. ஸம்பாதகருக்கு—

॥ [illegible] ॥

நடந்த ஸஞ்சிகையில் ‘சில ஸம்சயங்கள்’ என்ற தலைப்பின் கீழ் ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் தட்டை ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி த்ரிசிரபுரியிலிருந்து பத்ராதிபருக்கு எழுதிய கடிதம் ப்ரசுரித்திருப்பதைப் பார்த்தேன். அதில் கண்டிருக்கும் ஸம்சயங்களுக்கோ அல்லது பிரச்நங்களுக்கோ தகுந்த உத்தரங்களை ஸங்க்ரஹமாகக் கீழே வெளியிடுகிறேன். விஷயத்திற்கு ப்ரஹ்மண: அபின்ந நிமித்தோபாதாநத்வம் என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதால் அதில் அடியேன் எழுதியபடி அபின்ந பதத்தைக் கார்யபரமாக வைத்து விக்ரஹம் பண்ணினல் தான் பதங்களுக்கு ஸார்த்தக்யம் ஏற்படுவதுடன் லக்ஷ்யமாணார்த்த இதர மத வ்யாவ்ருத்த ஸ்வமத ஸார ஸூசநமும் ஏற்படும். ப்ரஹ்மண: நிமித்தோபாதாநத்வம் என்றாலே ப்ரஹ்ம நிஷ்டம் த்விவித காரணத்வம் என்றேற்பட்டு விடுமாகையால் அபின்நபதமோ, அபின்ந பதத்தைக் காரணபரமாக ஆக்கினல் ப்ரஹ்மண: என்ற பதமோ வ்யர்த்தமாகும். கார்யபரமாக வைத்தால் வைசேஷிகாதி மத வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படும். அவர்கள் ப்ரஹ்ம நிஷ்ட ஸம்யோகரூப அபின்ந கார்யத்தைக் குறித்து ப்ரஹ்மண: நிமித்தோபாதாநத்வம் ஒப்புக்கொண்டாலும் அபின்ந கார்யத்தை என்பதற்கு

அபின்ந தர்மாவச்சின்ந கார்யத்தை என்றர்த்தங் கொள்ளலாமாகையால் தாத்ருச கார்யம் ப்ரதி நிமித்தோபாதாநத்வம் அவர்கள் ஒப்பவில்லையாதலால் தந்மதவ்யாவ்ருத்தி ஏற்படும். ஆகையால் கார்ய பரமாகவே வைத்து விக்ரஹ வாக்யம் எழுதப்பட்டது. காரணபரமாக எவ்விடத்திலாவது அபிப்ராயப்பட்டிருப்பதாக ஏற்பட்டாலும் அவ்விடத்தில் ‘ப்ரஹ்மண:’ என்ற பதம் இருந்திராது. மற்றப்படி அடியேன் எழுதிய விக்ரஹ வாக்யத்தில் சப்த சாஸ்த்ர விரோதமொன்றும் இருப்பதாகக் காட்டவில்லை. ஆனல் விவரண வாக்யத்தில் அபின்ந கார்யத்தை அதாவது ‘ஒரே கார்யத்தை’ என்றுசொல்வது ஸரியா என்றுஎழுதியிருக்கிறர். [illegible] என்ற ஸ்தாநத்தில் [illegible] என்ற ப்ரயோகம் உண்டு. “[illegible]” என்று அதிகரணஸாராவளி. “[illegible]” என்று ஸ்ரீமத் பாஷ்யார்த்த மணிப்ரவாள தீபிகா. அபேத ஸமர்த்தநாய என்ற விடத்தில் ‘ஐக்ய ஸமர்த்தநாய என்று ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

2. பஞ்சமிக்கு உபாதாநத்வம் அர்த்தமாகச் சொல்வது பாணிநீய வ்யாகரண ப்ரக்ரியைக்கு இணங்காது என்று மாத்ரம் எழுதப்பட்டிருக்கிறதே தவிர இணங்கின அர்த்தம் எது என்பது எழுதப்படவில்லை. கர்மணி த்விதீயையும் கர்த்தரி த்ருதீயையும் விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் த்விதீயை த்ருதீயைகளுக்கு கர்மத்வ கர்த்ருத்வங்கள் அர்த்தங்களாகச் சொல்வது போல் உபாதாநத்வம் அர்த்தமாகச் சொல்லப்பட்டது. இப்படியே ஹேதுத்வ மாத்ரபரம் என்றும் எழுதியிருக்கிறேன். அபாதாநே பஞ்சமீ விதித்திருந்தாலும் உபாதாநத்திற்கேஅபாதாந ஸம்ஜ்ஞை விதித்திருப்பதால்அவ்விடத்தில் பஞ்சமிக்கு உபாதாநத்வமோ மதபேதேந உபாதாநமோ அர்த்தம் என்று அபிப்ராயப் பட்டிருக்கிறர்கள். ஸ்ரீ[illegible] “[illegible]” இதி நிகமிதம். சததூஷணீ சண்டமாருதத்திலும் “[illegible]” என்றும், ச்ருத ப்ரகாசிகையிலும் “[illegible]” என்று மிருக்கிறது.

நிற்க ஷை ஸம்சயத்தில் “பஞ்சம்யந்த பதத்தினல் வாச்யமான அர்த்தத்திற்கு அபாதாந ஸம்ஜ்ஞை வரின் அதற்கு வாசகமாக இருக்கிற பதத்தைக் காட்டிலும் பஞ்சமீ வருகிறது” என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. எழுதியிருக்கிறபடி அபாதாந வாசக பதம் பஞ்சம்யந்தந்தானே ஆகும். அதைக்காட்டிலும் பஞ்சமி வருகிறது என்றல் பஞ்சம்யந்தத்திற்கு மேல் பஞ்சமீ வருகிறது என்றல்லவோ அர்த்தம் ஏற்படுகிறது. இது ஸரியா?

3. “இஷ்டஸித்தியின் பொருட்டே யோக விபாகமேயொழிய ஜ்ஞாபக மிருந்தால் தான் யோகவிபாகம் என்பது ஒருவராலும் ஒத்துக்கொள்ளத் தக்கதன்று” என்று எழுதியிருக்கிறர். இஷ்ட ஸித்யர்த்தம் யோகவிபாகம் என்றதால், யோகவிபாகம் இல்

லாவிட்டால் இஷ்டஸித்தி ஏற்படாதவிடத்தில் தான் யோகவிபாகம் ஆச்ரயிக்கவேணும் என்றேற்படுகிறது. தஸ்மாத் உபாஸநஸ்ய விதேயோபாஸநாங்கத்வம் என்று ஏற்படவில்லையா? இதையே ப்ரயோஜநத்வாத் ஸாத்யத்வேந விதேயோபாஸநாங்கத்வம் என்றும் சொல்வதுண்டு. சண்டமாருதத்தில் "நந்வேவம் தத ஏவ (உபாஸ விஹாராதேவ) ஸந்நிஹிதத்வேந, உபாஸ விஹாரஸ்ய உபாஸகஸ்ய ப்ரத்யக்ஷவிஷயத்வேந ப்ராப்த்யுபாயத்வாத்; தத்விஷயத்வேபி ப்ரயோஜநத்வாத் ஸாத்யத்வேந விதேயத்வம்" என்றிருக்கிறது. ஜந்மாத்யதிகரண பாவப்ரகாசிகையிலும் "உபாஸ விஹாரஸ்ய ஸாதகம் ஸாதநம் உபாஸ்யைஹ்யதாதத்த்வாதித்த்வாதிதத் ப்ரஹ்மணா" என்றும், மேல் "தேந ஸ்வாமி ஸம்பாதித விதேயோ ஸாதகோ விஹாரேஷ்வுபாஸ விஹாரஸ்ய" என்றுமிருக்கிறது. சாஸ்த்ரங்களிலிருந்து ஜ்ஞாபகமிருந்தால் தான் யோகவிபாகம் ஆச்ரயிக்கவேணுமென்று ஏற்படவில்லையா?

ஆகவே அடியேன் எழுதினது பூர்வர்களின் வழிக்குத் தப்பவில்லை யென்பதை தீபிகையின் நியமத்தை அநுஸரித்து ஸங்க்ரஹமாய் எழுதினேன். இதை அந்த ஸ்வாமி திருவுள்ளம்பற்றுவதோடு விஷயத்தின் அவசிஷ்டாம்சத்தையும் ஸம்யக் கடாக்ஷித்தருளவேணுமாய் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

வ. ஸ்ரீ. ஸுந்தர ஸிம்ஹதாஸ:,

"ந்யாயசிரோமணி"

ஸ்ரீ. உப. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியின் உபந்யாஸம்.

மோக்ஷோபாயம்.

ச்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களில் பரம புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தின் உபாயங்கள் பலவாறுகச் சொல்லப்படுவதாகத் தோன்றுவதால் அவைகளை விசாரித்துத் தீர்மானித்து அநுஷ்டிக்கவேண்டியது அவச்யமாகும்.

1. "அக்ஷய்யம் ஹ வை சாதுர்மாஸ்யயாஜிந: ஸுக்ருதம் பவதி", என்றும் "அபாம ஸோமம் அம்ருதா அபூம" என்றும் சில வேதவாக்யங்கள், சில யாகத்தைச் செய்வதால் மோக்ஷம் ஸித்திப்பதாகச் சொல்லுகின்றன.

2. "ஸிதாஸிதே யத்ர ஸங்கதே" என்கிற வேதமானது, கங்கா யமுநா நதிகளின் ஸங்கமத்தில் ஸ்நாநம் செய்தால் ஸ்வர்க்கம் கிடைப்பதாகவும் அங்குத் தேகத்தை விட்டவனுக்கு மோக்ஷம் கிடைப்பதாகவும் சொல்லுகிறது.

3. "அயோத்யா மதுரா மாயா" என்கிற வாக்யமானது சில புண்ய க்ஷேத்ரங்களில் வஸித்தவனுக்கு மோக்ஷம் கிடைக்குமென்று சொல்லுகிறது. இதை

"முத்திதரும் நகரேழில் முக்கியமாம் கச்சிதன்னில்" என்று ஸ்ரீதேசிகனும் அருளிச்செய்தார்.

4. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணாதிகளில் "கீர்த்தநாதேவ க்ருஷ்ணஸ்ய முக்தபந்த: பரம் வ்ரஜேத்" என்றும், "கலௌ ஸங்கீர்த்ய கேசவம்" என்றும், "மொய்த்த வல்வினையுள் நின்று" என்றும் சில ப்ரமாண வாக்யங்கள் நாமஸங்கீர்த்தநத்தினாலேயே மோக்ஷம் வருவதாகச் சொல்லுகின்றன.

5. ஜாபகோபாக்யாநத்திலும், "ஸக்ருதாவி ந நிவர்த்தந்தே த்வாதசாக்ஷர சிந்தகா:" என்கிற மற்றும் சில வாக்யங்களும் த்வாதசாக்ஷராதி மந்த்ர ஜபத்தினால் மோக்ஷஸித்தியைச் சொல்லுகின்றன.

6. "வைஷ்ணவோ ந: குலே ஜாத: ஸ நஸ் ஸந்தாரயிஷ்யதி" என்றும், "ஸ்போடயந்தி பிதர: ந்ருத்யந்தி ச பிதாமஹா:" என்றும் சில வாக்யங்கள், வைஷ்ணவனான புத்ரன் வம்சத்தில் பிறந்தால் பித்ருக்களுக்கும் மோக்ஷஸித்தியைச் சொல்லுகிறது.

7. "ஸம்ஸார ஸாகரோத்தீர்ஷ்ணோ: ஸம்ஸேவ்யா வைஷ்ணவ ஸம்ச்ரயா:। தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்॥" என்று வைஷ்ணவ ஸமாச்ரயணத்தினால் முக்தியைச் சொல்லுகிறது.

8. "உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யாம் யதா கே பக்ஷிணாம் கதி:। ததைவ ஜ்ஞாந கர்மாப்யாம் ப்ராப்யதே ஸௌ ஜநார்த்தந:॥" என்கிற வாக்யம் கர்மம் ஜ்ஞாநம் இரண்டும் சேர்ந்து மோக்ஷகாரணமென்கிறது.

9. "ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்" என்பது முதலான வாக்யங்கள் பக்தியினால் மோக்ஷ ப்ராப்தியைச் சொல்லுகின்றன.

10. "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய", "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ।" என்பது முதலான ப்ரமாண வாக்யங்கள் ப்ரபத்தியினால் மோக்ஷ ஸித்தியைச் சொல்லுகின்றன.

இப்படிப் பல விதமான மார்க்கங்களை ப்ரமாணங்கள் சொன்னாலும், "நாஹம் வேதைர் ந தபஸா", "பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய:" என்பது முதலான ஸ்ரீ கீதையினால் உபப்ரும்ஹிதமான "நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே" என்கிற ச்ருதியானது பக்தியைத் தவிர வேறு மோக்ஷோபாயமில்லையென்று சொல்வதாலும், "சரணம் த்வாம் ப்ரபந்நா யே த்யாநயோக விவர்ஜிதா:। தேऽபி ம்ருத்யுமதிக்ரம்ய யாந்தி தத் வைஷ்ணவம் பதம்" என்றும் "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்றும் அநேக ப்ரமாணங்கள் பக்தியோக நிரபேக்ஷையான ப்ரபத்தியினாலேயே மோக்ஷ ஸித்தியைச் சொல்வதாலும், இதை அநுஸரித்து, "பக்த்யா பரமயா வாபி ப்ரபத்த்யா வா மஹாமதே। ப்ராப்யோऽஹம் நாந்யதா ப்ராப்யோ மம கைங்கர்ய லிப்ஸுபி:" என்று ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர வாக்யம் பக்தி ப்ரபத்திகளைத் தவிர வேறு மோக்ஷோபாயமில்லையென்று சொல்வதாலும், பக்தி ப்ரபத்திகளே ஸாக்ஷாத் மோக்ஷ ஹேதுக்கள் என்றும், மற்றும் க்ஷேத்ரவாஸாதிகள் மோக்ஷோபாயமான பக்தி ப்ரபத்திகளில் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்வதால் பரம்பரயா காரணங்கள் என்றும் நம் பூர்வாசார்யர்கள் தீர்மானித்தார்கள்.

இவ்வர்த்தம் “யாநி [illegible] ” என்று புராணத்தில் வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டது.

இவ்விரண்டில் பக்தியானது புராண ச்ரவணாதிகளினால் உண்டான கேவல பக்தியல்ல. அது யமநியமாதிகளுடன் கூடி அஷ்டாங்க யோகமென்று ப்ரஸித்தமான பக்தி யோகம். அதுதான் பரபக்தியென்று சொல்லப்படும். இதைச் சிலர், “மஹநீய விஷயே ப்ரீதி: பக்தி:” என்றும் சிலர் “ஸ்நேஹபூர்வம் அநுத்யாநம் பக்திரித்யபிதீயதே” என்றும் “ஶ்ரவணம் கீர்த்தநம் விஷ்ணோ: ஸ்மரணம் பாதஸேவநம் । அர்ச்சநம் வந்தநம் தாஸ்யம் ஸக்யமாத்மநிவேதநம் ॥ இதி பும்ஸார்ப்பிதா விஷ்ணௌ பக்திஶ்சேந்நவலக்ஷணா” என்று பலபடியாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், ச்ரவணார்ச்சக கீர்த்தநாதிகள் பரீவாஹமாகும்படியான மஹநீய விஷயத்தில் செய்யப்படும் ப்ரீதி பூர்வமான நிரந்தர த்யானமே பக்தி சப்தார்த்தமென்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாராதிகள் தீர்மானித்திருப்பதால் பரஸ்பர விரோதமில்லை. பூர்ணமான ஸாத்ருச்ய மிருப்பதால் திருவடியைத் தாமரை யென்றே சொல்லுவது போல், ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஜீவாத்மாக்களுக்கும் சேஷத்வ பாரதந்த்ர்யாதிகள் ஸமமாக இருப்பதால் இந்த பக்தியையே ஸ்த்ரீகளுடைய காம வார்த்தையாக ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்தார்கள். ‘ராமாயண மென்னும் பத்தி வெள்ள’ மென்று ஸ்ரீ அமுதனார் அருளிச்செய்தபடியே ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் ஸ்ரீ ஸீதையினுடைய காம வார்த்தையினாலும் இந்த பக்தியின் பர்வ க்ரமங்களே பேசப்பட்டன.

இவ்வாறு உபந்யஸித்து, கடைசியில் இங்கு இந்தப் பக்தியினுடைய பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி யென்கிற பர்வ க்ரமங்களைச் சொல்லுகிறதாக ஆரம்பித்துக்கொண்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமி, ஒவ்வொரு பர்வ க்ரமங்களிலும் பூர்வாசார்யர்களுடையவும் ஆழ்வார்களுடையவும் ஸ்ரீ ஸீதையினுடையவும் அநுபவங்களுடைய ஒற்றுமையை அவரவர்கள் பாசுரங்களினால் எடுத்துக் காட்டி, கேட்டவர்கள் மனது மிகவும் உருகும்படி தெளிவாக உபந்யஸித்தார். அங்கு வந்திருந்த ப்ராஹ்மணர்களும் மற்றும் சில ஆஸ்திகர்களும் உபந்யாஸத்தைக் கேட்டு ஸந்தோஷித்துப் புகழ்ந்து பேசினார்கள்.

ஸ்ரீ:

பண்டித ஸம்மாநங்கள்.

(1) ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யரும் ஸ்ரீ ஸ்ரீகண்டாசார்யரும்.

ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களுக்கு ஸ்ரீ ஸ்ரீகண்டாசார்யர் என்னும் ஒரு பெரியவர் பாஷ்யமொன்று செய்திருக்கிறார் என்பதும், அவர், அந்தப் பாஷ்யத்தில், ஸூத்ரங்கள் ஸகுண ப்ரஹ்மத்தையே ப்ரதிபாதிக்கின்றனவென்று உபபாதித்திருக்கிறார் என்பதும் வித்வான்களுக்குத் தெரிந்த விஷயம். ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய பாஷ்யமும் அம்மாதிரியே ஸூத்ரங்களை ஸகுண ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதகங்களாக விவரிக்கிறபடியால், இந்த இரண்டு பாஷ்யகாரர்களுக்குள் கால க்ருதமான பௌர்வாபர்யம் எப்படி இருக்கின்றது என்

பதை விசாரிப்பது வித்வந் மநோ ரஞ்ஜகமாக இருக்குமென்று எண்ணி, ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபா நிர்வாஹகர்கள், நமது பண்டித ரத்னங்களை, அந்தரங்க பஹிரங்க ஹேது புரஸ்ஸரமாக அம்மாதிரி ஒரு விசாரத்தைச் செய்து அதை ஒரு வ்யாஸ ரூபமாக வெளிப்படுத்த வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்கள். அந்த ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்க இஷ்டப்படும் பண்டிதர்கள், தமது இஷ்டத்தை வருகிற பங்குனி மாஸம் 8-ம் உக்கு முன்னதாகவே ஸபையின் கார்யதர்சிக்கு நியமிக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம். அந்த வ்யாஸங்களுள் சிறந்ததாயிருப்பதற்கு யதோசிதம் பாரிதோஷிகம் கொடுக்கப்படும். ப்ரதி ஸம்வத்ஸரம் நமது ஸபையின் வழியாக, ராவ் ஸாஹிப் பந்தர் ஸ்ரீ. உப ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசார்யரால் வித்வத் ஸம்மாநமாகக் கொடுக்கப்படும் ‘ஸ்ரீ ஆதிவண் சடகோபஸ்வாமி பாரிதோஷிகம்’ என்னும் பெயர் பூண்ட ஸம்மாநத் தொகையும் இந்தப் பாரிதோஷிகத்தில் சேர்த்துக்கொடுக்கப்படும். வ்யாஸத்தைப் பற்றிய நியமங்கள்:—

(1) வ்யாஸம் எழுதுபவர்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பண்டிதர்களாக இருத்தல் வேண்டும்.

(2) விஷய விசாரம் நிர்த்திஷ்டமாயுள்ள அம்சத்தைப் பற்றி மாத்ரம் இருத்தல் வேண்டும். அதற்கு ஸம்பந்த மில்லாத வேறு குணதோஷ விசாரங்கள் ஸர்வதா அநபேக்ஷிதங்கள்.

(3) வ்யாஸத்தின் தைர்க்யம் பரமாவதி ஒரே பக்கம் எழுதின டிம்மித் தாளில் 20 பக்கங்களாவே இருத்தல் வேண்டும்.

(4) வ்யாஸம் எழுதப்படும் பாஷை மணி ப்ரவாளமென்று வ்யவஹரிக்கப்படும் ஸம்ஸ்க்ருதம் கலந்த தமிழாக இருத்தல் வேண்டும்.

(5) வருகிற விபவ வர்ஷம் சித்திரை மீ 30உக்கு முன்னதாகவே வ்யாஸங்கள் ஸபையின் கார்யதர்சியிடம் அனுப்பப்படவேண்டும்.

ஸபையின் நிர்வாஹக கமிடியாரால் வரிக்கப்படும் பண்டிதர்கள் இந்த வ்யாஸங்களின் குண தாரதம்யத்தை நிர்ணயிப்பார்கள். அந்த நிர்ணயத்தின் ப்ரகாரம் எது உத்க்ருஷ்டதமம் என்று ஏற்படுகிறதோ அதுவே பாரிதோஷிகார்ஹமென்று ஸபையின் கமிடியாரால் அங்கீகரிக்கப்படும்.

(2) ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகனுடைய கவிதையும் தத்வ விசாரமும்.

இது, திருவல்லிக்கேணியில் இருக்கும் ஸ்ரீ.உப. கமலாபுரம் ஆர். ராமஸ்வாமி ஐயங்காரால் (திருவல்லிக்கேணி.) ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகனுடைய கவிதையையும் தத்வ விசாரத்தையும் பற்றிய வ்யாஸ விஷயமாகக் கொடுக்கப்படும் பாரிதோஷிகம். இதன் தொகை ரூ. 25—0—0. இது விஷயமாக வ்யாஸத்தை எழுத இஷ்டப்படும் பண்டிதர்களும், தமது இஷ்டத்தை பங்குனி மீ 8உக்கு முன்னதாகவே ஸபையின் கார்யதர்சிக்கு நியமிக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம். இதைப் பற்றிய நியமங்களும் பூர்வம் குறிக்கப்பட்டுள்ள வைகளே.

திருவல்லிக்கேணி,
ப்ரபவஹு மாசி மீ 30உ

கார்யதர்சி,
சென்னை ஸ்ரீ வை. ஸி. ஸபை.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

யேநோத்த: ப்ருதிவ்யா ஸஹ வாஸுகி ஶிரஸ் ப்ரஸ்தாரம்
ஸம்ஜீவயத்யநிமிஷஸ்தலயாங்கவேஷ: ।
கஸ்தூரிகா ஸ்வஸ்தி ஆரண்யஶ்ரவணகவடாதீந்
ப்ராணானஹோ ஹமவதே வாசாபேஷாய தந்யஸ்மை ॥

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

நமது பெரியோர்களின் முக்ய தார்மங்களுள் ஒன்று.

இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் ச்ரேயஸ்ஸானது, ஸத்யத்திலும் தர்மத்திலும் தபஸ்ஸிலும் இன்னும் இம்மாதிரியான மற்றை ஸதாசாரங்களிலும் ப்ரதிஷ்டிதமாக இருக்கின்றதென்று வேத வாக்யங்கள் முறையிடுகின்றன. வேதங்களைப் பகவதாஜ்ஞை என்று ஒத்துக்கொள்ளாமல் இருக்கும் பாஹ்யர்களும் ஸத்யம் முதலான ஸதாசாரம் லுப்தமாகிவிட்டால் ஜகத்தின் ச்ரேயஸ்ஸுக்கு ஹாநி நேர்ந்துவிடுமென்பதை நன்ருக உணர்ந்திருக்கிருர்கள். ஜநங்களுக்கு இம்மாதிரியான நன்னடத்தையில் ப்ரவ்ருத்தி ப்ராயேண ஸ்வபாவத்தாலேயே ஏற்படுகின்றது என்பது உண்மையே. எவ்வித ஸம்ஸ்காரத்தையும் பெருமல், கேவலம் வநேசரர்களாகவும் அதிமாத்ரம் அஜ்ஞர்களாகவுமுள்ள ஸாமாந்ய ஜநங்களுள்ளும் சிலர் மிகவும் தர்மிஷ்டர்களாக இருக்கிருர்கள். நாகரிக மேன்மையையும் ஜ்ஞாந ஸம்பத்தையும் பெற்றுள்ள ப்ரபுக்களுள்ளும் சிலர் மிகவும் அதர்மிஷ்டர்களாக இருப்பதையும் நாம் பார்க்கிறோம். ஆனல், சாஸ்த்ர ச்ரவணத்தாலும் ஸத் ஸங்கத்தாலும் அந்த ஸ்வபாவம் ஒருவிதமான ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தை அடைகின்றது என்பது உண்டு. ஸ்வாபாவிகமாக இருக்கும் தார்மிக நோக்கம் சாஸ்த்ர ச்ரவணுதிகளைப் பெருததால் மஙிநமாகப் போவதும், ஸ்வபாவத்தால் காணப்படும் அதர்ம அபிநிவேசம் சாஸ்த்ர ச்ரவணுதிகளைப் பெற்று அதனுல் தர்ம புத்தியாக மாறுவதும் ஸம்பாவிதம். இதை அறிந்தே பெரியோர்கள், மஹா ஜநங்களுக்கு வித்யாஸ்தாநங்களையும் குருகுல வாஸாதிகளையும் ஏற்படுத்தி இருக்கிருர்கள். இம்மாதிரியான வ்யவஸ்தைகள் எந்தத் தேசத்தில் பரிஷ்காரமாக நடைபெற்று வருகின்றனவோ அந்தத் தேசத்தில் ச்ரேயஸ் வ்ருத்தியாகின்றது; எவ்விடத்தில் அவை அநாதரிக்கப்படுகின்றனவோ அவ்விடத்தில் ச்ரேயஸ் க்ஷயித்துக் கொண்டே வருகின்றது. இது உண்மையான ஸ்திதி.

நமது தேசத்தில் இந்தப் பரிபாடி எவ்வளவு வரையில் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகின்றது என்பதை விசாரித்துப் பார்த்தால், அது அவ்வளவு த்ருப்திகரமாக நடைபெற்று வரவில்லை என்றே தோன்றுகிறது. இங்க்லீஷ் ராஜாங்கத்தாரால் பெரிய வித்யாஸ்தாநங்களும் ப்ரபலமான பாடசாலைகளும் பஹுவாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன என்பது உண்மையே. ஆனல், நமது தேசத்தில் உள்ள ஜந ஸங்க்யையின் பாஹுள்யத்தைப் பார்க்கும்பொழுது, இப்பொழுது ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் வித்யாலயங்கள் அதிமாத்ரம் ஸ்வல்பங்கள் என்றே சொல்லவேண்டும். அந்த வித்யாலயங்களில் உபதேசிக்கப்படும் விஷயங்களும் கேவலம் ப்ரத்யக்ஷமாயுள்ள அர்த்த புருஷார்த்தத்தைப் பற்றியவைகளாக இருக்கின்றனவே தவிர, அப்ரத்யக்ஷமான தர்ம புருஷார்த்தத்தைப் பற்றியவைகளாகக் காணப்படவில்லை. அர்த்தத்தைப் பற்றிய உபதேசம் ஜகத்தின் ச்ரேயஸ்ஸுக்கு அவச்யம் அபேக்ஷிதமே; ஆனல், அது, தர்மத்தைப் பற்றிய உபதேசத்துடன் சேராமல் இருக்கும் பக்ஷத்தில், அது அவ்வளவு ச்ரேயஸ்கரமாக மாட்டாது என்பது பெரியோர்களுடைய அநுபவம். இப்பொழுது நமது வித்யாலயங்களில் உபதேசிக்கப்படும் விஷயம், தர்மோபதேசத்துடன் கூடியிருப்பதாகவே நாம் ஒத்துக்கொண்ட போதிலும், அதன் பலம் அநேக ஜநங்களுக்கு அப்ராப்தமாகவே இருக்கின்றது. க்ராமாந்தரங்களில் க்ருஷி ஜீவநம் செய்து வரும் ஏழைகளுக்கும் பத்தநங்களில் கூலிவேலை செய்து அஹரஹ: காலக்ஷேபம் செய்துவரும் ஏழைகளுக்கும் பாடசாலைகளில் சேர்வது என்பதாவது பெரியோர்களுடன் ஸம்ஸர்க்கிப்பது என்பதாவது எவ்விதத்தில் நேரக்கூடும்? அம்மாதிரியான ஜநங்களுக்கு வித்யா க்ரஹணத்தில் ஸ்வயமாக ஆபிமுக்யமும் ஸம்பவிக்க மாட்டாதாகையால் நாம் கொடுக்கும் வித்யை அந்த ஜநங்களுக்கு எட்டாமலே நின்று விடுகின்றது. அது காரணமாக அவர்களுக்கு ஸ்வாபாவிகமாயுள்ள தர்மாதர்ம நோக்கங்கள் த்ருடப்படுவதற்கோ மாறுதல் அடைவதற்கோ அவகாசமே இல்லை. அப்படி எவ்வித ஜ்ஞாநப்பயிற்சியும் இல்லாமல் பெருந்தொகையான ஜநங்கள் மேன்மேலும் வ்ருத்தியாகிக்கொண்டு வந்தால், நமது தேசத்திற்கு நாம் எவ்விதத்தில் ச்ரேயஸ்ஸை ப்ரதீக்ஷிக்கக் கூடும்?

ஆனல், ஸகல ஜநங்களுக்கும் உபயோகிகளாக இருக்குமளவு வித்யாசாலைகளை ஏற்படுத்துவது என்பது துஸ்ஸாத்யமான விஷயமே. எல்லாரையும் நிர்ப்பந்தித்து வித்யா க்ரஹணம் செய்விப்பதும் ஸாத்யமன்று.

ச்ரமமான வித்யாசாலைகளை ஏற்படுத்துவதும் க்ரந்தபடன பூர்வமாக எல்லாருக்கும் வித்யா ப்ரதானம் செய்வதும் ஸாத்யமில்லாவிடினும், ஜனங்களுக்குள் அதிகாரி விவேசனம் செய்து அவரவர்கள் அதிகாரானுகுணமாக ஜ்ஞானப்ரதானம் செய்வது ஸாத்யமே. இப்பொழுது நமது வித்யாசாலைகளில் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டு வரும் வித்யை ப்ராயேண அர்த்தவான்களாகவும் புத்திமான்களாகவும் இருக்கும் ஜனங்களின் அதிகாரத்திற்கு மாத்ரம் தகுந்ததாகும். அதிக புத்திசாலித்தனத்தை உடைத்தாயிராமலும் ஏழ்மை மிகுந்துள்ளவர்களாயுமுள்ள ஜனங்களுக்கு அம்மாதிரி வித்யை அநபேக்ஷிதம். கேவலம் தர்ம புத்தியை வ்ருத்தி பண்ணக்கூடிய ஜ்ஞான ப்ரதானமே அவர்களுக்குப் போதுமானது. அந்த ஜ்ஞான ப்ரதானத்தை அதிக அர்த்த வ்யயமின்றிக்கும் அதிக ஆயாஸாதிகள் இன்றிக்கும் நாம் எல்லா ஜனங்களுக்கும் ஏற்பாடு செய்யக்கூடும். முற்காலங்களில், ஒவ்வொரு க்ராமத்திலும் பத்தனங்களிலும் புராண படனமென்றும் கதைகளென்றும் பஜனங்களென்றும் நாடகமென்றும் உபந்யாஸங்களென்றும் பலவித உபாயங்கள் அவலம்பிக்கப்பட்டு வந்தன. அவைகளைச் சரிவர நடத்துவதற்கு ராஜாங்கத்தாரும் அங்கங்கு இருந்த தர்ம ப்ரபுக்களும் ஸஹாயம் செய்து வந்தார்கள். அந்த உபாயங்கள் மஹா ஜனங்களுக்கு வைதுஷ்யத்தை உண்டுபண்ணாவிட்டாலும், தைவ பக்தியையும் பாப பயத்தையும் இன்னும் இம்மாதிரியான நற்குணங்களையும் வளர்த்து வந்தன. அது காரணமாகத் தேசத்தில் ச்ரேயஸ்ஸும் பரவிவந்தது. இப்பொழுது அம்மாதிரியான தர்ம ப்ரவசனம் நின்றுபோய்விட்டது. புராண படனங்களும் நற்குணத்தை வ்ருத்தி செய்யக்கூடிய கதைகளின் ப்ரவசனங்களும் பெரும்பாலும் லுப்தங்களாகிவிட்டன. அவைகளின் ஸ்தானத்தில் வேறு ஒருஉபாயமும் ஏற்படுத்தப்படவில்லை. பஹுஜனங்கள் எவ்வித ஜ்ஞான வ்ருத்தியுமின்றிக்கே வளர்ந்து வருகிறார்கள். தைவ பக்தியும் பாப பயமும் குறைந்து கொண்டே வருகின்றன. முன்னூறு கோடி ஜனங்கள் வஸிக்கும் இத்தேசத்தில், இருநூறுகோடி ஜனம் இம்மாதிரி அநாதரிக்கப்பட்டு வந்தால் தேசத்திற்கு ச்ரேயஸ் எவ்விதத்தில் ஸம்பவிக்கும் என்பதைப் பெரியோர்கள் சற்று ஆலோசிக்கவேண்டும்.

இக்காலத்திய பாமர ஜனச் சிறுவர்களுடைய மனஸ்ஸில், பெரியோர்களிடம் கௌரவ புத்தியும் அடக்கமும் அவ்வளவாகக் காணப்படாமல் இருந்தால், அதெல்லாம், அவர்களுக்குக் கீழ்க்கூறப்பட்டது போன்ற ஸம்ஸ்காரங்கள் இல்லாததாலேயே என்று நாம் நினைக்கிறோம். தாமே ஸகலத்தையும் அறிந்தவர்களென்றும், இதற்கு முன் பஹுகாலமாகப் பெரியோர்கள் அநுஷ்டித்து வந்த ஆசாரங்களெல்லாம் மௌட்ய ப்ரயுக்தங்களென்றும் நினைத்

துக்கொண்டு, அச்சிறுவர்கள், எவ்வித கூச்சமுமின்றிக்கே, அநேக க்ரம விரோதங்களான மார்க்கங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கத் துணிகிறார்கள். தேஹ பலத்தைக்கொண்டே ஸகல இஷ்டங்களையும் ஸாதித்துக் கொள்ளலாமென்னும் எண்ணம் அவர்களுடைய புத்தியில் த்ருடமாக ஏற்பட்டிருக்கின்றது. ஸமீப காலத்தில் பலவிடங்களில் நடைபெற்ற கலஹங்களில் ஸம்பந்தப்பட்டவர்களுள் பெரும்பான்மையோர் இச்சிறுவர்களே. இம்மாதிரி ஜனங்கள் மேன்மேல் அபிவ்ருத்தராகி வந்தால் நமது தேசத்திற்கு எவ்விதத்தில் க்ஷேமத்தை எதிர்பார்க்கக்கூடும்? “[illegible]”. நமது ராஜாங்கத்தார் இவர்கள் விஷயமாக அநேக சீர்திருத்தங்களையும் உபகாரங்களையும் செய்து வருகிறார்கள் என்பது உண்மையே. ராஜாங்கத்தாரை அநுஸரித்து நமது பெரியோர்களுட் சிலரும் அம்மாதிரி ப்ரவ்ருத்தியைச் செய்ய ஆரம்பிக்கிறார்கள். ஆனால் இவையெல்லாம் அவர்களுடைய சரீர ஸௌக்யத்தையும் இன்னும் மற்ற அம்மாதிரியான ஆநுகூல்யத்தையும் செய்யக்கூடியவைகளாக இருக்கின்றனவே தவிர, அவைகளுள் ஒன்றாவது அவர்களுடைய விவேக வர்த்தகமாகக் காணப்படவில்லை. விவேகத்தை வ்ருத்தி செய்யும் அம்சமே ப்ரதானமாகையால் அதைப் பற்றி நமது பெரியோர்கள் விசேஷித்துக் கவனிக்க வேண்டுமென்பதுதான் நமது ப்ரார்த்தனை.

“கிம் க்ஷத்ரபந்தூந் கலிநோபஸ்ருஷ்டாந்
ராஷ்ட்ராணி வா தைரவரோபிதாநி ।
[illegible]
[illegible]”

என்று பூதேவியைப் பார்த்துத் தர்மராஜன் முன் ஒரு காலத்தில் ப்ரச்நம் செய்ததுபோல இப்பொழுதும் ப்ரச்நம் செய்யும்படியான காலம் ஸம்பவித்து விடுமென்றே நாம் பயப்படுகிறோம்.

* * * *

டாக்டர் முத்து லக்ஷ்மி ரெட்டியின் விவாஹச் சீர் திருத்த பர்யாலோசனையைப் பற்றி நாம் ஏற்கெனவே தீபிகையில் ப்ரஸ்தாவித்திருக்கிறோம். டில்லியில் சேரும் இந்தியா சட்ட நிரூபண ஸபையிலும் இம்மாதிரி சீர்திருத்த ஸம்பந்தமான ஒரு பர்யாலோசனை செய்யப்பட்டு வருகின்றது. இந்த ஆலோசனைகள் சட்டமாகப் பரிணமித்து விட்டால், இப்பொழுது நாம் விவாஹத்தைச் சாஸ்த்ர முறைப்படி நடத்தி வருவது போல இனி நடத்துவது துஸ்ஸாத்யமாகி விடும். சாஸ்த்ர முறைமை தவறி நடப்பது நமக்கு ஸர்வதா அநிஷ்டமாதலால், இந்தச் சீர்திருத்த ஆலோசனைகளைச் சட்டங்

ளாக வர வொட்டாமல் நாம் யதா சக்தி தடுக்க முயல வேண்டுவது நமது அவச்யமான கடமையாகும்.

இரண்டொரு மாஸ காலமாக அநேக ஆஸ்திக வித்வாங்களிடமிருந்தும் சாஸ்த்ரீயாசாரங்களில் பலமான விச்வாஸத்தை உடைய அநேக ஸாதாரண ஜநங்களிடமிருந்தும், இந்தச் சீர்திருத்த ஆலோசனைகளுக்கு விருத்தமாக நிஷேத பத்ரிகைகள் கணக்கற்று ராஜாங்கத்தாருக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கின்றன. இவைகளைப் பார்த்து டாக்டர் முத்துலக்ஷ்மி அம்மாள், கொஞ்சம் வருத்த மடைந்தவராய் 'ஆத்மஹிதம் தெரியாமல் இப்படியும் ஜநங்கள் இருப்பார்களோ?' என்று வியப்புக் கொண்டு, ஹிந்து முதலிய பத்ரிகை மூலமாக மஹா ஜநங்களுக்கு ஹிதோபதேசங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறார். அந்த உபதேசங்களையும் அவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்பட்டுள்ள ஹேதுக்களையும் நாம் நிராக்ரஹமான மநஸ்ஸுடன் படித்துப் பார்த்தோம். அவைகளுள் ஒன்றும் நமக்கு ஒரு அம்சத்திலும் த்ருப்தியை ஜநிப்பிக்கவில்லை. நாம் ஏற்கெனவே விஜ்ஞாபித்துக் கொண்டிருக்கிறபடி அந்த அம்மாள் விவாஹ மென்பது கர்ப்பாதாநத்தைக் குறிக்கின்றதென்று ப்ரமித்தே வாதிக்கிறதாக நமக்குத் தோன்றுகிறது. பால்யத்தில் விவாஹம் செய்யப்படுவதால் பால்யத்திலேயே ஸ்த்ரீகளுக்கு ப்ரஜை ஜநிக்கின்றது என்றும், அப்படி ப்ரஜைகள் ஜநிப்பதால் சிசுவுக்கும் மாதாவுக்கும் அநாரோக்யாதிகள் ஸம்பவிக்கின்றன வென்றும், அதனாலேயே நமது தேசத்தில் சிசு மரணமும் ஸ்த்ரீகளுக்கு பலக்குறைவும் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன வென்றும் இத்யாதி ரீதியிலேயே அவர் வாதிப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். இது வஸ்து ஸ்திதியை அறிந்தவர்கள் சொல்லும் வார்த்தையாகுமோ? விவாஹம் என்பது கேவலம் பாணிக்ரஹணத்தை மாத்ரம் குறிக்கின்றது. கர்ப்பாதாநம் என்பது தம்பதிகளுக்கு யுக்தமான வயது வந்த பிறகே செய்யப்படுவது. ஆகையால் அந்த அம்மாவால் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ள தீமைகளொன்றுக்கும் விவாஹம் காரணமாகமாட்டாது. இப்பொழுது கர்ப்பாதாநம் செய்யப்படும் காலம் யுக்தமான கால மன்றென்றும், அதை நிர்த்திஷ்டமான ஒரு வயது வந்த பிறகே செய்ய வேண்டுமென்றும் ஒரு விதமான வ்யவஸ்தையை ஏற்படுத்த ப்ரயத்நம் செய்யப்படும் பக்ஷத்தில் அது யுக்தி யுக்தமாக இருக்கலாம்; இப்பொழுது செய்யப்படும ப்ரயத்நத்தில் நாம் எவ்வித யுக்தியையும் காண்கிறோமில்லை.

தவிரவும் இக்காலத்தில் ஜநங்கள் எவ்வித குணதோஷ விசாரத்தையும் செய்யாமலே, கேவலம் தமோகுண ப்ரயுக்தமான ஆலஸ்யத்தால், சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள நியமங்களுள் பலவற்றைக் கடந்து, மனம் போனபோக்கில் நடக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். நமக்குத் தெரிந்த ஸ்வல்ப காலத்துக்குள் கணக்கற்ற ஆசாரங்கள் விபரீதங்களாக மாறிவிட்டன. இன்னும் ஸ்வல்ப காலத்துக்குள்ளாகவே மற்றை ஆசாரங்களும் மாறிவிடும் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஜநங்களுடைய நடவடிக்கை முழுவதும், நமது இக்காலத்திய சீர்திருத்தக்காரர்கள் அபேக்ஷிக்கிறபடியே ஒருவருடைய ப்ரயத்நமுமின்றிக்குச் சீக்ரத்தில் மாறுதலை அடையுமென்று ஊஹிக்கப் பலமான காரணங்கள் இருக்கின்றன. ஜகத்தின் ஸ்திதி இவ்விதம் இருக்கையில், இந்

தச் சீர்திருத்தக்காரர்கள் ஏன் வீணில் தங்களைப் பரிச்ரமப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்? தைவமென்று ஒன்று உண்டென்றும், நமது சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் அந்தத் தைவத்தின் ஆஜ்ஞையென்றும் விச்வஸித்து, அந்தச் சாஸ்த்ர விதிப்படி நடக்க முயலும் ஸ்வல்ப ஜநங்களின் அந்த:கரணத்தை வருத்துவதைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு பலத்தையும் இவர்களுடைய ப்ரயத்நம் ஸாதித்துக் கொடுக்குமென்று நமக்குத் தோன்றவில்லை. இம்மாதிரி நிஷ்பலமாகவும் கேவலம் ஸாது ஜநங்களுடைய ஹ்ருதயத்திற்கு வ்யதையை உண்டுபண்ணக்கூடியதாகவும் இருக்கும் இந்த முயற்சியிலிருந்து இவர்கள் உபரதராகமாட்டார்களா வென்று நாம் ஔத்கண்ட்யத்துடன் எதிர்பார்த்து நிற்கிறோம்.

* * * *

ஸ்ரீ. உப. வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார்

நமது ஸபையின் அத்யக்ஷராயிருக்கும் ஸ்ரீ. உப. வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், நான்கு வர்ஷ காலம் முன்னதாக மதிராஸ் ஹைகோர்ட் ஜட்ஜாக ராஜாங்கத்தாரால் வரிக்கப்பட்டு, இந்த நாலு வர்ஷங்களாக அவர் அந்த ஆஸ்தாநத்தை அலங்கரித்து வந்தார் என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இப்பொழுது ஏதோ ஒரு காரண விசேஷத்தால் அவர் அந்த ஸ்தாநத்தை த்யஜித்து விட்டார் என்று நாம் அறிகிறோம். அப்படி அவர் அதை த்யஜிக்கும்படி ஸம்பவித்தது நமக்குச் சோகத்திற்குக் காரணமாகின்றது. ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் ஸம்பந்தப்பட்ட வரையில், அவருக்கு இந்த ஸ்தாநத்தை வைத்துக் கொள்வதால் ஒருவித அர்த்தம் உண்டாகின்றது என்பதாவது, இதை த்யஜிப்பதால் ஒரு வித அநர்த்தம் உண்டாகின்றது என்பதாவது இல்லை. ஆனால், மஹா ஜநங்களுக்கு அவர் அந்த அதிகாரத்தை வஹித்து வருவது பஹு ப்ரகாரங்களில் ச்ரேயஸ்கரம். துஷ்கர்மங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கும் துஷ்டர்களை நிக்ரஹம் செய்து, ஸாது ஜநங்களெல்லாரையும் ஸம்ரக்ஷித்து, அதுவழியாக ந்யாய மார்க்கத்தை ஸ்தாபிப்பதன்றோ அந்த ஸ்தாநத்தின் முக்ய தர்மம்? அப்படிப்பட்ட தர்மத்தை அங்கமாக உடைய அந்த ஸ்தாநத்தை வஹிப்பவர்களுக்குச் சட்டத்தில் நிஷ்க்ருஷ்டமான ஜ்ஞாநமும், எவ்வித வைஷம்ய புத்தியும் இல்லாமல் இருக்கும் தன்மையும் அபேக்ஷிதமாயிருப்பதுடன், தைவமென்று ஒன்று உண்டு என்னும் ஆஸ்திக்ய புத்தியும், தீநர்களிடத்தில் வாத்ஸல்யமும், தவறி நடக்கும் ஜநங்களிடத்தில் ஹார்த்தமான கருணையும் அவச்யம் அபேக்ஷிதங்கள். இந்தக் குணங்களெல்லாவற்றையும் உடைத்தாயிருக்கும் வ்யக்திகள் துர்லபராகையால், அவைகளால் நிறைந்துள்ள ஒருவர் அந்த ஸ்தாநத்திலிருந்து விலகுகின்றார் என்பது அம்மாதிரியான குணச்சேர்க்கையை ஆதரிக்கும் ஜநங்களுக்குச் சோகத்தை ஜநிப்பிக்காமல் இருக்குமோ? ஆனால், 'தைவ க்ருதமாய் நேர்வதெல்லாம் நன்மையின் பொருட்டே ஆகும்' என்னும் ந்யாயப்படி, இது ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்காருக்கும் அவர் வழியாக மஹா ஜநங்களுக்கும் ச்ரேயஸ்ஸின் ஆதிக்யத்திலேயே பர்யவஸிக்கும் என்று நாம் நம்பியிருக்கிறோம்.

* * * *

காலஞ்சென்ற மஹா மஹோபாத்யாய பண்டித வெங்கடஸுப்பா சாஸ்த்ரிகள்.

சென்ற மார்கழி மாஸம் 20-ந் தேதி வியாழக்கிழமை தினம், பஹு காலமாக மயிலாப்பூர் ஸம்ஸ்க்ருத பாடசாலையின் அத்யக்ஷரா யிருந்த மஹா மஹோபாத்யாய பண்டித வெங்கடஸுப்பா சாஸ்த்ரிகள் காலம் சென்றார் என்பது ப்ராயேண எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம். பண்டைக் காலத்திய பண்டித கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர்களுள் அவர் ஒருவர். ப்ரஸித்தரான திருவிசை நல்லூர் மஹாமஹோபாத்யாய ராமஸுப்பா சாஸ்த்ரிகளிடம் பூர்வ மீமாம்ஸையை அப்யஸித்து, அந்தச் சாஸ்த்ரத்திலும் அத்வைத வேதாந்தத்திலும் பூர்ண ஜ்ஞாநத்தைப் பெற்றிருந்தார். சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநத்துடன் ஆஸ்திக்யமும் தர்மாநுஷ்டாநமும் அவரிடம் குடிகொண்டிருந்தன. மிகுந்த உபசாந்தியுடன், தமக்கு ப்ராப்தமாயிருந்த ப்ரவசந ரூபமான தர்மத்தை எவ்வித லோபமும் இல்லாமல் நிறைவேற்றிக்கொண்டு, பண்டித ஸமூஹத்திற்கு அந்யாத்ருசமான பூஷணமாகவும், வேத மதஸ்தர்களுக்கு த்ருடமான அவலம்பமாகவும், ஜந ஸாமாந்யத்திற்கே ஒருவித ச்ரேயோ ஹேதுவாகவும் இருந்த இந்த மஹாந் இவ்விடமிருந்து திரோதாநமடைந்து விட்டது பற்றி நாம் மிகவும் சோகிக்கிறோம்.

* * * *

ஸ்ரீ. வை ஸி ஸபையின் வார்ஷிக மஹா ஸங்கம்.

சென்ற மார்கழி மாஸத்திய ஸஞ்சிகையில், இவ்வர்ஷத்திய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹா ஸங்கம் கோயம்புத்தூரில் நடைபெறுமென்றும், அதைப் பற்றிய மற்றை அம்சங்கள் சீக்ரத்தில் வெளிவருமென்றும், ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபையின் கார்யதர்சியால் ஸப்யர்களுக்கு ஒரு விஜ்ஞாபநம் செய்யப்பட்டிருந்தது. அப்ரதீக்ஷிதங்களான பல அஸௌகர்யங்களால் அந்த விஜ்ஞாபந ப்ரகாரம் நடந்து கொள்ள ஸாத்யமில்லாமல் போய் விட்டது. கோயம்புத்தூரிலும் இது விஷயமாக ஸ்வல்ப விளம்பம் ஏற்பட்டிருந்ததாகவும், இப்பொழுது அந்த விளம்ப ஹேதுக்கள் நிவ்ருத்தமாகி விட்டனவென்றும் நாம் அறிகிறோம். சீக்ரத்தில் ஸங்கத்தின் விசேஷித்த அம்சங்களெல்லாம் நிர்ணயிக்கப்பட்டு யதாக்ரமம் ஆஹ்வாந பத்ரிகைகளும் அடுத்த ஸஞ்சிகை வழியாக எல்லாருக்கும் அனுப்பப்படும். விமர்சக் குறைவினாலாவது வேறு காரணங்களாலாவது ஏதாவது ந்யூநாதிரேகம் நேர்ந்தபோதிலும், நமது ஸுஹ்ருத்துக்களெல்லாரும் அதை க்ருபையுடன் க்ஷமித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ சரண்யனுடைய கைங்கர்யரூபமான இந்தக் கார்யத்தைத் தலைக்கட்டிவைக்க வேண்டுமென்று நாம் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

இதி ஸத்யஸங்கல்பஸ்ய ஸர்வேச்வரஸ்ய ப்ரதிபாதநாத் சேதநாசேதந ஸர்வவஸ்துசரீர ஸர்வஸ்ய இதி ஸர்வப்ரகாரஸம்ஸ்தித: ஸர்வேச்வர: ஸ ஏக ஏவேதி தத்ப்ரத்யநீகாப்ரஹ்மாத்மகநாநாத்வம் ப்ரதிஷித்தம்,

---

அந்த நிஷேதம் உங்களுக்கு அபிமதமானதைப் பற்றியதன்று; ஏனென்றால் மேல் காணப்படும் "ஸர்வஸ்ய வசீ" என்பது முதலான வாக்யத்தில் 'ப்ரஹ்மம் என்பது ஸத்ய ஸங்கல்பமான வஸ்து, அது ஸர்வத்துக்கும் ஈச்வரன்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? அதாவது, சேதந அசேதந வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் அந்த ஈச்வரன் ஒருவனே சாஸநம் செய்து கொண்டும் தரித்துக் கொண்டும் நியமநம் செய்து கொண்டும் இம்மாதிரி ஸர்வ ப்ரகாரங்களாலும் அவைகளைத் தனது சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறான் என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால், இவ்விடத்தில் நிஷேதிக்கப்படும்

"**நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந**"—இந்த வாக்யமும் ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் 6-வது அத்யாயத்தில் காணப்படுகின்றது. இதன் பொருள்:—**இஹ**—இந்த ப்ரஹ்மத்தில் [அதாவது—"**மநஸைவாநு த்ரஷ்டவ்யம்**" என்று ஸாக்ஷாத்தர்சநத்திற்குத் துல்யமான த்யாநத்தால் பார்க்கப்பட வேண்டிய வஸ்து என்று நிர்த்தேசிக்கப்பட்டுள்ள ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில்], **கிஞ்சந நாநா**—ஸ்வல்ப நாநாத்வம் கூட [நாநாத்வம் என்பதற்கு பேதம் என்பது பொருள்], **நாஸ்தி**—இல்லை. இந்த வாக்யத்தால் பேதம் நிஷேதிக்கப் படுகின்றதோ என்று சங்கிக்கிறார்.

உத்தரத்ர—"**நேதி நேதி**" என்னும் விஷயத்திற் போல், இவ்விடத்திலும், இதற்கு மேல் வரும் வாக்யம், இந்த வாக்யத்தால் என்ன நிஷேதிக்கப் படுகின்றது என்பதை விளக்குகின்றது. மேல்வரும் வாக்யம் என்னவென்றால்:

"**ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்யேசாந: ஸர்வஸ்யாதிபதி:**"

என்பதுதான். இந்த வாக்யம் முமுக்ஷுவினால் உபாஸிக்கத் தகுந்த ப்ரஹ்மத்தை விளக்குகின்றது. இதன் பொருள்:— **ஸர்வஸ்ய வசீ**—மற்ற எல்லாரையும் தன் வசத்தில் உடையவன் (**ஸர்வே யஸ்ய வசே வர்த்தந்தே ஸ வசீ**), **ஸர்வஸ்யேசாந:**—எல்லாரையும் நியமிக்கிறவன், **ஸர்வஸ்யாதிபதி:**—எல்லாருக்கும் சேஷியாக இருக்கிறவன். இப்படிச் சொல்வது ஸத்ய காமத்வம் முதலான அபஹத பாப்மத்வம் பர்யந்தமான ஸகல ஸத்குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இப்படி ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸர்வேச்வரத்வம் சொல்லப்படுகிறபடியால், 'ஈச்வரன் சேதநாசேதந ரூபங்

ந ஸம்பவதி । ஸர்வசாகாப்ரத்யயந்யாயேந ச்ருதிஷு உபஸேவ ஸித்திரிதி ந க்வசிதபி ப்ரஹ்மண: ஸவிசேஷத்வநிஷேதக: கோऽபி சப்தோ த்ருச்யதே ।

॥ இதி ப்ரஹ்மாஜ்ஞானபக்ஷஸ்ய ச்ருத்யபேதத்வம் ॥

ஸ்ரீ:

॥ ப்ரஹ்மாஜ்ஞானபக்ஷஸ்ய ந்யாயாபேதத்வம் ॥

அபி ச ‘நிர்விசேஷ ஜ்ஞானமாத்ரம் ப்ரஹ்ம, தச்ச அவித்யாதிரோ

விஷயமானது, ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரமாக இல்லாமல்இருப்பதன் நாநாத்வமே(அதாவது, ஒரு வஸ்துவும் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தா யிராமல் இல்லை என்று சொன்ன தாயிற்று). இம்மாதிரியான ச்ருதிக ளெல்லாவற்றிலும் இந்த அர்த்தமே சொல்லப் படுகின்றதே தவிர, ஓரிடத்திலாவது ‘ப்ரஹ்மம் விசேஷங்களுடன் கூடியது' என்று நிஷேதிக்கும் சப்தமொன்றும் காணப்படவில்லை. ப்ரஹ்மாஜ்ஞான பக்ஷத்தின் ச்ருதி விரோத தர்சநம் முற்றிற்று.

அபி ச..........அதிரோதாநீய ஸ்வ—ப்ரஹ்மம், எவ்வித விசேஷமுமற்ற கேவலம் ஜ்ஞான மாத்ரம்; அது, அவித்யையினால் திரோதாநம் செய்யப்பட்ட ஸ்வரூபத்தை உடையதாய், தன்னிடத்திலேயே பலவகைப்பட்ட வஸ்துக்களைப் பார்க்கின்றது'

களான ஸர்வ வஸ்துக்களையும் சரீரமாக உடையவன்; அவனை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிராமல் இருக்கும் வஸ்துவே இல்லை' என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால், “நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந” என்பதால் நிஷேதிக்கப்படும் நாநாத்வம், ப்ரஹ்மாத்மகமல்லாத நாநாத்வத்தையே குறிக்கின்றது என்று நாம் ப்ரகரணத்தைக் கொண்டு தாத்பர்யத்தை நிச்சயிக்க வேண்டும். அத்வைதிகளாற் சொல்லப்படும் விசேஷ நிஷேதத்தை அர்த்தமாகச் சொல்வது உத்தர வாக்யமாகிற “ஸர்வஸ்ய வசீ” இத்யாதியான வாக்யத்திற்கு அநுகுணமன்று.

அபி ச—க்ரந்தாரம்பத்தில், “பரம் ப்ரஹ்மைவாஜ்ஞம்” என்னும் ச்லோகத்தில், “ச்ருதிந்யாயாபேதம்” என்னும் பதத்தால், பர பக்ஷங்களெல்லாம்

ஹிதஸ்வஸ்வரூபம் ஸ்வாத்மநாநாத்வம் பச்யதி' இத்யயமர்த்தோ ந கடதே।

என்று சொல்வது ந்யாயத்திற்கும் ஒத்ததன்று. ‘திரோதாநம் செய்வது' என்பதற்கு ‘ப்ரகாசத்தை மறைப்பது' என்பது பொருள். நீங்கள், ‘ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் ஒன்று,

---

ச்ருதிக்கும் ந்யாயத்திற்கும் விருத்தங்கள் என்பது ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. அம்மாதிரி அவ்விடத்தில் ஸூசிப்பித்துவிட்டு, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், முதலில் அந்தப் பர பக்ஷங்களுள் சாங்கர பக்ஷத்தை எடுத்துக்கொண்டு, அதன் ச்ருத்யபேதத்வத்தை, “தத்ர ப்ரதமபக்ஷஸ்ய” என்பது முதல் “சப்தோ த்ருச்யதே” என்பது வரையிலான க்ரந்தத்தால் நிரூபித்தார். இப்போது, அந்தப் பக்ஷத்தின் ந்யாயாபேதத்வத்தை நிரூபிக்க உபக்ரமிக்கிறார்.

இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் ந்யாய விரோதமென்ன வென்றால், அந்தச் சாங்கர பக்ஷத்தில் வ்யாஹதார்த்தம் சொல்லப்படுகின்றது என்பதுதான். அதாவது, முன்னுக்குப் பின் விரோதம் தென்படுகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. ப்ரஹ்மத்தை ஜ்ஞாந ஸ்வரூப மென்றும் அந்த ஜ்ஞாநம் ஸ்வயம் ப்ரகாச மென்றும் அது நித்யமென்றும் முதலிற் சொல்லிவிட்டு, பிறகு, அதற்கு அவித்யையால் திரோதாநம் ஏற்படுகின்றதென்றும் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்: ப்ரகாசத்திற்குத் திரோதாநம் ஏற்பட்டால் அது அம்மாதிரி திரோதாநத்தை அடையுங்காலத்தில் ஸ்வயம் ப்ரகாசமில்லாமல் ஆகிவிடு மானதால், அதை எப்பொழுதும் ஸ்வயம் ப்ரகாச மென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லாமல் போய்விடும். ஆகையால் அவர்கள் சொல்வது வ்யாஹதார்த்தமாகின்றது. ‘விஜ்ஞாநகந:, நித்யம் விபும்' இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மத்தை ஜ்ஞாந ஸ்வரூப மென்றும் நித்யமான வஸ்து வென்றும் சொல்லுகின்றன; அந்ருதேந ஹி ப்ரத்யூடா: இத்யாதியான வாக்யங்கள் அதற்குத் திரோதாநத்தைச் சொல்லுகின்றன; இரண்டும் ச்ருதியிலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அது வ்யாஹதி ஆகமாட்டாது' என்னில், ‘ச்ருதியாக இருந்தபோதிலும் வ்யாஹதார்த்தத்தைச் சொல்வதற்கு அது அநர்ஹமே, ச்ருதி ஒரு பொழுதும் வ்யாஹதார்த்தத்தைப் போதிப்பிக்க மாட்டாது. அப்படி வ்யாஹதார்த்தத்தை அது சொல்லும் பக்ஷத்தில் அது அப்ரமாணமே ஆகவேண்டும்' என்று ஆக்ஷேபிக்கக்கூடும். “ந ஹி வசநவிரோதே ந்யாய: ப்ரவர்த்ததே” (ச்ருதி வசநம் ஸ்பஷ்டமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், அவ்விடத்தில் ந்யாயம் ப்ரவ்ருத்திக்கமாட்டாது) என்னில், ‘ச்ருதிக்கு விருத்தமான ந்யாயம் அவ்யாவர்த்தகம் என்பது உண்மையே. ஆனால், அது வசநாந்தர விரோதம் வராமல் இருக்கும் பொழுது மாத்ரம் ஒத்துக்கொள்ளத் தக்கது. வசநாந்தர விரோதம் வந்தால் ந்யாயம் அவ்யாவர்த்தகமாக மாட்டாது. ப்ரக்ருதத்தில், “அந்ருதேந ஹி ப்ரத்யூடா:” என்னும் வாக்ய பலத்தைக்கொண்டு ப்ரஹ்மத்திற்குத் திரோதாநத்தைச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் “நித்யம் விபும்” என்று ஸ்வயம் ப்ரகாசமான ப்ரஹ்மத்திற்கு நித்யத்தன்மையைச் சொல்லும் வசநாந்தரங்கள் பாதிக்கப்படுகிறபடியால், கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள ந்யா

திரோதாநம் நாம ப்ரகாஶநிவாரணம் | ஸ்வரூபாதிரேகிப்ரகாஶதர்மாநப்யுபகமே ப்ரகாஶ ஏவ ஸ்வரூபமிதி ஸ்வரூபநாஶ ஏவ ஸ்யாத் | 'ப்ரகாஶபர்யாயம் ஜ்ஞாநம் நித்யம், ஸ ச ப்ரகாஶோ(அ)வித்யாதிரோஹித:' இதி பாலிஶபாஷிதமிதம் | அவித்யயா ப்ரகாஶதிரோ-

---

அதற்கு ப்ரகாசம் என்பது அந்த ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு தர்மம்' என்று ஒத்துக் கொள்ளுகிறதில்லை யாதலால், ப்ரகாசமே ஸ்வரூபமென்று சொன்னதாயிற்று ; அப்படிப்பட்ட ப்ரகாசத்திற்குத் தடை ஏற்பட்டால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமே நஷ்டமாகி விடுமன்றோ ? 'ப்ரகாசமென்று நாங்கள் சொல்லும் வஸ்து, நித்யமான ஜ்ஞாநமே ; அந்த ப்ரகாசம் அவித்யையால் நிவாரிதமாகின்றது என்று மாத்ரம் நாங்கள் சொல்லுகிறோம்' என்னில், அது அறியாதவர்கள் சொல்லும் வார்த்தையே ஆகும். 'ப்ரகாசம் அவித்யையால் மறைக்கப்படுகின்றது' என்பதற்கு, ப்ரகாசம் உத்பத்தியை

ஹாநி என்னும் தோஷம் அவச்யம் ப்ரஸங்கிக்கிறது' என்று ப்ரதி வசநம் சொல்லப்படுகின்றது. 'நீங்களும் அந்த ச்ருதி வாக்யங்களெல்லாவற்றையும் ஒத்துக்கொள்ளுகிற படியால், உங்கள் பக்ஷத்திலும் அந்தத் தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கின்றதன்றோ?' என்று ப்ரச்நம் செய்தால், 'எங்களுடைய கொள்கைகள் வேறு ; அந்த ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு நாங்கள் சொல்லும் அர்த்தமும் வேறு; ஆகையால் அந்தத் தோஷம் எங்கள் பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாது' என்று ஸமாதாநம் சொல்லப்படும். எங்கள் பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மம் வேறு, ஜீவாத்மா வேறு. ப்ரஹ்மம் என்பது ஹேய குணங்களற்றது, கல்யாண குணங்களால் பரிபூர்ணமானது; கண்ணுக்குத் தென்படும் இந்த ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் பரமார்த்தமான வஸ்து, அவனுடைய விபூதி; இந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு நாங்கள் எவ்வித திரோதாநத்தையும் ஒத்துக் கொள்ளாமல், ஜீவாத்மாக்களுக்கு மாத்ரம் அதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறோமானதால் ஸ்வரூபஹாநி என்பது எங்கள் பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்க மாட்டாது. « ஜ்ஞாநதேஹ ஹி ப்ரத்யக்ஷா: » என்பது எங்கள் பக்ஷத்தில் ஜீவாத்ம விஷயம். ஜீவாத்மாவைப் பரமாத்ம பின்னமாக நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளாமல் இருப்பதால், உங்கள் பக்ஷத்தில் அது பரமாத்ம விஷயமே ஆகின்றது; ஆகையால் ஸ்வரூபஹாநியும் நேர்கின்றது என்பது இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் விஷயம்.

ஸ்வரூபாதிரேகிப்ரகாஶதர்மாநப்யுபகமே— 'ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் ப்ரகாசம் என்பது வேறுபட்டது; ஆகையால், அந்த ப்ரகாசத்திற்குத் திரோதாநம் வரும்பொழுது, ஸ்வரூபத்திற்கு எவ்வித ஹாநியும் வர வில்லை' என்று நீங்கள் சொன்னால், அப்பொழுது இந்தத் தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாது தான். அப்படி நீங்கள் சொல்லவில்லை யன்றோ? என்பது தாத்பர்யம்.

பாலிஶபாஷிதம்—நிரூபணசக்தர்கள் சொல்லும் வார்த்தை. அதாவது ஸ்வரூபஹாநிதர்த்தம் என்று சொன்னதாயிற்று.

ஹித இதி ப்ரகாஶோத்பத்திப்ரதிபந்தோ வா வித்யமாநஸ்ய விநாஶோ வா | ப்ரகாஶஸ்யாநுத்பாத்யத்வாபிமாநாத் விநாஶ ஏவ ஸ்யாத் | ப்ரகாஶோ நித்யோ நிர்விகாரஸ்திஷ்டதீதி சேத், ஸத்யாமப்யவித்யாயாம் ப்ரஹ்மணி ந கிஞ்சித்திரோஹிதமிதி நாநாகாரம் பஶ்யதீதி ஸதோ(அ)யம் வ்யவஹார: ஸத்த்வநிவர்த்தநீய ஏவ |

'நநு ச ஸதோ(அ)பி விஜ்ஞாநஸ்வரூபஸ்ய ஆத்மநோ ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வ:, ஸ ச ஸ்வயம்ப்ரகாஶ: | தஸ்ய ச தேவாதிஸ்வரூபாத்மாபிமாநே ஸ்வரூப-

---

அடைய வொட்டாமல் தடுக்கப்படுகின்றது என்றாவது, ஏற்கெனவே இருக்கும் ப்ரகாசம் விநாசத்தை அடைகின்றது என்றாவது பொருள் கொள்ள வேண்டும். ப்ரகாசம் உத்பத்தி செய்யக்கூடிய வஸ்து அன்றாகையால் முதல் அர்த்தம் உபபந்நமாக மாட்டாது; 'அது விநாசம் அடைகின்றது' என்னும் இரண்டாவது அர்த்தமே உபபந்நமாக வேண்டும். இந்த அர்த்தம் 'ப்ரகாசம் நித்யமாகவும் நிர்விகாரமாகவும் இருக்கின்றது' என்று சொல்வதற்கு விருத்தம். 'ப்ரகாசம் நித்யமாகவும் நிர்விகாரமாகவும் இருக்கின்றது' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், 'அவித்யையால் அந்த ப்ரகாசம் மறைக்கப்படுகின்றது' என்று சொல்வதை அது பாதிக்குமன்றோ ? ஆகையால், 'ப்ரகாசம் நித்யம் ; அது அவித்யையால் மறைக்கவும் படுகின்றது' என்னும் அர்த்தம் வித்வத் ஸந்நிதியில் சொல்லிக் கொள்ளத் தகுந்ததன்று.

நநு ச............ஸமீத ஸம்வாத:—'நீங்களும், ஆத்மா ஜ்ஞாந ஸ்வ

தேவாதிஸ்வரூபாத்மாபிமாநே—தேவன் மநுஷ்யன் திர்யக் ஸ்தாவரம் என்னும் விபாகமெல்லாம் தேஹத்தைப் பற்றியதே தவிர, ஆத்மாவைப் பற்றியதன்று. ஆனால் நாம் அநாதி கர்மாதீநமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் விபரீத ஜ்ஞாநத்திற்குப் பாத்ரமாகி, 'நான் தேவன், நான் மநுஷ்யன்' இத்யாதியான ப்ரமத்தைக் கொள்ளுகிறோம். இந்த ப்ரமம் நமக்கு இயற்கையாயுள்ள ஜ்ஞாநத்தின் திரோதாநத்தால் ஏற்படுகிறபடியால் நாம் திரோதாநத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவச்யமென்றும் அப்படி அதை ஒத்துக்கொண்டால் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாயுள்ள இந்த ஜீவன்களுக்கு ஸ்வரூப நாசம் ப்ரஸங்கிக்குமாதலால் நமது பக்ஷத்திலும் ஸ்வரூபஹாநிதார்த்த ரூபமான தோஷம் துல்யமென்றும் அவர்கள் ப்ரதிபந்தி சொல்லுகிறார்கள். இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு நாம் எவ்வித பரிஹாரம் சொல்லுகிறோமோ, அந்தப் பரிஹாரம் அவர்களுக்கும் துல்யமாகும் என்பதே அவர்களுடைய தாத்பர்யம். ஒருவன் நம்மைத் திருடன் என்று சொன்னால், நீயும் திருடன் என்று அவனைப் பார்த்து ப்ரதிபந்தி சொல்லுமிடங்கள் எல்லாவற்றிலும்

வ்யாகாஶதிரோயாத உவஸ்யூாஶ்ரயணீயழ, ஸூரவெவ்யகாஶெ வாதி ஸூாதூதூாகாரணாரயஸ்ாவாயொமாக ‌। ஈதொ ஹவத ஸ்ாயம் வாஶாதொ ஷொஷ: । கிஂநாஸூகதெகெஸூஹெவாதூநி ஹவஞிதீரிதம் தூவஞூடிஷ ; ஹவதாஶாதூாநணூாஹூவாமஶாக வாவெஞஷூயம் ஷொஷ: வரிஹரணீய: ’

ஈஜெ்ாஅூதெ। ஸூஹாவதொ உஷ்வஹூநீகாநணஜ்ஞாநாநம் ஜெகஸூரவெவம் ஸூாஹாவிகாநவயிகாதிஶயாவரிமிதொாரமணு

ரூபமென்றும் அந்த ஜ்ஞாநம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமென்றும் ஒத்துக் கொள்ளுகிறீர்கள். அப்படிப்பட்ட ஆத்மாவுக்குத் தான் தேவன் மநுஷ்யன் இத்யாதியான அபிமாநம் ஜநிக்கும் பொழுது, அவனுடைய ஸ்வயம் ப்ரகாசமான ஸ்வரூபத்திற்குத் திரோதாநம் ஏற்படுகின்றது என்று நீங்களும் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால், ஸ்வரூப ப்ரகாசம் மறைக்கப்படாமல் இருக்கும் பக்ஷத்தில், தான் தேவன் மநுஷ்யன் இத்யாதியான விபரீத அபிமாநம் அவனுக்கு ஜநிக்கமாட்டாதன்றோ? ஆகையால் எங்கள் மீது எந்த வ்யாஹதி ரூபமான தோஷத்தைச் சொல்லுகிறீர்களோ அது உங்களுக்கும் ஸமாநம். தவிரவும், நாங்கள் ஒரே ஆத்மாவை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால் நீங்கள் சொல்லும் தோஷம் அந்த ஒரு ஆத்மா ஸம்பந்தப்பட்டவரையில் மாத்ரம் ஏற்படலாம்; நீங்கள் அநந்தங்களான ஆத்மாக்களை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்; அவ்வளவு ஆத்மாக்கள் விஷயத்திலும் இந்தத் தோஷத்தை

பரிஹார துல்யத்வமே தாத்பர்யமென்று பெரியோர்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அம்மாதிரியே சாங்கரர்கள் இவ்விடத்தில் ப்ரதிபந்தி சொல்வதாக நாம் அறியவேண்டும்.

கிஂச—சாங்கரர்கள், ‘உங்களுக்கும் அந்தத் தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கின்றதே’ என்று சொல்லும் பொழுது, நம்முடைய பக்ஷத்தில் தோஷாதிக்யம் ப்ரஸங்கிக்கின்றது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். தாங்கள் ஒரே ஆத்மாவை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால் தங்கள் பக்ஷத்தில் ஒரு வ்யவஸ்தையின் பங்கம் மாத்ரமே வருகின்றதென்றும், நாம் அநேக ஆத்மாக்களை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால் நம்முடைய பக்ஷத்தில் அநேக வ்யவஸ்தா பங்கங்கள் வருகின்றனவென்றும் அவர்கள் அபிப்ராயப்பட்டு தோஷாதிக்யத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஸூஹாவத:—இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், தாம் ஒத்துக்கொண்டிருக்கும் கொள்கைகளையும், அவைகளுக்கு உள்ள ச்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலான ப்ரமாணங்களையும் சொல்லுகிறார். “ஸூஹாவத:” என்பது முதல் “கிஂந ஸெதூஸ்ஹதி” என்பது வரையிலான வாக்யத்தால் கொள்கை சொல்லப்படுகிறது. ‘நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ளும் ப்ரமேயமான வஸ்து பரமார்த்தமானது, ப்ரமாணமும் பரமார்த்தமானது’ என்பது முக்ய கொள்கை. ‘ஹேயகுண ரஹிதமாயும் கல்யாண குண ஆகரமாயும் இருக்கும் ப்ரஹ்

வாமநம் நிமெஷகாஷூகலூாமுஹாதூவூாதி வராஞூவவஞணாவரிமித வூவஹெதிஸூரவெ வாவெஞாதூவிஸூதிவிநாஶாதி வாவஞவரிணாமநிமித்த

நீங்கள் பரிஹரிக்க வேண்டும்’ என்னில், அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகின்றது. நாங்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கும் ப்ரஹ்மம், ஸ்வபாவத்தாலேயே ஸமஸ்தமான ஹேயத்திற்கும் விரோதியான வஸ்து; அபரிச்சிந்நமான ஜ்ஞாநம் ஆநந்தம் இவைகளையே தர்மி ஸ்வரூபமாக உடையது; ஸ்வாபாவிகங்களும் எல்லையற்ற மஹிமையுடையனவைகளும் கணக்கற்றவைகளுமான உதார குணங்களுக்கெல்லாம் அது இருப்பிடம்; அதற்கு நித்ய விபூதியென்றும் லீலாவிபூதியென்றும் இரண்டு விபூதிகளுண்டு; இவைகளுள் நித்ய விபூதியானது அநந்தம், அது லீலாவிபூதியைக் காட்டிலும் மிகப் பெரியது அந்த விபூதிக்கு, நிமேஷம் காஷ்டை கலை முஹூர்த்தம் இவை முதலாகப்

மமே ப்ரமேயம்; அதை அறிவதற்கு, அநாதிநிதநமாயும் அபௌருஷேயமாயும் இருக்கும் வேதமே ப்ரமாணம்’ என்று அதை விவரிக்கிறார். வாக்யத்தின் அந்வயம், ‘ஏவம் விதம் வரம் ப்ரஹ்ம வெதூ ஏவம் விதம் வெதம் வாஹுவமதூதாம் கிஂநஸெதூஸ்ஹதி?’ (இப்படிப்பட்ட பரப்ரஹ்மத்தை அறியப்படவேண்டிய வஸ்துவாகவும், இப்படிப்பட்ட வேதத்தை அதற்கு ப்ரமாணமாகவும் ஒத்துக்கொள்ளும் எங்களுக்கு அவ்யாஹதமான அர்த்தம் எப்படி ஸித்திக்காமல் போகும்?) என்பது தான். இவ்விடத்தில் ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி நாலு விஷயங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவையாவன—(1) ப்ரஹ்மம் ஹேயகுண ரஹிதம், (2) ப்ரஹ்மம் கல்யாணகுண கணாகரம், (3) அது நித்ய விபூதி விசிஷ்டம், (4) அது லீலாவிபூதி விசிஷ்டம்.

உஷ்வஹூநீகாநணஜ்ஞாநாநம்ஜெகஸூரவெவம்—‘மல ப்ரத்யநீகம்’ என்பதற்கு ‘மல விரோதி’ என்பது பொருள். அதாவது, ப்ரஹ்மம் ஹேயங்கள் அற்றது என்பது மாத்ரம் இல்லை, ஹேயங்களைப் போக்கடிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளது என்பதும் இதனால் ஸித்திக்கின்றது. ‘**அநநூம்**’ என்பதற்கு ‘அபரிச்சிந்நம்’ என்பது பொருள்.

ஸூாஹாவிகாநவயிகாதிஶயாவரிமிதொாரமணவாமரம் — ஸூாஹாவிகஸ்ய அநவயிகாதிஶயஸ்ய அவரிமிதஸ்ய முணவாமரொ யஸ்ய என்பது விக்ரஹ வாக்யம். “ஸூாஹாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச” என்பதனால் அவனுடைய குணங்கள் ஸ்வபாவ ஸித்தங்கள் என்பது வ்யக்தம். “நிரவயிகாதிஶய:” என்பதற்கு எண்ணிக்கையற்ற என்பது அர்த்தம். இம்மாதிரியான குண கணங்களால் நிறைந்தவனாக இருக்கிறபடியால் அவன் ப்ரமத்திற்கு ஆஸ்பதமாகமாட்டான் என்பது குறிப்பு.

நிமெஷ............அவஸூிதம்—கீழ் ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரமாச்ரயத்வம் அநுபபந்நம் என்பது விவரிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது, அந்த ப்ரஹ்மத்தின் விபூதிகளுக்கு

ஸாதகாஷ்டாதவரிணாமோஷாதஷோவிஹதி, ஸ்வீயாவரிகா
ஸாரஹாதாதவமூலாதாநியஸ்தாத தஸ்மாத் ஹதாத

பரார்த்தம் முடிவான கணக்கற்ற பரிணாமங்களை உடையவும், ஸகலமான ப்ராக்ருத வஸ்துக்களுடைய உத்பத்தி ஸ்திதி விநாசம் முதலிய ஸகலவித பரிணாமங்களுக்கும் நிமித்தமாகவும் இருக்கும் காலம் என்பது எவ்வித பரிணாமத்தையும் செய்யக்கூடியதன்று; லீலா விபூதி என்பது, ப்ரஹ்மத்தின் அம்சமாயுள்ள கணக்கற்ற பத்தர்கள் முக்தர்கள் முதலான பலவித சேதந வர்க்கங்களையும், அவைகளுக்குப் போக்யங்களாகவும் கணக்கற்ற விசித்ர பரிணாமாதிகளுக்கு ஆஸ்பதமாகவும் இருக்கும் அசேதந வர்க்கங்களையும் அடக்கியுள்ளது; இவை யெல்லாவற்றையும் அந்த ப்ரஹ்மம் தனது லீலா பரிகரங்களாக உடைத்தாயிருப்பதுடன், இவை யெல்லாவற்றினுள்ளும் தான்

ப்ரம விஷயத்வம் அநுபபக்கம் என்பது விவரிக்கப்படுகின்றது. ஸ்ரீ பகவானுடைய விபூதிகளை நித்ய விபூதி என்றும் லீலா விபூதி என்றும் இரண்டு வகுப்பாகப் பிரிப்பார்கள். நித்ய விபூதி என்பது ஒரு ஸ்தாந விசேஷம். இந்த லோகங்களெல்லாம் ப்ரக்ருதியின் விகாரங்கள்; அந்த நித்ய விபூதி என்பது அப்ராக்ருதம்; ஆகையால் அவ்விடத்தில் உத்பத்தி விநாசம் முதலிய விகாரங்கள் இல்லை. இந்த லோகங்களில் காணப்படும் எவ்வித விகாரமும் அவ்விடத்தில் இல்லை; கர்மபந்தம் நீங்கி, பகவத் ப்ராப்தி பெற்றவர்கள் அவ்விடத்தில் இருக்கிறார்கள். லீலா விபூதி என்பது இந்த ப்ரபஞ்சம். இது கர்மமடியாக ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள சேதநாசேதநங்கள் அடங்கியுள்ளது. ஸர்வத்திற்கும் பகவான் அந்தர்யாமியாய் இருக்கிறபடியால் ஸர்வமும் அவனுடைய சரீரமாகின்றது. ஆகையால் எல்லாம் அவனுக்கு விசேஷணமாகிற அம்சங்கள் ஆகின்றன. இந்த இரண்டு விபூதிகளும் பரமார்த்தங்கள். ஒன்றும் ப்ரமத்தால் ஏற்பட்டதன்று இது தான் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது.

நிமேஷம், காஷ்டை, கலை, முஹூர்த்தம் என்று ஆரம்பித்துப் பரார்த்தம் என்பது வரையில் பல விதமாகக் காலம் என்பது பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிப் பல விதமாகப் பரிணமிக்கும் ஸ்வரூபத்தை உடையது காலம் என்பது "நிமேஷ......... ஸ்வரூபே" என்பதால் சொல்லப்படுகிறது. "ஸமஸ்த......... நிமித்த ஹேதி" என்பதால், ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் காணப்படும் உத்பத்தி விநாசம் முதலிய பரிணாமங்களுக்கும் அந்தக் காலமே காரணம் என்பது சொல்லப்படுகின்றது. இப்படி ஸ்வயம் பரிணாமியாயும் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமத்திற்கு ஹேதுவாயும் இருக்கும் காலத்தால் நித்ய விபூதி என்பது கொஞ்சமேனும் ஸ்பர்சிக்கப்படவில்லை என்பது "காலக்ருத............ஹோவிஹதி" என்பதால் விளங்குகிறது. "நிமேஷ" என்பது முதல் "விஹதி" என்பது வரையில் ஒரு பதம். இந்தப் பதம் "ஸ்ப்ருஹ" என்பதற்கு விசேஷணம். காலக்ருதபரிணாமஷ்டா ஸ்வதேஷோ விஹதி: பவாத் ந்தி என்பது விக்ரஹம்,

சயுஷ்டஷ்ய—"ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநமான மோக்ஷருசி இவர்களுக்கு உண்டாகவற்றே" என்று அவஸர ப்ரதீக்ஷனாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது; "ஆள்பார்த்துழிதருவாய் கண்டுகொள்" [4. திருவா. 60] என்னக் கடவதிறே. புருஷார்த்த ஸாதநமான ஸ்வ சரீரங்கொண்டு புருஷார்த்தத்தில் இழிகை அன்றிக்கே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரத்துக்கே விஷயமாவதே இவை" என்று இவற்றினுடைய அநர்த்தத்தை அநுஸந்தித்திருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறதென்றுமாம்.

"வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி து:கித:" [ராமா. அயோ. 2. 40.] என்னக்கடவதிறே. இப்படியிருக்கிறவன் புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்தால் ரக்ஷிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிறே.

ஸந்தாநா—விஷயாந்தரங்களில் ப்ராவண்யத்தால் தத்ஸாதநமான பந்தக கர்மங்களிலே ப்ரவ்ருத்தியா நின்றாலும் அங்கண்ணனைப் கொண்டு நிஷேதிக்க மாட்டாதே நிற்கும்; எத்தாலே யென்னில்: 'க்ஷுத்ர ப்ரயோஜநத்துக்காக வாகிலும் நம் பக்கலிலே வரப்பெற்றோம்; ஸர்வ சக்தியான நாம் உளோமிறே; இடம் வந்த விடத்திலே ரக்ஷிக்கிறோம்" என்னும் நினைவாலே; இப்படி வத்ஸலனானவன் இத்தலை இசைந்தால் ஹிதகாமனென்னுமிடம் சொல்ல வேணுமோ வென்று கருத்து.

என்கிறபடியே உன்னால் கொடுக்கப்பட்ட ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார சக்திகளை உடையவர்களாய் அவர்கள் நீயிட்ட வழக்காய் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்கிறார்கள் என்றபடி. இங்கு ச்லோகங்களினுடைய பதங்களின் அர்த்த விசேஷங்களை ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளை ப்ரமாணங்களுடன் விஸ்தாரமாக அருளிச் செய்திருப்பதால், அவைகள் இங்கு எழுதப் படாமல் தாத்பர்யம் மட்டும் சுருங்க எழுதப்படுகிறது. ப்ரம்மா ஸ்ருஷ்டியைச் செய்வதாகவும் ருத்ரன் ஸம்ஹாரத்தைச் செய்வதாகவும் புராணாதிகளில் சொல்லியிருப்பதால் இவர்கள் ஸ்வயமாகவே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைச் செய்கிறார்களோ வென்று ஸந்தேஹிக்க இடமுண்டானாப் போலே, ரக்ஷகன் வேறொருவன் உண்டென்று ஸந்தேஹிக்கக் காரணமில்லாமையாலே, 'நீ ஒருவனே ஜகத்துக்கு ரக்ஷகனாக இருக்கிறாய்' என்று இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லா தொழிந்து, 'தஸிவாஸ்த ஸாதயாத்ர தே ஸவெஷ்யார ஹரிம்' என்கிறபடியே மற்றொருவனுக்கு ரக்ஷண ஸாமர்த்யமில்லை யென்பதும் ஸூசிப்பித்ததுமிறே.

அன்றிக்கே, 'லோகவாத் ஸ்ருஷ்டாகவஸெகோவஸி' என்று, 'இவ்வுலகங்களை யெல்லாம் படைத்துக் கொண்டு நீ ஒருவனாக விளங்குகிறாய்' என்கிற இந்த வாக்யத்தால், விவிதங்களாயும் விசித்ரங்களாயும் அநந்தங்களாயுமிருக்கிற இவ்வுலகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு அபேக்ஷிதங்களான ஜ்ஞாந சக்திகள் முதலான கல்யாண குணங்களை உடையவன் நீ ஒருவனென்று சொல்லுகிறதாக்கி, ஜ்ஞாந சக்தி சூந்யமான நிர்குண ப்ரம்மம் மித்யையான உலகமாக ப்ரமிக்கிறதென்று சிலர் சொல்வது ப்ரமாணாநுபவங்களுக்குப் பொருந்தாதென்பதை ஸூசிப்பிக்கிறதாகவுமாம்,

4

18781

ஸம்ஸார ஸாகரம் கோரம் அநந்தக்லேஶபாஜநம் ।
த்வாமேவ ஶரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண: ॥ 4.

மாயயா ஸமாவ்ருத:—இப்படி இவர்கள் பஹிர் முகராகைக்கு அடி என்னென்னில்: குணமயியான மாயையால் மறைக்கப்படுகையாலே; **"பகவத்ஸ்வரூபதிரோதாநகரீம்"** [சரணாகதி கத்] என்கிறபடியே இச்சேதநனை மாயை மறைக்கையால் அவனையும் மறைத்ததாமிறே. தன்னுடைமையான இவன் குணவச்யனுப் 'பொய்ந் நின்ற ஞான'த்திலே கலங்கினுல் இக்குண ஸம்பந்தமின்றிக்கே ஸர்வஜ்ஞனுனவனே சரண்யனுக வேணுமென்று கருத்து. **"ஸத்வாதயோ ந ஸந்தீஶே யத்ர ச ப்ராக்ருதா குணா:"** [விஷ். புரா. 1·6·44] என்னக் கடவதிறே. முதல் ச்லோகம் ஸர்வ ஸங்க்ரஹமானபோது இச்லோகம் **"விஶ்வபாவந"** என்கிற பதத்தினுடைய விவரணமாகிறது.

(4). [ப-ரை]—**மநீஷிண:**—மநஸ்ஸை விஷயாதிகளில் செல்லவொட்டாமல் ஜயித்திருக்குமவர்கள், **த்வாமேவ**—மோக்ஷ ப்ரதனுன உன்னையே, **ஶரணம்**—நிரபேக்ஷோபாயமாக, **ப்ராப்ய**—ஸ்வீகரித்து, **அநந்தக்லேஶ பாஜநம்**—அஸங்க்யாதமான

உலகமெல்லாம் பொய்யென்று சொல்லுமவன் அவ்வுலகத்தில் சேர்ந்த தன்னையும் ப்ரதிவாதியையும் தான் சொல்லும் விஷயத்தையும் ஸத்யமென்று சொல்ல முடியாதாகையினுலே தன் வார்த்தையே பொய்யாய்த் தனக்கு விபரீதமாகவன்றே முடிந்திருப்பது.

அன்றிக்கே, 'ஸமௌ ஸாநோ ப்ரயோகே ச' என்கிற கோசத்தின்படியே இங்கு, 'ஸந' சப்தம் வேறுபட்டவன் என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாய் உன்னுல் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட இவ்வுலகத்திற் காட்டிலும் நீ அத்யந்த விலக்ஷணனுகிறுய் என்கிற இந்த அர்த்தத்தைச் சொல்வதால் கர்மாதீநமாக ஸ்ருஷ்டிக்கு விஷயனுய் தாபத்ரய பூரிதனுய் துக்க ஸாகர நிமக்நனுப் ஸர்வாநுபவஸித்தனுன ஜீவாத்மாவும் நித்ய நிர்மலனுகச் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படும் ப்ரம்மமும் ஒரே வஸ்துவென்று சிலர் சொல்லுவது அநுசிதமென்பதைத் தெரிவிக்கிறதாகவுமாம். ஆக இந்த ச்லோகமானது அந்வய வ்யதிரேக முகங்களாலே ஈச்வரனுக்கு வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறபடியினுல் இவ்வாத்மாக்கள் ஸத்வ ரஜஸ் தமோ மயமான ப்ரக்ருதியாகிற பாழிலே விழுந்து மோஹிதர்களாயும் கர்மாநுகுணமான விவித ஜந்மங்களுடையவர்களாகையினுலே அநேக ரூபர்களாய் ஈச்வரனுடைய நிடமநாதிகளுக்கு விஷயர்களா யிருக்கிறபடியையும், ஈச்வரனிந்த தோஷ கந்தமில்லாமல் ஸ்ருஷ்டிக்கு அநுகுணமான ஜ்ஞாந சக்தி முதலான கல்யாண குண பூர்ணனுயிருக்கையையும் சொல்லித்தாயிற்று.

துக்கங்களுக்கு ஆகரமாய், **கோரம்**—ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கையாலே மிகவும் கொடியதாய், **ஸம்ஸார ஸாகரம்**—ஸ்வயத்நத்தால் கடக்க அரிதான ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தை, **நிஸ்தரந்தி**—கடக்கிருர்கள்.

ஜந்மஸ்திதி லயங்களுக்கு ஆச்ரயமாகையும் ஸஹகாரி நைரபேக்ஷ்யமுமிறே பகவல்லக்ஷணம்; அது இச்லோகத்தில் சொல்லுகிறது.

ஸம்ஸார ஸாகர மித்யாதி—கீழ்ச்சொன்ன பகவத்காரணத்வம் **"காரணம் து த்யேய:"** (அதர்வஶிக) என்றும், **"யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்"** (ச்வேத-6) என்றும் **"முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே"** என்றும் உபாயத்வத்துக்கும் ஸாதாரண மாகையாலும் ப்ரபத்தி உபாஸநத்துக்கு அங்கமாவதொழிய ஸ்வதந்த்ரோபாய மென்கைக்கு அநுஷ்டாக முண்டோ வென்ன ; ஸ்ருஷ்டியில் கர்மீபவித்தவர்களிலே தந்தாமுடைய மநஸ்ஸுக்கு நிர்வாஹகரா யிருப்பார் சிலர் உன்னையே உபாயமாகப் பற்றி ஸம்ஸாரத்தைக் கடவாநிற்பார்கள் என்கிறது. இத்தால் ப்ரபத்திக்கு ப்ரயாண ப்ரஸித்தியே என்று உள்ளது. சிஷ்டாசாரமும் உண்டென்கிறது.

ஸம்ஸாரமாகிறது—அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களும், ஷட்பாவ விகாரங்களும்; புத்ர மித்ர களத்ராதிகளும் தத்கார்யமாகையாலே ஸம்ஸார சப்த வாச்யங்களாகிற இத்தனை. **"ஜந்ம ஸம்ஸார பந்தாத் .... முச்யதே"** (பார-ஆநு·1-4-6) என்று ஜந்மாதிகளைக் கார்ய வர்க்கங்களாகவும், அவித்யாதிகளைக் காரண வர்க்

---

4. இப்படி ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைச் செய்யும் ஈச்வரனை நித்ய நிர்த்தோஷன் என்று சொல்வது ந்யாயமாகுமோ? ஸ்ருஷ்டியாவது, நிர்மலனுன ஜீவர்களுக்குப் பிணி பசி மூப்புத் துன்பமான தேஹேந்த்ரியங்களைக் கொடுப்பதன்றே? இவ்விந்த்ரியங்களின் கொடுமையைக் கண்டறிந்த மஹான்கள், 'குலமுத லடும் தீவினைக் கொடுவன் குழியினில் வீழ்க்கு மைவர்' என்றும், 'விண்ணுளார் பெருமாற் கடிமை செய்வாரையும் செறுமைம் புல னிவை' என்றும், 'என்னையாளும் வன்கோறைந்திவை பெய்திராப் பகல் மோதுவித்திட்டுன்னை நானணுகாவகை' என்றும், இவைகள் நாநாவித நரகம் புகும் பாவம் செய்வதற்கு நிதாநமென்று நடுங்கவில்லையோ? இப்படிப்பட்ட தேஹேந்த்ரியங்களைக் கொடுத்து இவ்வுலகத்தை நரகத்துக்கு நாற்றங்காலாகச் செய்வதை நற்குண மென்பதும் உபகரித்ததாகச் சொல்வதும் உசிதமாகுமோ? என்கிற சங்கைகளுக்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறது, 'ஸம்ஸார' மித்யாதி.

சத்ருக்களை ஜயிப்பதற்குக் கொடுத்த கத்தியைக் கொண்டு சில புத்திமான்கள் சத்ருக்களை ஜயித்து ஸுகமாக வாழ்ந்திருக்க, வேறே சில மதிகேடர் அதைக்கொண்டு தன் கழுத்தை வெட்டிக்கொள்ளுவது போலவும், ஆறு கடக்கக் கொடுத்த தெப்பத்தைக் கொண்டு சிலர் அக்கரையேறி அபிமத தேசத்தில் புக, வேறே சிலர் அத் தெப்பத்தைக் கொண்டு ஆற்றோடே போய் அலைகடலில் அழுந்திப் போமாப்போலவும், ப்ரளய காலத்தில் ப்ரக்ருதியாகிற சேற்றில் அழுந்தி ஒளி மழுங்கிக் கிடக்கும் இச்சேதந வர்க்கத்தைக் கண்ட

கமாகவும் சொல்லிற்றே. பரிச்சேதிக்க வொண்ணுமையாலும், தன் பக்கல் இழிந்தாரைக் கொண்டு இழியுமதாகையாலும், புகலா மித்தனை போக்கி, புக்கால் தந்தாமால் கரையேற வொண்ணுமையாலும், இத்தை ஸாகரமாக நிரூபிக்கிறது.

கோரம்— கொடிதாயிருக்கை; அதாகிறது—ஸர்வர்க்கும் துக்கமென்று மீனலாம் நரகாதிகளைப் போலன்றிக்கே ஆத்மாவுக்கு விநாச ஹேதுவாய் இருக்கச்செய்தேயும், "இன்னமுதெனத் தோன்றி" (திருவாய் 7-8) என்று முகப்பிலே ஆகர்ஷமாயிருக்கும் தன்மையை உடைத்தாயிருக்கை; அஹங்கார வித்திக்கும் விஷயாந்தர போகத்துக்கும் ஸம்ஸாரிகள் உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணுகிறார்களிறே.

அநந்தக்லேசபாஜநம்—தாபத்ரய துக்கத்தாலே தொகையற்ற க்லேசத்துக்கெல்லாம் உத்பத்தி ஸ்தாநமாயிருக்கை. "நலமந்த மில்லதோர்நாடு" (திருவாய் 2-8) என்று ஒரு தேசவிசேஷத்தில் ஸுகத்திற்கு முடிவில்லாதாப் போலே, இதில் துக்கத்துக்கு முடிவில்லையென்கை.

த்வாமேவ சரணம் ப்ராப்ய—தாரதம்யத்தை உடைத்தான ஸம்ஸாரத்தினுடைய கொடுமை சொல்லிற்று கீழ். இத்தைக் கடப்பிக்கும் உபாயத்தினுடைய ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஸர்வேச்வரன் கரைபுரண்ட கருணையாலே ப்ரேரிதனாய், 'இவைகளுக்குத் தேஹேந்த்ரியங்களாகிற தெப்பத்தைக் கொடுப்போம்; அதைக் கொண்டிவை அக்கரை ஏறினாலாகாதோ?' என்று நெஞ்சாறல் பட்டுத் தேஹேந்த்ரியங்களைக் கொடுக்க, இச்சேதநர்கள் அவற்றைக்கொண்டு அக்கரையேறும் வழி செல்லாதே 'அந்நான் நீ தந்த ஆக்கையின் வழி யுழல்வேன்' என்கிறபடியே புறம்பே போய்ப் பட்டி மேயும் இந்த்ரியங்கள் போனவழியே பின்சென்று, ஆத்ம நாசத்தைத் தேடிக்கொண்டால் அது ஈச்வரனுடைய குற்றமாகுமோ? போர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடிறப்பு மயமான துக்க ஸாகரத்தில் முழுகிக் கிடக்கும் இந்த ஸம்ஸாரிகளும் அந்தமில் பேரின்பத்தடியரான நித்ய ஸூரிகளோடொக்க நலமந்த மில்லதோர் நாடு புகுந்து அழகோலக்கத்தில் ஆநந்த மயனை தன்னை அநவரதம் அநுபவித்து க்ருதார்த்தராக வேணுமென்கிற ஆஸ்தையினாலன்றோ இச் சேதநர்களுக்கு அதி துர்லபமான தேஹேந்த்ரியங்களை அவன் தானாகவே முன்பு கொடுத்தது.

அப்படியே சில மநீஷிகள் அவன் கொடுத்த தேகமாகிற தெப்பத்தைக்கொண்டு ஸம்ஸாரமாகிற ஸாகரத்தைக் கடந்து அக்கரை சேர்ந்து ஆநந்தம் அநுபவிக்கக் கண்டதில்லையோ வென்கிறது நிஸ்தரந்தி மநீஷிண: என்கிற வாக்யமானது. (தாத்பர்யம்) நஞ்சுள்ள பாம்புக்கு நல்லபாம்பென்று நாமமிட்டிருக்குமாப்போலே, அஸாரமான இதற்கு ஸம்ஸாரமென்று (நல்ல ஸாரமுள்ளது) திருநாமமாய், ஸமுத்ரம்போலே அடியும் முடிவும் அறிய வொண்ணுததாய், அதி சீதளமான ஜலத்தினால் குளிர்ந்திருக்குமதுபோலன்றிக்கே, தாபத்ரய தவாக்நிகளாலே ஸர்வத்ர சூழ்ந்திருப்பதாலே அதி கோரமாய் ஆநந்த

த்வாம்—"லோகஸ்ருஷ்டௌ" என்கிற ச்லோகத்தில் ஜகத் காரணத்வ ப்ரயுக்தமான மஹாகுணங்களை யுடைய உன்னை; அவதாரணத்தாலே ஜகத் ஸ்ருஷ்டியில் ஸஹாயாந்தர நைரபேக்ஷ்யம்போல உபாய பாவத்திலும், ஸஹகாரி ஸாபேக்ஷனல்லன் என்கிறது. "த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ" (விஷ்வக்) என்கிற இதினுடைய உபப்ரும்ஹணமான சாஸ்த்ரத்திலும் இந்த நைரபேக்ஷ்யம் உக்தமிறே. "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே" (கீதை 8-14) என்றிறே சரண்யன் வார்த்தையும்; ஆசார்ய ஸேவையும் இவ்வவதாரணத்வத்துக்குத் தாத்பர்யம் அறிகை.

"சரணம்" என்று உபாயத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. "வ்ரஜாமி சரணம் தவ" என்கிற விடத்திலே வ்ரஜாமியினுடைய ஸ்தாநத்திலே "ப்ராப்ய" என்கிறது—பகவல்லாபத்தோபாதி உபாய லாபமும் ஸுலபமென்று தோற்றுகைக்காக 'ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத்தந் தொழிந்தாய்' (திருவாய். 5. 8. 10) என்று இவ்வுபாய ப்ரதிபத்தியைப் பகவத் ப்ரஸாத கார்யமாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தாரிறே.

நிஸ்தரந்தி—உன்னாலே இத்தைக் கடப்பர்கள்.

மநீஷிண:—"மநஸோ ஈசிதார:—மநீஷிண:" விஷயாந்தர ப்ரவணமான மநஸ்ஸையும் ஸாதநாந்தர ப்ரவணமான மநஸ்ஸையும் ஜயித்திருக்குமவர்கள்.

மயமான அப்ருதத்திற்கும் அநந்தங்களான மஹா ரத்நங்களுக்கும் விளை நிலமாயிருக்குமது போலன்றிக்கே, துயரமே தரு துன்ப வின்ப வினைகளுக்கெல்லாம் விளை நிலமாய் இருக்கும் இவ்விலக்ஷணமான விஷய ஸாகரத்தைச் சில புத்திமான்களே நிர்த்தோஷமாய் நித்ய ஸித்தமான நின் திருவடிகளாகிற த்ருடமான தெப்பங்களையே அவலம்பித்து ஸுகமாகத் தாண்டிப் போகிறார்கள் என்கிறது.

இங்கு இப்ரபந்நர்களை ப்ரசம்ஸார்த்தகமான 'இநி' ப்ரத்யயத்தாலே 'மநீஷிண:' என்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணினதின் காரணம். நவத்வாரங்கள் நிரம்பி நித்யமும் சிதிலமாகி இருக்கும் தனது தேகத்தையே த்ருடமான தெப்பமாக நம்பி காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசு கடுங்கால் நுகர்ந்து நெடுங்காலமைந்து தீயோடு நின்று தவம்செய்வதான பக்தியோகாதிகளில் ப்ரவர்த்தித்து 'ஸஹஸ்ரேண தபோ தப:' என்கிறபடியே விக்நாயுதங்களாலே விஹ்வலனாய் பவக் கடலைத் தாண்டாமல் ஊர்த்வ பாஹோ ... களில் முழுகிப்போன மனதுள்ள மஹர்ஷிகள் நடக்கிற பக்தி மார்க்கங்களின் கஷ்டங்களையும், ஸுகரமாய், ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமாய், காயக்லேசார்த்தவ்யாதி ரஹிதமாய், அஸமர்த்தனும் அந்த்யஜாதியனும் அநுஷ்டிக்கலாம்படியான இப்ரபத்தியினுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் கண்டறிந்து அநுஷ்டித்த புத்தியின்பெருமையாலே யென்றபடி. ஆக, இதனால் சொல்லிற்றென தென்னென்னில், அதி துஷ்கரங்களான கர்மயோகாதிகளில் ப்ரவர்த்தித்து அலமராதே, 'ஸர்வதா அரண அம்ஸம் வ்ரஜாமி சரணம் தவ' என்று கீழே சொன்னபடியே உன் திருவடிகளையே உபாயமாக அநுபவித்து ஆத்ம ரக்ஷாபர ஸமர்ப்

நதெரூவம் ந அாகாரொ நாயுயாநி ந அாஸ்பதம் ।

தயாவி வுருஷாகாரொ ஹக்தாநாம் க்ஷம் வுகாஶஸெ ॥ 5.

---

5. **“ஸம்ஸாரார்ணவ மக்நாநாம்”** என்று சாஸ்த்ராந்தரத்திலே இத்தை உபப்ரும்ஹித்ததிறே. முதல் ச்லோகம் ஸங்க்ரஹமான பக்ஷத்தில் **“நமஸ்தே”** என்கிற பதத்தைப்பற்றி உதிக்கிறது இச்லோகம். இரண்டாம் ச்லோகமும் அதனுடைய அநுஷ்டாந ப்ரகாரம் சொல்லுகிறது. அதனுடைய ப்ராவண்யத்துக்காகப் பல பர்யந்தமான சிஷ்டாசாரம் சொல்லுகிறது இச்லோகம். (4)

[ப—ரை] **ரூவம்**—உன்னுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபமானது, **தெ**—உன்னுடைய ப்ரயோஜநத்துக்காக, **ந**—இராது; (ஸர்வ நியந்த்ருத்வாகாரம் குலைந்து ஆச்ரித பாரதந்த்ர்ய ரூபாகாரத்தைப் பஜிக்கு மென்றபடி). **ஆகாரஃ**—திவ்ய மங்கள விக்ரஹமும், **தெ ந**—த்வதர்த்தமாயிராது; **ஆஸ்பதம்**—பரமபதம் முதலான போகஸ்தானங்களும், **தெ ந**— த்வதர்த்தமாய் இராது; (இவையெல்லாம் ஆச்ரிதாதீநமாய் இருக்கு மென்றபடி) **ஹக்தாநாம் க்ஷம்**—பக்தர்களுடைய உடைமையான நீ, **தயாவி**—இப்படி ஸ்வரூபாதிகளை ஆச்ரிதார்த்தமாக்கி வைத்திருக்கச் செய்தேயும், **வுருஷாகாரஃ**—புருஷஸூக்தாதிகளில் ப்ரதிபாத்யமான ஸர்வாதிகத்வாகாரமும் குலையாதவனாய், **வுகாஶஸெ**—(இப்படிப்பட்ட ஸர்வாதிக வஸ்து ஆச்ரித பரதந்த்ரமாயிருப்பதே! யென்று) விஸ்மயநீயமான கல்யாண குணங்களால் விளங்காநின்றாய்.

பணம் செய்யுமவர்கள் ‘ **ஸக்ருஜ்ஜ நிரதாஸ்யாஸ்தை: ஸம்வத்ஸரமதந்த்ரிதா । நாநுஜுஹி ஶரணம்யாஸ்து கணாம்கொஷிதசீவவி ॥** ’ என்கிறபடியே அசக்தனாக இருந்து சிறிய உபாயத்தினால் சீரிய பலம் பெறுவதைக் குறித்து யாவராலும் ப்ரசம்ஸிக்கப்படுவார்கள் என்றபடி. (4)

5. இப்படி ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிப்பதாகச் சொன்னது கூடுமோ? அவனுக்குத் திருமேனியுண்டானா லன்றோ திருவடிகள் உபாயமாவது? திருமேனியுண்டானால், அபக்ஷய விநாச பரிணாமாதி தோஷங்கள் ஸம்பவிக்காவோ? ஆகையினா லன்றோ, **‘அபாணிபாதொ ஜவநஃ’** என்று வேதத்திலும் ஈச்வரனுக்குப் பாணி பாதாதிகள் இல்லையென்று சொல்லியிருப்பது. தவிரவும், அவனுக்குத் திருமேனி இருந்தால், **‘யத்தத்ரெஶ்யம்’** என்று தொடங்கி, சுக்ல பீத க்ருஷ்ணாதி ரூபமில்லையென்றும் அவனைப் பார்க்கமுடியாதென்றும் உபநிஷத்துக்களில் சொல்லி இருப்பது விருத்தமாகாதோ? என்பது முதலான சங்கைகளுக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறது **‘நதெ ரூவம்’** இத்யாதி.

ந தெ ரூவம் உதயாதி—“ஸாமேவ ஶரணம் வுாவ்ய நிஸ்தரந்தி” என்று உன்னையே உபாயமாகப் பற்றி ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்குமவர்களுக்கு உன்னையும் உன்னுடைமையையும் அநுகூலமாக்கி வைப்புதி யென்கிறது இத்தால்; ஆச்ரிதர் தங்களையும் தங்கள் உடைமையைம் ஈச்வரனுக் காக்கிவைக்கிறது ஸ்வரூபத்தாலே; அவன் தன்னையும் தன்னுடைமையையும் அவர்களுக் காக்கிவைக்கிறது வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யாதிகளாலே; ஆகையாலே இத்தால் வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யாதிகளைச் சொல்லுகிறது; இத்தாலும் சரண்யதையைச் சொல்லுகிறது; கீழ் **“ஸகலஸவெஷி”** என்கிற ச்லோகத்திற் சொன்ன ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்யங்களோபாதி வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யங்களும் சரண்ய லக்ஷணமாகையாலே.

நதெரூவம்—“ரூவம்” என்பது திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. “**ஆகாரம்**” என்று திவ்ய விக்ரஹத்தை மேலே சொல்லுகையாலே இச்லோகத்தால் ஸ்வரூபாதிகள் இவனுக்கு இல்லையென்கிறது எங்ஙனேயென்னில்: “**தெ**” என்று நிர்த்தேசித்து வைத்து ஸ்வரூபாதிகளை நிஷேதிக்கையாலே; நிஷேதிக்கிறது எவ்வாகாரத்தாலே என்னில்: ஸ்வரூபாதிகளாலே தேவர் கொள்ளுவதொரு கார்யமில்லையென்று ஸ்வார்த்தத்தை நிஷேதிக்கிறது.

தெ ரூவம் ந தெ—உன்னுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபமும் உனக்காயிராது; ஆச்ரித ரக்ஷணத்துக்கு அநுகூலமாயிருக்கில் ஸ்வதந்த்ரமாயிருக்கிற அது பரதந்த்ரமாய் இருக்கிலும் இருக்கும். “**உபிஹாதெஷ்வபிதெ தெவாநா ஜஞாவயதகிம் நூவெஃ**” “**கிங்கராஃ ஸமுவஸ்திதாஃ**” [ரா. பால. 31. 4] என்றும் சொல்லக் கடவதிறே. ஸர்வ நியந்தாவானவன் ஒரு ஸம்ஸாரிக்குப் புத்ரனானானிறே. இதிறே ஆச்ரிதார்த்தமான ஸ்வரூபாத்யபூர்வம்.

தெ ரூவம் ந—**நித்யம் விஹாம் ஸவமதம்** என்றும், ‘இடந்திகழ் பொருடோறும் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே, எஞ்ஞான்றுமெங்குமொழிவற நிறைந்து நிற்கும் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபமான உனக்கு சுக்ல க்ருஷ்ணாதி ரூபமில்லை. **ந அாகாரஃ**—**ஶிரஃ பாணிஃ** முதலான ஆகாரங்களில்லை. அன்றிக்கே, ‘ஆணல்லன் பெண்ணல்லன் அல்லா அலியுமல்லன்’ என்கிறபடியே ஸ்த்ரீத்வ பும்ஸ்த்வாதி ஆகாரமில்லை. **நாயுயாநி**—தே திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தில் சங்கம் சக்ரம் முதலான திவ்யாயுதங்களில்லை; **ந அாஸ்பதம்**—ஸர்வாதாரமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபமான உனக்கு ஓராதாரமில்லை; **தயாவி வுருஷாகாரஃ**—இப்படி திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தில் ரூபாதிகளில்லாவிட்டாலும், ‘**நீலதொயத மயெஸ்வம்**’ என்றும், ‘குன்றுகொழுமுகில் போல் குவளைகள் போல் குரைகடல் போல்’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே நீலமான நிறமுள்ளதாய், ‘**ஹிரண்மயஃ வுருஷொ ஒ்ருஶ்யதெ, ஹிரண்யஶ்மஶ்ருஃ, ஹிரண்யகெஶஃ, தஸ்ய யதாகவ்யாஸம் வுண்டரீகம் ஏவ மக்ஷிணீ**’ என்றும்

இந்த ஸ்வரூப சப்தத்தாலே ஸ்வரூபாச்ரயமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளையும் உபலக்ஷிக்கிறது எத்தாலே யென்னில்: இச்லோகத்தை விவரிக்கிற கூரத்தாழ்வான் "ஸ்வாபாவிக அநவதிக அதிசய ஜ்ஞாநபலைச்வர்ய" (வர. ஸ்தவம் 63) என்றனிறே. "யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்" (முண்ட. 1-1-3) என்று ச்ருதி ஸித்தமான ஸர்வஜ்ஞதையை யுடையவன், ஆச்ரிதார்த்தமான "அவிஜ்ஞாதா" என்று அஜ்ஞனுமாய் ஆயுதம் எடேனென்று ஆயுதமெடுத்து அஸத்ய ஸங்கல்பனுமானிறே. "அநந்யாதீநஸ்வம் தவ கில ஜநோயம் ஸ்வாதீநம் ஸ்வாமி த்வ குணதரங்கம் ஸமபவத் ஸ்வதந்த்ரோயம் ஸோஸ்ய ப்ரபதி பத ஸர்வஜ்ஞ ஸ்வதேஷ தோஷம் ஸஹிதவீஷ வாத் தேவாநவயவீ" ॥ (வர. ஸ்த—20) என்று ஆழ்வானும் ஆச்ரித விஷயத்தில் பாரதந்த்ரயத்தையும் தத்கத தோஷத்தில் அஜ்ஞதையையும் சொன்னானிறே.

திவ்ய விக்ரஹமும் ஆச்ரித ரக்ஷணத்துக்கு அநுகூலமான ப்ரகாரத்தை உடைத்தாயிருக்கும்; பரமபதத்தில் ஸூரிகளுக்குப் போக யோக்யமாயிருக்கும்; வ்யூஹங்களில் வந்தால் ச்வேதத்வீப வாஸிகளுக்குப் போக யோக்யமாயிருக்கும்; ப்ரம்ஹாதிகளுக்கு ஆச்ரயணீயமாய் இருக்கும்; விபவங்களில் வந்தால் அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தை ஸாது பரித்ராணார்த்தமாக இந்த்ரிய கோசரமாக்கி அநுபவிப்பிக்கப் பார்த்தால் அநுபவிக்கலாயிருக்கும்; இந்த 'ஆகார' சப்தத்தாலே ஆகாராச்ரயமான திவ்யாபரணங்களையும் உபலக்ஷிக்கிறது. "ஸம்ஷணாத்யாயுதாநி" (வர, ஸ்தவம்—63.) என்றனிறேஆழ்வானும். "வஜ்ரோணத்யா ஹரணாநி அ। தம் விநாதெகைகயீ வாத்ரும் ஹரதம் யஉஅாளிணம் ॥" (ராம. யுத்த. 124—6) என்றதையும் ஆச்ரிதார்த்தமாயிறே இருப்பது.

'நிதர்வியெ தநாகாரெ' என்றும், 'விண்மீ திருப்பாய்' என்கிறபடியே அப்ராக்ருத நித்ய ஸித்தமாய், 'கோலார்ந்த நெடுஞ்சார்ங்கம் கூனற்சங்கம் கொலையாழி கொடுந்தண்டு கொற்றவொள்வாள்' என்கிறபடியே சங்கம் சக்ரம் முதலான திவ்யாயுதங்களை உடையதாய், 'சென்றால் குடையாமிருந்தால் சிங்காதனமாம்' என்கிறபடியே சேஷனான ஸிம்மாஸநத்திலிருக்குமதான புருஷாகாரமான திருமேனியுடன் பக்தர்களுடைய த்யாநாராதநார்த்தமாக விளங்குகிறாய் என்றபடி. இதனால் முன் உண்டான சங்கைகளுக்கு ஸமாதாநம் பிறந்தபடி என்னெனில்: கீழ்ச் சொன்ன ப்ரமாணங்கள் ஸர்வேச்வரனுக்குத் திருமேனி உண்டென்றும், அது நித்யமென்றும் சொல்வதால் அப்ரத்யக்ஷ விஷயத்தில் சாஸ்த்ரங்களுக்கு விருத்தமான யுக்திகளைக்கொண்டு அதுக்கு விநாச பரிணாமாதி தோஷங்கள் சொல்லமுடியா வாகையினாலும், வேதங்களில் பாணிபாதங்களில்லை யென்று சொன்னதற்கு, 'ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:' என்கிறபடியே ப்ராக்ருதமான அங்கங்களில்லை யென்று அர்த்தமாகையினாலும் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ரூபாதிகளில்லாததினால் பார்க்க முடியாதென்று சொன்னதினாலும், ஒரு ப்ர

(ஸ்ரீ வை. ஸி. ஸபை சந்தா வரவு தொடர்ச்சி)

ஸ்ரீமதி	ஜயலக்ஷ்மி, புரசவாக்கம்	1	8	0
ஸ்ரீ. உ. வே.	கெ. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார், பார்க்டவுன்	3	0	0
,,	தேவநாயக ரெட்டியார், மேலப்பட்டம் பாக்கம்.	1	0	0
,,	எம். எஸ் ரங்கஸாமி அய்யங்கார், பொள்ளாச்சி	3	0	0
,,	எம் கிருஷ்ணமாசாரியார், ஹைதராபாத்	3	0	0
,,	எஸ். கெ. ராமஸ்வாமி அய்யங்கார், பெருந்தல்குடி	1	8	0
,,	வி. எஸ். அனந்தாசாரியர், திருப்பதி	3	0	0
,,	என். கிருஷ்ணமாசாரியர், திருவெட்டிபுரம்	3	0	0
,,	கே. சடகோபாச்சாரியர், பட்டுக்கோட்டை	3	0	0
,,	வி. சக்ரவர்த்தியய்யங்கார். திருவடமருதூர்	3	0	0
,,	வி. டி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், வாங்கல்	3	0	0
,,	வேதாந்த ராமானுஜாச் சாரியர், காரைக்குடி	0	12	0
,,	ஆர் நீலமேகாச் சாரியர், ராஜாபாளையம்	3	0	0
,,	ஜி. தேசிகாசாரியர், டில்லி	3	0	0
,,	எஸ். வாஸுதேவாச் சாரியர், மாம்பலம்	5	0	0
ஸ்ரீமான்	டாக்டர் பி. எஸ். சந்திரசேகரய்யர், ராயப்பேட்டை	3	0	0
ஸ்ரீ. உ.வே.	கே. ஸ்ரீநிவாஸராகவய்யங்கார், ஜியார்ஜ்டவுன்	1	8	0
,,	கே. கோவிந்தராஜ பிள்ளை, வண்ணாரப்பேட்டை மதராஸ்	3	0	0
,,	ஆர். கோபாலஸ்வாமி அய்யங்கார்	3	0	0
,,	எம். வெங்கடாசாரியர், திருவல்லிக்கேணி	2	0	0
,,	கே. வி. வெங்கடாசாரியர், நாமக்கல்	5	0	0
,,	கே. வி. கிருஷ்ணமாசாரியர், திருவல்லிக்கேணி	5	0	0
,,	வி. ஆர். கோபாலய்யங்கார், பங்களூர்	3	0	0
,,	தூப்புல் ராமஸ்வாமி அய்யங்கார், குப்பம்	1	8	0
,,	எஸ். லக்ஷ்மி நரஸிம்மாசாரியர், திருவல்லிக்கேணி	3	0	0
,,	ராவ்ஸாஹிப் டி கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், திருவல்லிக்கேணி	3	0	0
,,	கெ. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார், பார்க்டவுன்	3	0	0
,,	வி. சேஷய்யங்கார், கோயமுத்தூர்	3	0	0
,,	எஸ். வெங்கடாச் சார்யர், கல்யாணபுரம்	3	0	0
,,	பி. என். சேஷ அய்யங்கார், ஸ்ரீரங்கம்	3	0	0
,,	என். ராமானுஜய்யங்கார், சேலம்	3	0	0
,,	டி. எ. வரதாச்சாரியார், நுங்கம்பாக்கம்	3	0	0
,,	டி. கிருஷ்ணய்யங்கார், வத்லகுண்டு	3	0	0
,,	எஸ். ராமாச்சாரியார், கொரடாச்சேரி	3	0	0
,,	பி. என். நரஸிம்மா சார்யர், ஹைதராபாத்	3	0	0
,,	எஸ். ராகவாச்சாரியார், திருவல்லிக்கேணி	3	0	0
,,	ஆர். திருமலாச் சாரியார், ஊர்காம்	3	0	0
,,	எ. பார்த்தஸாரதி அய்யங்கார், (Acct. General's Office)	3	0	0
,,	டி. டி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார், பாதிரி	3	0	0
,,	ரெங்காச் சாரியார், இருகரை	3	0	0
,,	ஆர். சாரங்கபாணி அய்யங்கார், திருச்சி	3	0	0
,,	டி. கோதண்டராம அய்யங்கார், தஞ்சை	5	0	0
,,	ரெங்காச் சாரியார், காஞ்சிபுரம்	3	0	0
,,	கே. எஸ். வீரராகவய்யங்கார், திருக்காட்டுப் பள்ளி	3	0	0
,,	கிருஷ்ணய்யங்கார், சாத்தான்குளம்	3	0	0
,,	சக்ரபாணி அய்யங்கார், ஜியார்ஜ் டவுன்	3	0	0
,,	வெங்கடாசாரியார், ராமநாதபுரம்	3	0	0
,,	வீரராகவய்யங்கார், வடூர்	3	0	0
,,	எ. ராமானுஜய்யங்கார், மைலாப்பூர்	3	0	0
,,	வி. ஆர். ராஜகோபாலாச்சாரியார், தஞ்சை	3	0	0
,,	ஸ்ரீநிவாஸகோபாலாச்சாரியார், மைலாப்பூர்	3	[illegible]	0

18678

உம்மிடி ராமய்யா செட்டி
குருசாமி செட்டி கம்பெனி
நகை வர்த்தகர்கள்.

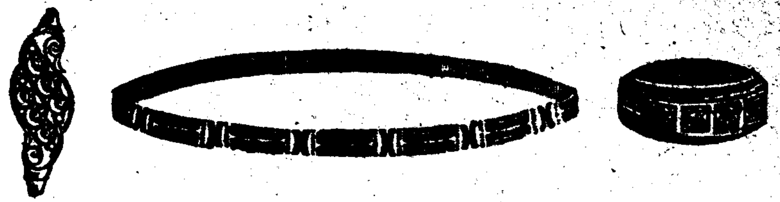

தொழிற்சாலை.

62, கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு, சென்னை

காட்சி அறை.

25, சைனாபஜார் ரோட், மதராஸ்.

நம்பிக்கை.

நகைகள் நாணயமாகவும், நம்பிக்கையாகவும் செய்து கொடுக்கப்படும். தேவையில்லாத நகைகள் 8 நாட்களுக்குட்பட்டுக் கொண்டுவந்தால் பூராப் பணமும் திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். சவரன் பொன்னுக்கும் சீமை வெள்ளிக்கும் கியாரண்டி கொடுக்கப்படும். ஒரு முறை எங்களிடம் வாங்கியவர்களுக்கு அதன் உண்மை தெரியவரும்.

காட்லாக்குக்கு எழுதுங்கள்.

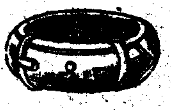

ஸ்ரீ:

உண்மை, நம்பிக்கை, மங்களம் முதலியனவாய்ந்த

ஜாதக பலன்கள்.

கனவான்களே! இந்த நோட்டீசைத் தாங்கள் கவனிப்பதுடன் தயவு செய்து தங்களுடைய நண்பர்களுக்கும் அவசியம் காண்பிக்குமாறு மிகவும் வணக்கத்துடன் வேண்டுகின்றோம்.

நம்து பார்வைக்கு அனுப்பப்படும் ஒவ்வொரு ஜாதகமும் கணித சாஸ்திரப்படி பிரகஸ்புடஞ்செய்து நன்றாக எழுதி அனுப்பப்படும்.

சார்ஜ் விவரம்.

(1) தசவர்க்கம் அஷ்டவர்க்கம் கிரகாவஸ்தா சக்கரங்களும், தசை புக்தி அந்தரம் இவைகளின் கணிதமும், துவாதசபாவபலன்களும் விவரமாயும் தெளிவாயும் எழுதி அனுப்புவதற்கு ரூ. 40.

(2) ஷட்வர்க்கம் அஷ்டவர்க்கச் சுருக்கம், தசை புக்தி இவைகளின் கணிதம் துவாதசபாவ பலன்களும் விவரமாயும் தெளிவாயும் எழுதி அனுப்புவதற்கு ரூபாய் 15.

(3) தசை புக்தி துவாதசபாவ பலன்கள் விவரமாய் வரைந்து அனுப்புவதற்கு ரூபாய் 5.

ஆரூடங்கள் 1 முதல் 5 கேள்விவரை ரூ 1. மேற்பட்டவைகளுக்கு ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் அணா 4 வீதம் முன்பணம் அனுப்பவேண்டும்.

தனித்தனியாகக் கேழ்க்கப்படும் பிரதிபாவபலன்களுக்கும் ரூ 5. புத்ர பாவத்திற்கு மாத்திரம் ரூ 7.

நாடிகளிலிருந்து பலன்களெழுத ரூ 60.

"ஸந்தான ரக்ஷை" வெள்ளி ரூ 3 8 0.

" தங்கம் ரூ 7 0 0.

இதை தம்பதிகள் அணிந்துகொண்டால் ஸந்தான மேற்படுவது நிச்சயம்.

"சிசுசம்ரக்ஷிணீ" இதைக் குழந்தைகளின் அரைஞாணில் கட்டிவிட்டால் எல்லா தோஷங்களும் நிவர்த்தியாய் விடும் என்பது திண்ணம்.

வெள்ளி 3 8 0.

தங்கம் 7 0 0.

சாந்தி பரிகாரங்களும் நடத்தப்படும்.

ஜாதக பலன்களை அறிய விரும்பும் கனவான்கள் தயவுசெய்து பாதி கட்டணம் முன்னடி அனுப்பிவிடவேண்டும். பாதி வி. பி. மூலமாய் வசூலிக்கப்படும்.

பண்டிட் C. ராஜகோபாலதாதாசாரியர்,

சந்தானசோதிடசாலை,

திருவரங்கம்,

(Via) திருக்கோயிலூர் (S. I. Ry.)